

செந்திரம்
ஸ்ரீமதி.
இல-இ

22/3/0

ஸந்தர்ஸ-ஜா தியம்.

த. சுந்தரராஜ சர்மா.

2230
R65(சூது)

152 533

22-2

வேதாந்த போதினி

(இரண்டாம் புத்தகம்)

2230

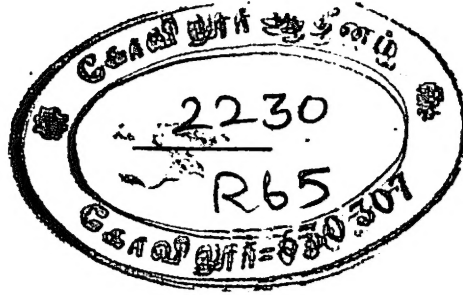
ஸ்ரீ ம த்

22-2

ஸ ந த் ஸ ஜ ர தீ ய ம்

த. சு ந் த ர ர ஐ ச ர் ம ர

பரிசோதித்து மொழிபெயர்த்தது.

சே ன் னை

வேதாந்தபோதினி ஆபிஸ்

1910.

(காபிரைட் ரிஸெர்வ்ட்)

வேதாந்த போதினி ப்ரெஸ், சென்னை.

1910.

KOVILLOOR MADALAYAM
KOVILUR-630 307
MANAGIRI VIA

உ ள் ள ட க் க ம்.

		பக்கம்
உ ர ப் ப லீ ர ம்		க - ௨
வேதாந்த முடிபு	---	௧
நூல்	---	௨
மு த ல் அ த் தி யாய ம்		௩ - ௧௬
திருதராஷ்டிரனும் விதுரனும்		
கூடிப் பேசுதல்	---	௩
விதுரன் நல்லோரொழுக்கத்தைக்		
கொள்ளுதல்	---	௫
பிறர்க்கு உரைப்பதிலே பிராம		
ணர் உரியவர்	---	௬
விதுரன் திருதராஷ்டிரனுக்காக		
ஸநத்குமாரரை வரவழைத்தல்	---	௮
விதுரன் ஸநத்குமாரரை உப		
சரித்துப் பிரார்த்தித்தல்	---	௮
கு ர ண் ட ா ம் அ த் தி யாய ம்		௧௭ - ௮௩
திருதராஷ்டிரன் ஸநத்குமாரரை		
வினவுதல்	---	௧௭
ஸநதஸுஜாதர் விடை கூறுதல்	---	௧௮
தன்னை யறியாத தடுமாற்றமே		
மிருத்தியு என்பது	---	௧௯
அஜ்ஞானிகள் ஸூர்யன்மகனை		
மிருத்தியுவாகக் கொள்கிறார்கள்	---	௨௨
அஜ்ஞான கார்யங்கள்	---	௨௩
ஞானிக்கு மிருத்தியு இல்லை	---	௨௮
காமத்தின் தீமையும், ஞானத்		
தின் நன்மையும்	---	௨௯

		பக்கம்
அஜ்ஞானிக்கே கர்ம மாம்	...	௩௨
ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் உண்மை		
யிலே ஒரேபொருள்	...	௩௪
பரம்பொருளுக்கு வேறாகப் பிர		
பஞ்ச மில்லை	...	௩௮
கர்மம்	...	௩௯
ஞானியின் வாழ்க்கை	...	௪௩
தறவிக்கு உரிய இடம்	...	௪௪
தறவிக்கு நல்லது செய்வோர்	...	௪௪
ஞானி அங்கீகரிக்கும் உணவு	...	௪௬
ஞானியின் ஒழுக்கம்	...	௪௭
ஆத்மாவை யறியாமையே பெருங்		
குற்றம்	...	௪௯
அடக்கமுள்ள ஞானி	...	௫௦
டம்பமுள்ள ஞானி	௫௦
ஞானியின் மகிமை	...	௫௧
ஞானியின் ஒழுக்கம்	...	௫௨
மாநமும், மௌநமும்	...	௫௩
ழ ன் ரு ய் அ த் தீ யா ய ி		௮௪ - ௧௪௪
மௌநம்	...	௮௪
வேதஇயல்பின் திறமை	...	௮௬
ஈச்வரன்	...	௮௯
கர்மம்	...	௯௨
குற்றங்கள்	...	௯௭
குணங்கள்	...	௯௯
அடக்கத்தைக் கெடுக்கும் குற்றங்கள்		௧௦௦
இன்னும் தள்ளவேண்டிய குற்றங்		
களும், கொள்ளவேண்டிய குண		
ங்களும்	...	௧௦௧

		பக்கம்
ப்ராஹ்மணன்[ப்ராஹ்மத்தை யறிந் தவன்]	...	க௦௫
ப்ராஹ்மணனாதற்கு வழிகள்	...	கக௨
ஞானியே முனிவன்	...	கக௩
ஞானியே வையாகராணன்	...	கக௪
ஞானியே எல்லாம் அறிந்தவன்	...	கக௪
ப்ராஹ்மத்தைக் காணுதல்	...	கக௫
நான்காம் அத்தியாயம்		க௪௫ - க௪௮
ப்ராஹ்மவித்யை	...	க௪௫
ப்ராஹ்மசர்யம்	...	க௪௭
ப்ராஹ்மசர்யத்தின் புகழ்ச்சி	...	க௫௪
ப்ராஹ்மம்	...	க௫௬
ஐந்தாம் அத்தியாயம்		க௪௯ - ௨௦௨
நீக்கவேண்டிய குற்றங்கள்	...	க௪௯
கொள்ளவேண்டிய குணங்கள்	...	க௮௧
இன்னும் தள்ளவேண்டிய குற்றங்கள்	...	க௮௨
ஸஹ்ரிருத்தின் இயல்பு	...	க௮௪
ஆறாம் அத்தியாயம்		௨௦௩ - ௨௪௬
ஆத்மஸ்வரூபமும், ஆத்மக்காட்சியும்	...	௨௦௩
திறிப்புக்கள்		௨௪௭ - ௨௬௯
மூலசீலோகங்ளினுடைய முற்பாதி		
பிற்பாதிமுதற்குறிப்பகராதி	...	௨௪௯
மேற்கோள்முதற்குறிப்பகராதி	...	௨௬௩
விஷய அகராதி	...	௨௬௭
அச்சப்பிழைதிருத்தம்	...	௨௭௦

குறிப்பெழுத்துக்களின் விளக்கம்.

- ஆப = ஆபஸ்தம்ப தர்மஸூத்ரம்.
 ஆப - தர்ம = ,,
 ஈ = ஈசாவாஸ்யஉபநிஷத்.
 ஈச = ,,
 ஐ - ஆ = ஐதரேய ஆரண்யகம்.
 கட = கடஉபநிஷத்.
 கே = கேநஉபநிஷத்.
 கேந = ,,
 கை - உப = கைவல்யஉபநிஷத்.
 கௌட = கௌடபாதகாரிகை(மாண்கேயஉபநிஷத்).
 சா = சாந்தோக்யஉபநிஷத்.
 ச்வே = ச்வேதாச்வதரஉபநிஷத்.
 தை - ஆ = தைத்திரீய ஆரண்யகம்.
 தை - உப = தைத்திரீய உபநிஷத்.
 தை - ப்ரா = தைத்திரீய ப்ராஹ்மணம்.
 நீதி = பர்த்திருஹரி நீதி(கே. டி. தைலங்கரது பதிப்பு).
 பிரு = பிருகதாரண்யகஉபநிஷத்.
 ப்ர = ப்ரச்நஉபநிஷத்.
 ப்ரச்ந = ,,
 ப்ரு = ப்ருகதாரண்யகஉபநிஷத்.
 மகாநா = மகாநாராயணஉபநிஷத்.
 மகாபா - ஆரண்யப = மகாபாரதம், ஆரண்யபர்வம்.
 மது = மதுஸ்மிருதி.
 மு = முண்டகஉபநிஷத்.
 மைத்ரீ = மைத்ரீஉபநிஷத்.
 ருக்வே = ருக்வேதம்.
 விஷ்ணுபு = விஷ்ணுபுராணம்.
 வே - ஐதரே - உப = ஐதரேயஉபநிஷத்(வேதாந்தபோதினிப் பதிப்பு).
 வே - கீ = பகவத்கீதையும் ஸ்ரீசங்கராசார்ய பாஷ்யமும்(வேதாந்தபோதினிப் பதிப்பு).
 வே - த - மா = தக்ஷிணமூர்த்திஸ்தோத்திரமும் மாநஸோல் லாஸமும்(வேதாந்தபோதினிப் பதிப்பு).
 வே - த - மூ = ,,
 வே - மா = ,,
 வே - ஸா = ஸாவித்ரி(வேதாந்தபோதினிப் பதிப்பு).
 ஸம்க்ஷேப = ஸம்க்ஷேபசாரீரகம்.

ஸ்ரீ ௧௬
ஸ ந த் ஸு ஜா தீ ய ம் ।

ஸ்ரீ
ஸ ந த் ஸு ஜா தீ ய ம்.
உ ரை ப் பாயி ரம்.

வேதாந்த முடிபு.

ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய. ஆத்மாஅல்லாத உடம்புமுதலியவற்றை ஆத்மாவாகக்கொண்டவர் நலத்தை இழந்து, தீங்கையடைந்து, வேண்டியதை விரும்பி, வேண்டாததை வெறுக்கிறார்கள். அவர், லௌகிக கர்மங்களையும் வைதிக கர்மங்களையும் அநுஷ்டிப்பவராயினும் யாவற்றினும் மேம்பட்ட புருஷார்த்தமாகியமோகஷம் என்னும் உறுதிப் பொருளான உறுதியான நன்மையைப் பெறுது, ஸம்ஸாரக்கடவினுள் மூழ்கி, உறவு பகை முதலான முதலைமுதலியவற்றால் புரட்டி உருட்டி அங்குமிங்கும் இழுத்தடிக்கப்பெற்று, தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பற்பல பிறவிகளில் மாறிமாறிப் பிறந்து இறந்து உழன்று மயங்கிக் கிடக்கிறார்கள். மற்றும், அவருள் ஒருவன் ஒருவாறு புண்யத்தின் வலிமையினால் கர்மங்களை ஈச்வரார்ப்பணமாக அநுஷ்டிப்பவனாயின், அதனால் ஆசைமுதலிய அழுக்குநீங்கி, நிலையில்லாப் பொருள்களின் தீங்குகளை உணர்ந்து, இம்மை மறுமைப் போகங்களின்மேல் அவா அற்று, வேதாந்தங்களால் உணர்த்தப்படுகின்ற “ப்ரஹ்மமே ஆத்மா என்னும் உண்மையைக் காண விரும்பி, சமம் தமம் முதலிய ஸாதநங்களோடு கூடி, நல்லாசிரியனை நாடி வழிபட்டு, வேதாந்தப்போருளைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து “நான் இதோ ப்ரஹ்மமாயிருக்கின்றேன்” என ஆத்மாவை ப்ரஹ்மமாக அறிந்து, அஃஞானமும் அதனது செய்கையும் அகன்றவனாய், அறிவான ஆநந்தமாய், ப்ரஹ்மமாய் விளங்குகிறான்.

ஸ ந த் ஸு ஜா தீ ய ம்.

நூல்.

ஆகவே, இஃதனைத்தையும் மந்தர்களும் அறிந்து ஈடேறுமாறு பகவான் ஸந்த்ருமாரர் திருதராஷ்டிரனை வியாஜமாகக்கொண்டு இந்நூலை உலகிற்கு உபதேசித்தருளினர். ஸ்ரீமஹாபாரதத்திலே பீஷ்மபர்வத்தினுள் பகவத்கீதைபோல, இது அதனுள்ளே உத்யோகபர்வத்தினுள் ஆறு அத்தியாயங்களால் அமைந்திருக்கின்றது. ஸந்த்ருமாரரைப்பற்றி வேதாந்தபோதினிப் பதிப்பு பகவத்கீதையில் ச - ஆம் பக்கத்தில் உ - ஆம் குறிப்பைப் பார்க்க.

சு ய

வ ரு ய ரெ லா ல யு ரா ய : ||

க.

யு தராஷ்டி உவாஅ ||

சு நு து ம யி தெ கி லி சு வா வா வி ழு ரா வி ழு தெ |
த நெ டு ஸா ஸு லி ழு தெ ஸு லி லி வி வி து ரா ணி லி லா ழு வெ ||

மு த ல் அ த் தி யா ய ம்.

திருதராஷ்டிரனும் விதூரனும் கூடிப்பேசுதல்.

க.

துன்பம்முதலியவற்றால் மயங்கித் தவிக்கின்ற திருதராஷ்டிரனுக்கு-
மனஅழுக்கு நீங்கி புத்தி திருந்துவதற்கான வழிகளை, சென்ற சிலபல
அத்தியாயங்களால் விதூரன் கூறிவருகையில் ஆங்காங்கு பரம்பொருளைப்
பற்றிச் சிந்துகிந்து குறித்துவந்தான். வரவே, திருதராஷ்டிரன் அவ்
வளவோடமையாமல், உறுதியான நன்மையைத் தருகின்ற அந்த ஞான
வார்த்தைகளை விரிவாகச் செவ்வனே கேட்டு,

“ தராதி ஸொகூராதவிசு ”

“ ஆத்மாவை அறிந்தவன் துன்பதைக் கடந்துநிற்கிறான் ”

(சா - எ - க - டு)

எனச் சுருதிகூறியவாறு “ ஆத்மாவை அறிந்தாலன்றி துன்பம்முதலிய
வற்றைத் துடைத்தல் இயலாது ” என்று எண்ணி இதனைக் கூறலா
யினன் :

திருதராஷ்டிரன் சொல்லவற்றின் :

விதூர ! உனது வாக்கால் சொல்லாதிருப்பதொன்று இருந்தால், கேட்
க விரும்புகின்ற எனக்கு அதனைச் சொல்லவேண்டும் ; ஏனெனில், நீ ஆச்
சரியங்களைப் பேசுகிறாய்.

உ, ந.

விஹார உவாஹ ||

யுதராஷ்டு கௌரொ வெய் வாராணஃ ஸநாதநஃ |
ஸநஸுஜாதஃ ஸ்ராவாஹ ஜதூந-ரவீதி லாரத ||
ஸ தெ மஹாநு ப்ரகாஸாஸு ஸவ-ரநு ஹஜயஸம்ஸ-
ப்ரவக்ஷுதி உஹாராஜ ஸவ-ஸுவிதா வரஃ || [யாநு |

உ, ந.

விதூரன் சொல்லவற்றான் :

பரதவம்சத்திற் பிறந்த திருதராஷ்டிர ! பழமைச் சிறுவரான எந்த
ஸநாதநரென்னும் ஸநத்ஸுஜாதர் “இறப்பென்பது இல்லை” எனக்
கூறினரோ,

அவர் ரஹஸ்யமும் வெளிப்படையுமான உன்மனச்சம்சயங்கள்
யாவற்றையும் விரித்துரைப்பர் ; மகாராஜனே ! அறிவுடையோ ரனைவரி
லும் சிறந்தவர் (ஆதலின்).

பழமைச் சிறுவரான - படைப்புத்தொடக்கத்திலிருந்தே சிறுவரா
ன, ப்ரவிருத்திமார்க்கமான இல்லறத்தைப் பற்றாத என்றபடி; வே-கீ -
ச - ஆம் பக்கத்தைப் பார்க்க. ஸநத்ஸுஜாதர் - ஹிரண்யகர்ப்பன் என்
னும் ப்ரஹ்மாவினுடைய மனத்தினின்றும் ஞானம் வைராக்கியம் முத
லியவற்றோடுகூடிப் பிறந்தவர். ஸநத் - எப்பொழுதும் (உள்ளது), அதா
வது, ஹிரண்யகர்ப்பன் என்னும் ப்ரஹ்மா ; ஸு - நன்றாக, அதாவது,
ஞானம் வைராக்கியம் முதலியவற்றோடு கூடி ; ஜாதர் - பிறந்தவர். ஸநா
தந ரெனினும், ஸநத்ஸுஜாத ரெனினும், ஸநத்குமாரரெனினும் ஒக்கும்.
ரஹஸ்ய சம்சயங்கள் - ரஹஸ்யமான விஷயங்களைப்பற்றிய ஸம்சயங்
கள். வெளிப்படைச் சம்சயங்கள் - வெளிப்படையான விஷயங்களைப்பற்
றிய ஸந்தேகங்கள். திருதராஷ்டிர ! அவர் எல்லா ஞானிகளினும் மிகப்
பெரியோ ராதலால், உன்னுடைய எத்தகைய ஸந்தேகங்களையும் நன்
றாய்ப் போக்கித் தெளிவிப்பார் என்பது கருத்து.

(உ, ந.)

ச.

திருதராஷ்டிரன் உவாஹ ||

கிம் சுவம் ந வெடி தடி உயொ யமெந் வுயொசு ஸநாதநம் |
சுவரெவ விஹர வுயொஹி வுஜிதாஸெஷொஹி வெதுவ ||

ரு.

விஹர உவாஹ ||

யுயொயொநாவஹம் ஜிஹொ நாஹொநு அதுஹுஹொ
கூஹாஸு து யா ஸுகிம் வெடி தாம் ஸாஸுதீஹு ||

ச.

திருதராஷ்டிரன் சொல்லவற்றான் :

ஸநாதநர் எனக்கு எதனை உரைக்கவேண்டுமோ, அதனை நீ அதிகமாக அறியாயோ? உனது ஞானம் மிகுதியா யிருந்தால், நீயே எனக்கு (அதனைச்) சொல்வாயாக.

விதுரன் நல்லோரோடுக்கத்தைக் கொள்ளதல்.

ரு.

விதுரன் சொல்லவற்றான் :

நான் சூத்திரயோநியில் பிறந்தவன் ஆதலால், வேறு சொல்லத் துணிகிறேனில்லை. ஆனால், ஸநத்குமாரருடைய ஞானம் எதுவோ, அதனை நான் சாச்வதமாக அறிகின்றேன்.

சாச்வதமான மோக்ஷத்தைத் தருவதனால், ஞானம் சாச்வதமாக உபசரிக்கப்பட்டது.

திருதராஷ்டிரனுக்கு முற்கூறிய அளவிலும் அதிகமாக தத்துவத்தை உரைப்பதிலே விதுரனுக்கு மனம் எழவில்லை; ஏனெனில், பிறர்க்குத் தத்துவத்தை உபதேசிப்பதிலே தனக்கு உரிமையில்லை என்று நினைத்து விட்டான்; வேதமோதுதல் முதலியவற்றை சாஸ்திரம் சூத்திரர்களுக்கு மறுக்கின்றமையின்.

சங்கை:—அப்படியிருந்தாலும், விதுரன் மெய்ப்பொருளைக் கண்ட ஞானியாதலால், விரும்பிக்கேட்போருக்கு அதனை உரைக்க வல்லவனே தான்; எனவே, திருதராஷ்டிரனுக்கு உண்மையை உரைப்பதிலே விதுரனுக்கு ஏன் உள்ளக்கிளர்ச்சி உண்டாயிற்றில்லை?

கூ.

ஸுராவூர் ஹி யொநிபாவந் வுமுஹுஷவி யொ வபெசு |
ந தெந மஹேஷா ஷெவாநாந் தவூரபெதடி வீலி தெ ||

ஸமர்தாநம் :—சுருதி ஸ்மிருதிகளின் கட்டளையை மீறாது ஆன்றோ
ரொழுக்கத்தைப் பாதுகாக்கின்ற ஞானிகளின் மனம் விலக்கப்பட்ட
விஷயங்களைத் தலைப்படாது. தலைப்படுமாயின்,—ஜனங்கள், “எல்லாம்
அறிந்த விதுரனே தனக்குரிமையில்லாக் காரியத்தைச் செய்துவிட்
டான்; ஒன்றும் அறியாத நான் ஏன் இந்த ஆகாத காரியத்தைச் செய்
தல் கூடாது?” எனமயங்கி நல்வழியினின்றும் விலகித் தீவழியை மேற்
கொள்வார்கள்; அவர்களது வேதவியவ ஹாரங்களும் உலகவியவ ஹாரங்
களும் உயர்ந்தோனைப் பின்பற்றுமாதனின் என்க. அவ்வாறே, பகவான்
ஜனங்களது இயல்பையும், ஞானி நடக்கவேண்டிய முறையையும் அரு
ளிச்செய்கிறார் :

“யஜுஷாஹதி ஸ்ரேஷ்டஃ தததெவெதரொ ஜநஃ |
ஸ யத் திராணம் கூராதெ யொகஸூஷநாவதடி -
தெ” ||

“மேலானவன் எதெதைச் செய்கின்றானோ, அதையே
மற்றை ஜனங்கள் (செய்கிறார்கள்); அவன் எதனைப் பிர
மாணமாகக் கொள்கின்றானோ, அதனை உலகம் அநுஸரிக்க
கின்றது”—(வே - கீ - ந - உக);

“ந வுஷிஹேஷம் ஜநயெசு கஜ்ஜாநாந் கபிஷுஷிநாஸு |
ஜொஷயெசு ஸவடுகபிஷாணி விசாநு யுக்தஃ ஸரி-
யநு ||”

“ஞானியானவன், கர்மத்திற் பற்றுள்ள அஜ்ஞானிகளுக்
குப் புத்திக்கலக்கத்தை உண்டாக்கக் கூடாது [அவர்க
ளது புத்தியைக் கலையும்படிசெய்தல் கூடாது]; ஸகலகர்
மங்களையும் (தானும்) நன்றாகச் செய்துகொண்டு, (அவர்
களையும்) செய்விக்கவேண்டும்”—(வே - கீ - ந - உக). (ரு)

பிரகீர்த்த உரைப்பதிலே பிராமணர் உரியவர்.

கூ.

பிராமணப்பிறவியை அடைந்தவனாய் எவன் மிக்க ரஹஸ்யமான
தையும் சொல்வானோ, (அவன்) அதனால் தேவர்களா(லும்) இகழப்பட
மாட்டான். ஆதலால், உனக்கு இதனைச் சொல்லுகிறேன்,

சு]

மு த ல் அ த் தி யா ய ம்.

பிராமணனாகப் பிறந்தவன் கேட்போர்க்குரிய அதிரஹஸ்யமான விஷயங்களை வெளிப்படையாக அறிவித்தாலும், அதனால் இந்திரன்முதலிய தேவர்களும் அவனை இழந்துரைக்கமாட்டார்கள்; எனவே, மனிதர் அவனை இகழமாட்டா ரென்பது சொல்லாமையே விளங்கும்.

பாரத! நீ கேட்டதைச் சொல்ல நான் துணிகிறேனில்லை; ஏனெனில்,

“ சுயராவநஸ்யுயநம் யஜநம் யாஜநம் தயா |

ஐநம் வு-கி-ஹஸ்யெவ ஷடீ கரீடாணு-ஹ-நமஃ || ”

“ ஒதுவித்தலும், ஒதலும், வேள்விசெய்தலும், வேள்வி செய்வித்தலும், அவ்வாறே ஈதலும், ஏற்றலுமாகிய ஆறும் பிராமணனுடைய தொழில்கள் ” (மது - ௧0 - ௭௫)

எனக் கூறப்படுகின்ற இவற்றுள் ஒதுவித்தலாகிய [பிறர்க்கு உரைத்தலாகிய] பிராமணதருமத்தை சூத்திரயோநியிற் பிறந்த நான் என் தருமமாகக் கொள்ளுதல் பழியையும், பாவத்தையும் விளைக்குமன்றோ. அவ்வண்ணமே, ஸ்மிருதி கூறுகின்றது :

“ஸ்ரெயாந் ஸுயரெடீ விகுணஃ வரயரெடீ ஸு-
ந-ஷி-தாசு | ஸுயரெடீ நியநம் ஸ்ரெயஃ வரயரெடீ
ஹயாவஹஃ || ”

“நன்கு அநுஷ்டிக்கப்பட்டதான பிறருடைய தருமத்தைக் காட்டிலும் குணமில்லாத [நன்கு அநுஷ்டிக்கப்படாத] தன் தருமம் மேலானது ; தன் தருமத்திலே சாதல் நல்லது ; பிறருடைய தருமம் அபாயத்தை விளைப்பது” — (வே - ௧ - ௩ - ௩௫) ;

“ஸ்ரெயாந் ஸுயரெடீ விகுணஃ வரயரெடீ ஸு-
ந-ஷி-தாசு | ஸுஹாவநியதம் கரீடீ க-வ-நா-ஹ-
கிவிஷ்ட || ”

“ தனக்குரிய கர்மம் நலமில்லாத (தாயினும், தான்) நன்றாய் அநுஷ்டித்த பிறரது கர்மத்தினும் மிகவும் நல்லது. ஸ்வபாவத்தா லமைந்த கர்மத்தைச் செய்கிறவன் பாவத்தை யுடையமாட்டான் ” — (வே - ௧ - ௧௮ - ௪௭). (சு)

எ.

யுதராஷ்டிர உவாச ||

வ்ருவீஹி விஹாசு க்ஷம் நெ வுராணம் தம் வநாதநடி |
கயநெதெந நெஹெந வ்ருஷிஹெவ வஜாமஜம் ||

அ.

வெஸம்வாயந உவாச ||

வினயாஜாஸ விஹாசு தஜ்ஜிஹிம் வஸிதவ்ருதடி |
வ வ தஜ்ஜிஹிதம் ஜ்ஜாசு வஸ்யாஜாஸ வாரத ||

க.

வ நெவநம் வ்ருதிஜ்ஜாஹ வியிஜ்ஜெந கஜ்ஜா | [சு||
வஸ்வாவவிஷ்டம் விஸுராஜடி சுநெயநம் விஹாராஜ்ஜவீ.

விதுரன் திருதராஷ்டிரனுக்காக ஸந்த்ருமாரசை வரவழைத்தல்.

எ.

திருதராஷ்டிரன் சொல்லவற்றான் :

விதுர ! நீ அந்தப்பழமை(ச் சிறுவரான)ஸநாதநரை எனக்காகப் பேச வேண்டும். இங்கேயே இந்த சரீரத்தோடு சந்தித்தல் எப்படி ஆகும்?

நான் ஸந்த்ருமாரசை இப்பொழுதே நேரில் தரிசித்து சம்பாஷித் து ஈடேறுமாறு, நீ அவரை இங்கே வந்தருளும்படி செய்யவேண்டும் என்பது பொருள். (௭)

அ.

வைசம்பாயநர் சொல்லவற்றார் :

பிராணிகளிடத்து கருணைமிகுந்த ஞானியான

விதுரன், கடுமையான விரதம்பூண்ட அந்த ரிஷியைத் தியானித் தான். பாரத ! அவரும் அந்தத் தியானத்தை அறிந்து (அங்கு தன்னைத்) தோற்றுவித்தார்.

கடுமையான விரதமாவது - ஸந்த்ருமாரர் தாம் பிறந்தபொழுதே “நான் இல்லறத்தைத் தலைப்பேன்” என வரைந்து கொண்டது. (அ)

விதுரன் ஸந்த்ருமாரசை உபசரித்துப் பிரார்த்தித்தல்.

க.

அவன் விதிகளிற் கூறிய உபசாரங்களால் இவர்க்கு வழிபாடு செய்த னன். ஸுகமாக உட்கார்ந்து ஆறுதலடைந்தபின்னர், விதுரன் இவரோடு பேசலாயினன் ;

க0.

ஹவநு ஸம்ஸய: கஸிசு ய்யதராஷ்ட்ரஸு ஜாநஸை |
யொ ந ஸகெசுா உயா வகூர க்ஷஜெஸு வகூஉஹ-ஃஸி ||

கக, கஉ.

யம்ஸுக்வாஸ்யம்உநுஷெநு: ஸவ-ஃஸ:வாதிமொலவெசு |
நூலாநூலள வியமெஷுள யஸெநம் ந ஜிரானுகள ||
விஷஹொநு ஹயாஷ-ஃஸ க்ஷாதிவாஸை உஷாஷுவள |
சுரதிஸெஸுவ தம்ஜீவ காஉகெசுாஸள க்ஷயொடியள் ||
உகி ஸீரஜநகஸுஜாதீயெ ஸுயஜொஸ்யாய: ||

க0.

“ பகவானே ! திருதராஷ்டிரனுடைய மனத்தினுள் ஒரு ஸம்சயம் இருக்கின்றது. நான் அதனை விரித்துரைத்தல் ஆகாது. நீங்கள் (அதனை) இவனுக்கு விரித்துரைக்கவேண்டும்.

கக, கஉ.

“ மனிதர்கட்குத் தலைவனான இவன் எதனைக் கேட்டு எல்லாத் துன்பங்களையும் கடந்திட்டா னவானோ, (அதனை அறிவுறுத்தவேண்டும்). லாபமும் ஷ்டமும், விரும்பப்படுவதும் வெறுக்கப்படுவதும், மூப்பும் இறப்பும், அச்சமும் பழிக்குப் பழிவாங்கலும், பசியும் தாகமும், மதமும் பேரு மிதமும், கவலையும் சோம்பலும், காமமும் கோபமும், கேடும் ஆக்கமும் இவனைத் தாக்காவண்ணம் (இவன் எதனால் நித்யமான ஆநந்தத்தைப் பெறுவானோ, அதனை உரைத்தருளவேண்டும்).”

புநீமத் ஸநத்ஸுஜாதீயத்தில் முதல் அத்தியாயம் முற்றும்.

மதம் - செல்வக்களிப்பு. பேருமிதம் - அதிகாரம் முதலியவற்றால் மேன்மேல் கிளார்க்கும் மேட்டிமை. (கக,கஉ.)

முதலாத்தியாயம்.

பத்வரை.

க.

யுதராஷ்டிரம்

உவாச

விஷ்ணு

தெ

வாசா

சுமங்கு

கிம்விக்

விஷ்ணுதெயி

தக

ஸம்ஸ்கிருததெ

தெ

ஸ்கிருத

கி

விஷ்ணுதெயி

ஹாஷ்டே

திருதராஷ்டிரன்

சொன்னான் :

விதரணே !

உன்னால்

வாக்கினால்

சொல்லப்படாதது

ஒன்று

இருந்தால்,

அதனை

கேட்க விரும்புகின்ற

எனக்கு

சொல் :

ஏனெனில்,

ஆச்சரியமானவற்றை

பேசுகிறாய்.

உ, ந.

விஷ்ணு :

உவாச

ஹாசத

யுதராஷ்டிரம்

யஃ

விதரன்

சொன்னான் :

பாதவம்சத்திற் பிறந்த

திருதராஷ்டிரனே !

எந்த

ச]

மு த ல் அ த் தி யா ய ம்.

வ-ராணம்
க-ராணம் வெ
ஸ-நாதம்
ஸ-நகஸ-ஜாதம்
ஜ-தம்
ந கவி
ஐ தி
வெ-வா

பழைய
சிறுவரான
ஸநாதநர் (எனப்படுகின்ற)
ஸநத்குமாரர்
“ இறப்பென்பது
இல்லை ”
என்று
கூறினாரோ,

ஸம்
ம-ஹாந்
வ-காஸாந் உ
ஸவ-காந்
தெ
ஹ-தயஸ-யாந்
வ-காந்
ஜ-தம்
ஸவ-காந்
வரம்

அவர்
ரஹஸ்யமாயும்
வெளிப்படையாயுமுள்ள
எல்லா
உனது
மனச்சம்சயங்களையும்
விரித்துச்சொல்வர் ;
யெரிய அரசனே !
எல்லா ஞானிகளிலும்
(அவர்) சிறந்தவர்.

ச.

ய-தராஷ்ட்
உவா
ஸ-நாதம்
யக
ஜெ
வ-தராஷ்ட்
தக
கூ
ஹ-தம்

திருதராஷ்டிரன்
சொன்னான் :
ஸநாதநர்
எதனை
எனக்கு
கூறவேண்டுமோ,
அதனை
நீ
அதிகமாக

ந வெடி கிழ

விடி-ர

தவ

புஜிதாஸெஷ:

சுஷி வெக

சுஷி வளவ

பு-குஹி

அறியாயோ?

விதானே!

உனக்கு

அறிவுமிச்சம்

இருந்தால்,

நீயே

(அதனைச்) சொல்.

நு.

விடி-ர:

உவாழ

சுஷி

பு-குஜியொருள

ஜாத:

சுஷி

சுஷி

வகு-ழ

ந உதவெ

த-

சு-பிராஸு

பு-ஜி:

யா

தாழ

பாஸு-ஜி

சுஷி

வெடி

விதான்

சொன்னான்:

நான்

சூத்திரயோதியில்

பிறந்தவன்;

இதனினும்

வேறு

சொல்ல

துணிகிறேனில்லை.

ஆனால்,

ஸநத்ஸுமாரருடைய

ஞானம்

எதுவோ,

அதனை

சாச்வதமாக

நான்

அறிகிறேன்.

பு-ஜி

பொகி

பிராமணனுடைய

யோதியை

எ.]

முதல் அத்தியாயம்.

சுவந்தி

அடைந்த

யி

வெள்ளை

எவன்

கொண்டாடா

ஸாஸாஹிஷ் சுவி

மிக ரஹஸ்யமானதையும்

வெசு ஹி

சொல்வானே,

(ஸி) மாவட்டம்

(அவன்)

தென

அதனால்

கெவாநாழி

தேவர்களாலும்

ந ஸாஹிஷ்

இகழ்த்தகுந்தவ னல்லன்.

தஸாஸி

ஆதலால்,

வாசக

இதனை

தெ

உனக்கு

ஸ்ரவீதி

சொல்லுகிறேன்.

எ.

யுதராஷ்டி

திருதராஷ்டிரன்

உவாழ

சொன்னான் :

விசார

விதாரனே !

கூழ்

நீ

கெ

எனக்காக

தழ்

அந்த

வாராணஸி

பழைய

ஸநாதகூழ்

ஸநாதகூழை

ஸ்ரவீஹி

சொல்;

ஹ வனவ

இப்பொழுதே

வனதென

இந்த

கெஹெந

சரீரத்தோடு

ஸரிமஸி

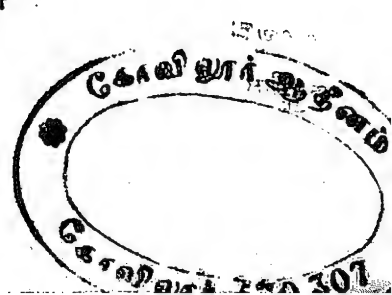
சந்தித்தல்

கூயழ்

எப்படி

ஸூரசு

ஆகும் ?

அ.

வெஸ்வாயநம்
உவாஅ
விடிநம்
ஸம்ஸிதவ்ருத
த
பிஷ்ட
வினயாபிஸ
வாரத
ஸம் உ
தக
வினித
ஜோகா
உஸ்யாபிஸ

வைசம்பாயநர்
சொன்னார் :
விதுரன்
கடுமையான விரதமுடைய
அந்த
ரிஷியை [ஸ்ரீகுமாரரை]
நினைத்தான்.
பரதவம்சத்திற் பிறந்தோனே !
அவரும்
அதனை
(அதாவது, அவன்) நினைத்ததை
அறிந்து
(தன்னைத்) தோற்றுவித்தார்.

க.

ஸம் உ
வநத
வியிடிவெடிந
கபிஷ்ட
வ்ருகிஜயாஹ
கய
விடிநம்
ஸம்வொவவிஷ்ட
விஸ்யாஹ
வநத
கபிஷ்ட

அவன்
இவரை
விதியில் காணப்பட்ட
கர்மத்தால்
ஏற்றுக்கொண்டான்.
பின்பு
விதுரன்,
சுமமாக உட்கார்ந்தவராய்
ஆறுதலடைந்த
இவரை
சொன்னான்.

க.

ஹவந
கபிஷ்ட

பகவானே !
ஒரு

கூட]

முத்ல் அத்தியாயம்.

ஸம்ஸயம்
யுதராஷ்டிஸு
சோமஸெ
(வத்யுத்)
யம்
சியா
வத்யு
மஸகூம்
(தக)
கூழ்
சுமெஸு
வத்யு
சுஹஸி

ஸந்தேகம்
திருதராஷ்டிரனுடைய
மனத்தில்
(இருக்கின்றது.)
எது
என்னால்
சொல்ல
தகாததோ,
(அதனை)
நீங்கள்
இவனுக்கு
சொல்ல
தகுந்தவரா யிருக்கிறீர்கள்.

கக, கஉ.

சோமஸெஷ்டம்
சயஸ்
யஸ்
ஸூகூ
ஸவபுஷ்டம்வாசிம்

மனிதர்கட்குத் தலைவனுன
இவன்
எதனை
கேட்டு
எல்லாத் துன்பங்களையும் கடந்
தவனாக

ஹவசு
(தக)
(வத்யு)
(சுஹஸி)
யயா
வாஹாவாஹ
பிரயதெஷு

ஆவானே,
(அதனை)
(சொல்ல)
(தகுந்தவரா யிருக்கிறீர்கள்.)
எப்படி
லாபமும் நஷ்டமும்,
வேண்டப்படுவதும் வெறுக்கப்
படுவதும்,

ஜிராஜுகள
 ஹயாஜிஷ்டுள
 க்ஷுஜீவாஸெ
 ஜெஷாஜவள
 சுரதிஃ உ வளவ
 தஞ்ஜீ உ
 காஜிக்ரூயள
 க்ஷயொடியள
 வளதழ்
 த விஷ்ஹொரங்
 (தயா)
 (தக)
 (வதுழ்)
 (சுஹபுலி)

மூப்பும் இறப்பும்,
 அச்சமும் பழிவாங்கிலும்,
 பசியும் தாகமும்,
 மதமும் பெருமிதமும்,
 கவலையும்,
 சோம்பலும்,
 காமமும் கோபமும்,
 கேடும் ஆக்கமும்
 இவனை
 பாதிக்கமாட்டாவோ,
 (அப்படி)
 (அதனை)
 (சொல்ல)
 (தகுந்தவரா யிருக்கிறீர்கள்.)

பிறகு

மதம் தவிர்த்துக் கொள்ளு
 (தயா)
 (தக)
 (வதுழ்)
 (சுஹபுலி)
 (தயா)
 (தக)
 (வதுழ்)
 (சுஹபுலி)
 (தயா)
 (தக)
 (வதுழ்)
 (சுஹபுலி)

மதம் தவிர்த்துக் கொள்ளு
 (தயா)
 (தக)
 (வதுழ்)
 (சுஹபுலி)
 (தயா)
 (தக)
 (வதுழ்)
 (சுஹபுலி)
 (தயா)
 (தக)
 (வதுழ்)
 (சுஹபுலி)

சு. ௩

வ ந து ஜா தீ ய டி ||

க.

வெஸ்வாயந உவாஅ ||

தகொ ராஜா யுதராஷ்டா உநீஷீ

வஸ்வஜி வாசு விகுரொரிதம் தக |

வ ந து ஜா தம் ரஹிதெ உஹாதூ

வபுஜ வுஜிம் வரஜாம் வுலுஷுந ||

உ.

யுதராஷ்டா உவாஅ ||

வ ந து ஜா த யஜிம் ஸுனொரி

யுதூஹி-நாஸீதி தவொவஷெஸ்டி |

இ ர ண ட ா ம் அ த் தி ய ா ய ம்.

திருதராஷ்டிரன் ஸந்த்மாரரை வினவுதல்.

க.

வைசம்பாயநர் சொல்லஹ்ருர் :

பின்னர், அறிவுள்ள அரசன் திருதராஷ்டிரன் - விதுரன்கூறிய அவ்வார்த்தையை நன்குமதித்து, பேரறிவைப் பேறக் கருதி, தனிமையிலே ஸந்தஸுஜாதரை உயர்ந்த ஞானத்தைப்பற்றி வினவலாயினன் :

தனிமையிலே - பேதையரில்லாத இடத்திலே என்க. பேரறிவைப் பேறக் கருதி - அவித்யையினால் அபகரிக்கப்பட்ட ஆத்மாவை வித்யையினால் அடைய விரும்பி என்றபடி. (க)

உ.

திருதராஷ்டிரன் சொல்லஹ்ருன் :

ஸந்தஸுஜாதரே ! இவ்விரண்டினுள் எது சரியானது ? க. இறப்பு இல்லை யென்பது உமது உபதேசமாம் எனக் கேள்விப்படுகின்றேன் :

பெவாவஸுரா சூவரந ஹவய-ஃ

சுஜதூவெ தததரநு வதூ ||

ந.

ஸ்ரீவநதூஜாத உவாவ ||

சுஜதூஃ சுஜணா கெவிசு ஜதூந-ஃவீதி வாவரெ |

ஸ்ரணு வெவ்வதொ ராஜநு யயெநநா விஸங்கியாஃ ||

இதுவா? உ. தேவர்களும் அஸுரர்களும் சாகாமைக்காக ப்ரஹ்மசர்யத்
தை அநுஷ்டித்தார்கள் : அதுவா?

மரணமென்பதே இல்லை யென்று நீங்கள் உமது மாணுக்கர்கட்கு
உபதேசித்ததாக விதுரன் சொல்லுகிறான். மற்று, இந்திரன் முதலிய
தேவர்களும், விரோசனன் முதலிய அஸுரர்களும் மரணம் உண்டி எனக்
கொண்டு, அது வாராமைக்காக ப்ரஹ்மசர்யத்தை, குருகுலவாஸத்தைச்
செய்தார்கள் என்று சாந்தோக்ய சுருதி (அ - எ - உ) கூறுகின்
றது. மரணம் என்று ஒன்று இல்லை என்பது உமது கொள்கையாயின்,
அங்ஙனம் தேவாஸுரர்கள் அஃது உண்டி எனக் கொண்டு, அது வா
ராமைக்காக ப்ரஹ்மசர்யத்தை அநுஷ்டித்தல் எவ்வாறு கூடும்? ஆக
வே, திறப்பு உண்டி, இல்லை என்னும் இவ்விருகொள்கைகளுள் எது
நேரானதோ, அதனை எனக்கு அருளிச்செப்பவேண்டும். (உ)

ஸநத்ஸுஜாதர் விடை கூறுதல்.

ந.

இவ்வாறு வினவப்பட்ட

ஸ்ரீஸநத்ஸுஜாதர் சொல்லவற்றார் :

சாகாமை கர்மத்தா லாகின்றது எனச் சிலர் கூறுகிறார்கள். மற்றை
யோர்கள், சாத்லென்பது இல்லை யெனக் கூறுகிறார்கள். அரசனே ! இத
னை உள்ளபடி உரைக்கின்றேன், கேள், ஸந்தேகப்படாதே.

அஜ்ஞானிகள் - மிருத்தியு என்பது வாஸ்தவமாகவே உண்டி என்
றும், கர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதனால் அதனை விலக்குதல் கூடும் என்றும்
நனைத்து, சாகாமை வாராமைக்காக வைதிககர்மங்களைச் செய்கிறார்கள்.
(இவர்களைப்பற்றி வே - ௧ - 47 ஆம் பக்கத்தைப் பார்க்க.) ஞானி
களோ ப்ரஹ்மமாகிய ஆத்மாவைத்தவிர வேறொன்றையும் காணாதவ

8]

இரண்டாம் ஆத்தியாயம்.

சு.

உலெ வஸ்து க்ஷத்ர யாZZஹ்வஸ்து
 லொஹா ஜதும்:ஸஹ்தொ யம்:கவீநாடி |
 ப்ராஹ்மனெவ ஜதும்:ஹம்:ஸ்ருவீதி
 வடாZZப்ராஹ்மஜதக்ஸம்:ஸ்ருவீதி ||

ராய், மிருத்தியு என்பது இல்லை யென்கிறார்கள். அரசனே ! மிருத்தியு உண்டி, இல்லை என்னும் இவ்விருகொள்கைகளையும் ஒன்றோடொன்று முரண்தபடி கூறுகின்றேன் ; கேட்பாயாக. (ங)

தன்னை யறியாத தடுமாற்றமே மீருத்தியு என்பது.

9.

எப்படி?—

கூத்திரிய ! இரண்டும் சரியானவையாய் படைப்புக்காலம் முதல் தலைப்பட்டவருகின்றன. ஞானிகள் மயக்கத்தை மிஞ்ந்தியுவாகக் கொள்கிறார்கள். நானோ, தமோற்றத்தையே மிஞ்ந்தியுவாகச் சொல்லுகிறேன் : எப்பொழுதும் தமோற்றமின்மையை - சாகாமையாகக் கூறுகிறேன்.

வினா :—உண்டு என்பதும், இல்லை என்பதும் தம்முள் மாறுபட்டவை. ஆகவே, மிருத்தியு உண்டு என்பதும், மிருத்தியு இல்லை என்பதும் ஆகிய இவ்விரண்டும் எவ்வாறு நேராகும்?

விடை:—இது குற்றமன்று ; மிருத்தியு என்று ஒருபொருள் உண்மையிலே இல்லையாதலின். உடம்பு முதலியவற்றோடு கூடுதல் - பிறப்பென்பதும், அவற்றை விட்டுப் பிரிதல் - இறப்பென்பதும் உலகவழக்கு. இது, இங்கே சொல்லுவான் குறிப்பன்று; ஏனெனில், பிறந்ததற்கு இறப்பும் இறந்ததற்குப் பிறப்பும் இன்றியமைபாதவையாம் (வே - கீ - உ - உஎ).—ஆனால், அங்ஙனம் மிருத்தியு என்பது யாதெனின்—கூறுவோம்: ஆத்மாஅல்லாத உடம்பு முதலியவற்றை ஆத்மாவாகக்கொள்ளுதல் எதுவோ, அதுவே, அந்தப்பொய்யுணர்வே மிருத்தியு என்று அறிஞர்சிலர் கருதுகிறார்கள். எனது கருத்தோ அப்படியன்று.—மற்றென்னவெனின்,—கவனித்தலின்மையே, தனிமாற்றமே, ஆத்மஇயல்பான ப்ரஹ்மநிலையினின்றும் பிறழ்தலே, தனநிலையினின்றும் தவறுதலே மிருத்தியு எனக் கூறுகிறேன். இந்தத் தவறானது கீழ்க்கூறிய பொய்யுணர்விற்கும் காரணமாய், ஆத்மா இன்னதென்று அறியாத அஃஞான

௫.

வ்ரஜாஜெகஸுராஃ வராலவநு

சுப்ரஜாஜி ஹலுதாஃ ஸுராஸு |

ந வெஜதூவ்ராவ ஐவாதி ஜனதிநு

நாவ்ஸு ரவிவஜுவஸுதெ ஹி ||

மாம். இந்த அஜ்ஞானமே கீழ்க்கூறிய பிறப்பிறப்பு முதலிய எல்லா அநர்த்தங்களையும் விளைக்கின்ற மிருத்தியு என்க. இனி, தானாய், தன் நிலையாய், ஆனந்தஅறிவான ப்ரஹ்மநிலையாய்நின்றவென்பது சாகாமை எனக் கூறுகின்றேன்; அவ்வாறே, சுருதி கூறுகின்றது :

“ வரஜெஜாதிரூபஸுவஜி ஸ்வந ரூபெணா-
விநிஷ்டிதெ ”

“பரம்பொருளான ஒளியாகித் தன்வடிவமாகின்றான்”—

(சா - அ - ஈ - ச).

உடம்பு முதலியவற்றோடு கூடிநின்றல் - வாழ்வென்பதும், அவற்றை விட்டுப் பிரிதல் - இழ்வென்பதும் அவிவேகிகட்காம். விவேகிகட்கோ, தன்னிலைதவறுதல் இழுவாம்; தன்னிலைநின்றல் வாழ்வாம் என்பது தோந்த கருத்து.

பகவான் ஸநத்ஸஜாதர், சாகாமையைக் கர்மத்தால் பெறலாம் (உ - ஈ) என்னும் கொள்கையை மேலே (உ - கூ) மறுப்பர். அதனை அங்கே கண்டுகொள்க.

(ச)

௫.

வினா :—தமொற்றமே மிருத்தியு எனவும், அஃதின்மையே சாகாமை எனவும் எப்படித் தெரிகின்றன ?

விடை :—கூறுவோம் :

தமொற்றத்தாலன்றோ அஸுரர்கள் தோற்றார்கள். ஸுரர்கள், தமொற்றமீன்மையினால் ப்ரஹ்ம மாணர்கள். நிச்சயமாகவே, மிருத்தியு புலி போலப் பிராணிகளைத் தின்பதில்லை; ஏனெனில், இதற்கு உருவமே காணப்படவில்லை.

விரோசனன் முதலான அஸுரர்கள் தமொற்றத்தினால், ஆத்மஇயல்பான ப்ரஹ்மநிலையினின்று நழுவுதலால், ஆத்மாவல்லாத உடம்பு முதலியவற்றை ஆத்மாவாகக்கொள்ளுதலால் தோல்வி யடைந்தார்கள் (சா -

கூ.

யஜம் செவகெ ஐத்யுஜதொநுஜாஹுஃ

சுதூவாவஸஜதம் வுஜஹய-ஃ |

வித்யுஜொகெ ராஜ்யநுஸாஹி ஷேவஃ

ஸிவஃ ஸிவாநாஸிவொஸிவாநாடி ||

அஜ்ஞானிகள் ஸூர்யன்மகனை மீருத்தியுவாகக் கொள்கிறார்கள்.

கூ.

சங்கை:—ஆயின், உலகநோக்கிலே யமன் என்னும் மிருத்தியு காணப்படுகின்றான்; ஸத்யவான்மனைவி ஸாவித்ரி அவனைக் கண்டு பேசியதாகக் கூறப்படுகின்றமையின் (வே - ஸா). ஆகவே, அவளது கண்ணிற்குப் புலப்பட்ட உருவமுடைய அந்த மிருத்தியு யார்? எனில்,—

ஸமாதாநம்:—கூறுவோம்:

ஆனால், சிலர் மிருத்தியுவை இதனினும் வேறாக யமனாகக் கூறுகிறார்கள்; அவனை - மனத்தினுள் வசிப்பவனாகவும், சாகாதவனாகவும், ப்ரஹ்மத்திலே அமர்ந்தவனாகவும் கூறுகிறார்கள். அக்கடவுள் நல்லோர்க்கு நல்லோனாய், தீயோர்க்குத் தீயோனாய், பிதிருலோகத்திலே ராஜ்யத்தை ஆள்கிறான்.

சிற்றின்பவிஷத்தால் மதி மயங்கி, ஆத்மாவிற்குப் புறம்பாக இரண்டாவதை, த்வைதத்தைக் காணும் அஜ்ஞானிகள் வேறொர் மிருத்தியுவைக் கூறுகிறார்கள்: கீழ் எடுத்துக்காட்டிய தடுமாற்றமென்னும் மிருத்தியுவினும் வேறாக ஒரு மிருத்தியுவைக் கொள்கிறார்கள்.—எப்படி?—மிருத்தியு என்பான் - ஸூர்யனது மகன். அவன் பாவஞ்செய்தோரைத் தண்டிப்பவன் என யாவர்க்கும் தெரிந்துள்ளமையால், எல்லாரது மனத்திலும் இருப்பவன் என்க. அன்றியும், அவன் சாகா இயல்பினன், ஆத்மாவான ப்ரஹ்மத்திலே நிலைத்தவன்; காட்கோபநிஷத்தினுள், நசிகேதஸூக்கு ப்ரஹ்மவிக்ரையைய உபதேசித்தருளிய ஆசார்யனாகவின். மற் றும், அவன் நல்வினைசெய்பவர்க்கு இன்பத்தைத் தருபவன், தீவினை செய்தவர்க்குத் துன்பத்தைக் கொடுப்பவன்: பட்சபாதமில்லாது நடுவு நிலைமையி லிருந்தே சகலப்பிராணிகட்கும் தருமமாய் நியாயம் தீர்த்துப் பிதிருலோகத்தை ஆண்டிவரும். தர்மராஜன் என்றபடி.

எ.

சூலபாஷாநிஹாரதெ நாராணாடி

கேடாயம் பூபாஷா நொஹாஸுவஸு உத்யுஃ ।

இவ்வாறாகவே, பகுத்தறிவுள்ளவர்கள் இவனை மிருத்தியுவாகக் கொள்வதில்லை. எப்படியெனில்,—கேட்டிற்குக் காரணம் எதுவோ, அது மிருத்தியு என்பது. தமிழாற்றம் என்னும் பெயருடைய அஜ்ஞானமானது, பிறப்புமுதலியகேட்டிற்குப்போல, இறப்பு முதலிய கேட்டிற்கும் அடிக்காரணமாயுள்ளது. அவ்வாறே, சுருதி ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன:

“ந வெஹிஹாவெஜீநஹதீ விநஹி:”

“(ஆத்மாவை) இங்கு அறியாவிடில், பெரிய கேடு (வந்திட்டது)” —(கே - கங);

“உத்யுஃவெபு தய:”

“(விவேகத்தை மூடிகின்ற) இருளான அறியாமையே மிருத்தியுவாம்” —(பிரு - க - ங - உஅ);

“சுஜ்ஞானெநாவ்யுதம் ஜ்ஞானம் தெந உஹ்யுனி ஜனவ: ।”

“அறிவு அஜ்ஞானத்தினால் மூடின்கிடக்கின்றது; அதனால் பிராணிகள் மயங்குகின்றன” —(வே - கீ - டு - கரு).

ஆதலால், அறிவுடையோராவார் - தமிழாற்றமாகிய அஜ்ஞானத்தையே மிருத்தியுவாக, தீங்குகள் யாவற்றிற்கும் நேரான அடிக்காரணமாகக் கொள்கிறார்கள். விவேகமில்லாதவரோ ஸூர்யனது மகனை மிருத்தியுவாக, தீங்குகட்குக் காரணமாகக் கொள்கிறார்கள். மற்று, அவன் அப்படியல்லன்; அவர்களைச் சிசுஷித்து நல்வழிப்படுத்துகின்ற தர்மராஜனும் என்பது கருத்து. (சு)

அஜ்ஞான காரியங்கள்.

எ.

இவ்வாறாக, “தமிழாற்றமே மிருத்தியு” என மிருத்தியு இன்ன தென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. இனி, அதனது விகாரங்களைக் கூறுகின்றார்:

மனிதர்கட்கு இந்தத் தமோற்றமென்னும் மிருத்தியுவானது-காமத்தினின்று கோபமாகவும், மயக்கவடிவாகவும் வேளிக்கிளம்புகின்றது. ஒரு

சஹம்மதெநெவ ஶாநிஜாமஶாநு
ந ஶாதநொ யொமஶுபெவதி கஸுரிசு ||

அ.

தெ ஜொஹிதாஶுஅஸெ வதஶாநாஃ
ஐதஃ ஶ்ரெதாஶுத்ரு வஶநஃ வதணி |
ததஶுஃ ஷெவா சநஶவரிவ்வெனெ
ததொ ஜுதஶுஃ ஜாணாஶிஶுஶெவதி ||

வன் சேருக்கினால் வழியல்லா வழிகளில் அலைகிறவனாய், ஆத்மஸமாதி
யை அடைவதில்லை.

மிருத்தியுவானது, அதாவது அஞ்ஞானமானது காமமாக மாறுகின்
றது. பின்னர், அக்காமம், தான் விரும்பியதைப் பெறுது தடைப்பட்ட
வழி, கோபமாக மாறிடுகின்றது (வே - கீ - ஈ - ஈஉ). பின்பு, அக்
கோபத்தால் மயக்க முண்டாக (வே - கீ - ஈ - ஈஎ), அதனால் ஒருவன்-
செய்வன ஒழிவன தெரியாதவனாய், சுருதி ஸ்மிருதிகட்கு மாறான வழி
யை, நான் என்னும் அகங்காரத்தருக்கினால் நேரான வழியாக நினைத்து,
அதுனுள் கெட்டிலைந்து திரிகிறான்; ஆகவே, ஆத்மநிலையைக் கூடுதல்
இல்லை யென்பதாம். (௭)

அ.

மேலும்,

அவர்கள் (அதனால்) மயக்கப்பட்டு அதனது வசத்திலே இருப்பவ
ராய் இதனினின்று இறந்துபோய், அதனினின்று மீட்டும் கீழே வீழ்கிறா
ர்கள். பின்னர் இந்திரியங்கள் (கர்மத்திற்கு) ஏற்ப அவனைச் சுற்றிவளை
கின்றன. ஆதலால், அவன் சாதலினின்று சாதலைப் பெறுகிறான்.

அகங்காரமாகவும், காமமாகவும், மற்றுமிவைபோன்றதாகவும் வி
காரப்பட்டிருக்கும் அஞ்ஞானத்தினால் உடம்பு முதலியவற்றை ஆத்மா
வாகக் கொண்டவர் அந்த அஞ்ஞானமாகிய மிருத்தியுவிற்கு வசப்பட்டு
நின்று, இவ்வுலகிலே இறந்து, பரலோகத்தை யடைந்து, தமது கர்மம்
கழியுமளவும் அங்கே வாழ்ந்து, மறித்தும் உடம்பை யெடுத்ததற்காக
இவ்வுலகினுள் வந்து வீழ்கிறார்கள். அவ்வாறே, சுருதியும் ஸ்மிருதியும்
கூறுகின்றன :

“தவ்யஸிந யாவஶுஶ்வாதஜெஶிஶுஶெவதஜெவாஶுஶுதஃ
ஷஶநநிபுவதஜெனெ”

கூ]

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

கூ.

கஜெ-ஓடியெ கஜெ-வரூர்-நாரா-மா:

தஞ்ர-நாயாணி ந தாணி உத்யு-டி |

வடிக-ஓயொமா நவமஜாதுணாசு

வூவத-ஓதெ ஹொமயொமெ ந ஷெஹீ ||

“(கர்மம்) கழிந்திடும்வரை அதில் வசித்துப், பின்பு, இதே வழியை மீளத் திரும்புகிறார்கள்” — (சா - ௫ - ௧௦ - ௫)

“கூணெ வ-ணெ உத்யு-ஓயொக- விஸனி”

“புண்யம் கழிந்தவளவிலே, மறுஷ்ப லோகத்தைப் புதுகிறார்கள்” — (வே - கீ - கூ - உக)

பின்னர் உடம்பை எடுக்குமளவிலே, அவரவர்செய்த கர்மங்கட்குத் தக்கவாறு இந்திரியங்கள் அவரைச் சூழவளைந்துகொள்கின்றன, அவரைத் தமக்கு வசப்படுத்திக்கொள்கின்றன; கொள்ளவே அவர் அவற்றினது வேலைக்காரர்கள்போன்று அவற்றைப் பின்பற்றி இறப்பைப் பெறுகிறார்கள்; பின்பு வேறோர் பிறப்பை அடைகிறார்கள்; மறுபடியும் மரிக்கிறார்கள், மீண்டும் பிறக்கிறார்கள். இவ்வாறாக, பிறப்பு இறப்பென்னும் சக்கிரத்தில் ஏறிக்கொண்டு சுற்றிச்சுற்றிச் சுழல்கிறார்கள்.

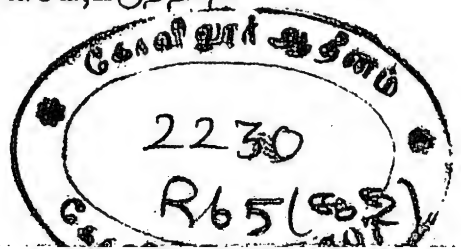
ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் கண்ணிராமையினால் அவர்கள் ஸம்ஸாரக்கடலினுள் மூழ்கி ஆசை கவலை முதலிய முதனை முதலியவற்றால் அங்கு மிங்கும் கவ்வப்பட்டுத் தத்தளித்து தவிக்கிறார்கள் என்பது கருத்து. ()

கூ.

இனி, ஸம்ஸாரக்கட்டிற்குக் கர்மமும் காரணமாம்:—எப்படி?—

கர்மப்பயனிலே ஆசையுள்ளவர்கள் கர்மம் தோன்றும்ளவிலே அதனைத் தொடர்கிறார்கள்; மிருத்தியுவைக் கடத்தலில்லை. உடம்போடுநிப்பவன் உண்மைப்பொருளைக் கூடேலை உணராமையினால் எப்புறத்தும் போகப்பற்றேடு செல்லுகிறான்.

கர்மத்தினுடைய பயனின்மேல் அவாவுடையவர்கள் “இக்கர்மத்தினால் இப்பயன் கிடைக்கும்” என அக்கர்மம் வந்தவழி அதனைத் தலைப்பட்டு அதனது பயனை யடைகிறார்கள். எனவே, மிருத்தியுவைக் கடந்

க0.

தனெ உஹாஹைநஜிஜி யாணாடி

ஜிஜிஜி-ஓயொமெஹு மதிஹி-ஓ நிதூ |

ஜிஜிஜி-ஓயொமாலிஹதாணாராதூ

வூரநூவாஹை விஷயாநு வஹைகூ ||

துநிற்றல் ஆதலில்லை; பிறப்பிறப்பாகிய ஸம்ஸாரத்தினுள் மீண்டும்மீண்
டெம் சுற்றிவருகிறார்கள் என்பது பொருள்.

வினா:—அவர்கள் கர்மம் வந்தவழி கர்மப்பயனிலே ஆசையுள்ளவ
ராய் எதனால் ஸம்ஸாரத்தினுள் இவ்வாறு கிடக்கிறார்கள்?

விடை:—உண்மைப்பொருளைக் கூடுதலை அறியாமையினால், தன்
ஆத்மஸ்வரூபத்தை பரம்பொருளான ப்ரஹ்மமாகக் கண்டுணராமையி
னால் என்க.

ஆதலால், உடம்புமுதலியவற்றை ஆத்மாவாகக்கொண்டவர் “இந்
திரியவிஷயங்களை அநுபவிப்பதிலே ரஸ மிருக்கின்றது” என்னும் நினை
ப்பினால் எவ்விடத்தும் செல்லுகிறார்கள். குருடன் மேகி, பள்ளம், முள்
உள்ளஇடம் முதலியவற்றின்மேல் தட்டித்தடுமாறுவதுபோல், விவேக
மில்லாதவன் இந்திரியவிஷயஇன்பத்தை வேண்டி எங்கும் தட்டித்தடு
மாறுகிறான் என்பது தேர்ந்த கருத்து. (கூ)

க0.

அன்றியும்,

அதுவோ இந்திரியங்கட்குப் பேருமயக்கமாம். பொய்ப்பொருள்களு
டைய சம்பந்தத்தால் இவனுக்கு (ஸம்ஸார)கதி என்றுமுள்ள (தாகின்
றது. இவன்) பொய்ப்பொருள்களுடைய சம்பந்தத்தாலே உள்ளேயுள்ள
ஆத்மா தாக்கப்பெற்றவனாய், விஷயங்களைக் கருதிக்கொண்டு, (அவற்றை
யே) எப்புறத்தும் தோழுகிறான்.

பேருமயக்கமாவது - இந்திரியபோகங்களைத் தேடித் திரிதல். எவ
னுக்கு விஷயங்களின்மீது வாஸ்தவபுத்தி இல்லையோ, அவனது இந்திரி
யங்கள் விஷயங்களின்மேல் செல்லா. செல்லாமையினால், அவன் உள்
ளேயுள்ள ஆத்மாவைநோக்கியே செல்லுக லாகும். ஆகவே, மயக்கம்
தொலையு மென்க. மற்றும், எவனுக்கு விஷயங்களின்மீது வாஸ்தவபுத்தி
உள்ளதோ, அவன் வெளியிலுள்ள விஷயங்களின்மீது செல்லுகின்ற

கக.

சுலியூ வெ பூயம் ஹனி வெநடி
காசெகூயன் மூஹு வெநம் வ வபூசு |
வனதாநாநாநூதூவெ பூவயனி
யோராஹு வெயெ-கண தரணி உதூடி ||

மையால், உள்ளேயுள்ள எகமான பரம்பொருளை ஆத்மாவாக நேரே காண்பதில்லை. ஆதலால், வெளிநோக்குடையவன் விஷயங்களின்மேல் மறித்துமறித்துச் சென்றுஅலைகிறான்; அலையஅலைய, போகஆசை மேன் மேல் கிளர்க்கின்றது. அவ்வண்ணமே, பகவான் மறு அருளிச்செய்கிறார் :

“ந ஜாதம் காசிஃ காசிநாசிவஹொமந ஸாஜி-
தி | ஹவிஷா கபூஷவதெதுவ ஹூய வாவாவியபு-
தெ ||”

“காமம், விரும்பிய விஷயங்களை அநுபவித்தலால் ஒரு காலும் அடங்குவதில்லை; தீ ஹவிஸிநாற்போல, மிகுதியாகவே வளர்கின்றது”—(மநு - 2 - ௯௪)

இவ்வாறு ஒசைமுதலிய கற்பனைப்பொருள்களோடு கூட்டுறவு நிகழுங்கால், ஸம்ஸாரத்தினுள் கிடந்துஉழலும் நிலைமையானது மனிதனுக்கு அவச்யம் அமைவதாகின்றது. ஏனெனில்,—அவன், அவித்யையினால் கற்பிக்கப்பட்ட பொய்ப்பொருள்களைக் கூடி, தனது இயல்பான ப்ரஹ்மாத்மநிலையை இழந்தவனாய், ஸ்திரீமுதலிய விஷயங்களைக் கருதி, பரம்பொருளைத் தொழாது, அந்த ஸ்திரீமுதலான விஷயங்களையே தொழுகின்றான். (க0)

கக.

அதனால் என்னவெனின்,—கூறுவோம், கேட்பாயாக :

(விஷயங்களைத்) கருதுதல் இவனை முதலில் கேடுக்கின்றன. பின்பு, காமமும் கோபமும் இவனைப் பிடித்துக்(கேடுக்கின்றன). இவை சிறுவர்களைச் சாதற்குச் சேவுத்துகின்றன. தீரர்களோ தைரியத்தினால் சாதலைக் கடக்கிறார்கள்.

ஸ்திரீ பணம் முதலான விஷயங்களை மனத்தினுள் கருதிக்கொண்டிருத்தல் எதுவோ, அது மனிதனை முதலில் கெடுக்கின்றது, தன்நிலை பிறழ

கஉ.

யொழவியுயநுதுதிஷுநு நிறுநுசு
சுநாஹாரொணாஹுதிவையுநுநு |

ச்செய்கின்றது. இவ்வாறு அவற்றைக் கருதிக் கேகிற்று நிற்குங்கால் அவன் கருதியுள்ள விஷயம் அவனுக்கு நோர்ப்பட்டவளவிலே, காமம் அவனை உடனே பிடித்துத் தாக்குகின்றது. காமத்தால் தாக்கப்பட்ட அவனை கோபம் பிடித்துச் சீரழிக்கின்றது. விஷயத்தியாநமும், காமமும் கோபமும் தமக்கு வசப்பட்ட மூடரான பகுத்தறிவில்லா ஜனங்களை சாவென்பதில், மூப்பு இறப்பு பிணிமுதலியவற்றில் தள்ளுகின்றன. அவ்வாறே, சுருதியையும் காணலாம்:

“வராஹி காபாநநாயந்தி வாலாஸு ஜெதொ-
யுணி வித்தஸு வாஸு | சுய யிரா சுஜெதகூ-
விதிகா யுயவயு-வெவ்விஹ ந ப்ராபுயகெ ||”

“சிறுவர்கள் வெளியிலுள்ள கரம்பொருள்களைத் தொ-
டர்கிறார்கள். அவர்கள் மிருத்தியுவினுடைய பரந்த வலை-
யை அடைகிறார்கள். விவேகிகளோ (ஸ்வரூபநிலையான)
சாகாமையை அநித்யங்களுள் நித்யமாக அறிந்து, இங்கே
(ஒன்றையும்) வேண்டிவதில்லை” — (கட - ௨ - க - ௨).

மற்று, தீரர்களோ ஸ்திரீமுதலான விஷயங்களைத் திண்மையான
விவேகத்தால் வென்று, பரம்பொருளை ஆத்மாவாக அறிந்து மிருத்தியு-
வைக் கடந்திடுகிறார்கள். அவ்வாறே, சுருதியும் கூறுகின்றது:

“நிவாயு தஸு ஜெதொஹாஹு ஜெஹுதெ”

“அதனை அறிந்து, மிருத்தியுவினுடைய வாயினின்றும் தப்பு-
கிறான்” — (கட - க - க - கரு).

(கக)

ஞானிக் த மிருத்தியு இல்லை.

கஉ.

அந்தத் தீரர்கள் எவ்வாறு மிருத்தியுவை, மூப்பு இறப்புமுதலிய
வற்றைக் கடக்கிறார்கள்? — கூறுவோம்:

மேலே எழும்பி எழும்பி விழும் விஷயங்களை எவன் (நிலையில்லவை-
யாக, அசத்தமாக, துன்பமாக) நினைத்துத்தள்ளுகின்றானோ, அசட்டையி-

கந.] இரண்டாம் அத்தியாயம்.

ஸ வெ ஜுதும் ஜுதூரிவாதி ஹுகா
ஹெவம் விதாநு யொ2விஹனீஹ காஜாநு ||

கந.

காஜாநுஸாரீ வுரூஷஃ காஜாநநுவிநஸூதி |
காஜாநுஜுஷு யுநுதெ யதினீதுரூஷா ரஜஃ ||

னால் (அவற்றை மீட்டும்) நினையாதிருக்கின்றனோ, எந்த ஞானி இவ்வாறு காமங்களைத் தோலைக்கின்றனோ, அவன் மிருத்தியுபோல ஆகி மிருத்தியுவை விழுங்குகின்றான்.

அசட்டையினால் - அமேத்யத்தைப் பார்த்தலிலே எப்படி உதாசீனமுள்ளதோ, அப்படிப்போன்ற உதாசீனத்தினால். இது இங்கே உணரத்தக்கது :

“விஷயவ்ருதிஸஹாரம் யஃ கரொதி விவெகதஃ |
ஜுதெஜாஜுஜுதூரிதி ஷூதஃ ஸ விதாநாத்வி-
தவிஃ ||”

“எவன் விவேகத்தினால் விஷயங்களை எதிர்த்து ஸம்ஹரித் தலைச் செய்கின்றனோ, அவன் மிருத்தியுவிற்கு மிருத்தியு எனப் பெயர்பெற்றவன், கற்றவன், தன்னையறிந்தவன், தேர்ந்தவன்.” (கஉ)

காமத்தின் தீமையும், ஞானத்தின் நன்மையும்.

கந.

மற்று, காமங்களைப் பாராட்டி

காமங்களைப் பின்பற்றுகின்ற மனிதன் காமங்களைத் தோடார்ந்தே அழிகிறான். காமங்களைத் தள்ளி(யுள்ள)மனிதன் எத்தகைய குற்றத்தையும் உதறுகின்றான்.

எத்தகைய குற்றத்தையும் உதறுகின்றான் - இப்பிறப்பிலாயினும், முற்பிறப்பிலாயினும் தேடிக்கொண்ட புண்யம் பாவம் முதலாகிய கர்மத்தை விவேகபுத்தியினால் துடைக்கின்றான். (கங)

கடி,

ஷெஹாஃபுக் காஸொலுதா நாடி நாகொஃயம் பூடி ஸூதெ!
 மூயுன் னவ யாவனி மஹுன்: ஸஹுஃ நாவா: ||

கரு.

சுஜந்யோநம் ஸுத்திரய கிஞ்சிதந்யஸு

நாயீயதெ தாண-ஃ ஐவாஸு ஷ்ராவு: |

செய்யா யெல்லா நெய்யெல்லா தா

கூ.

ஆயின், கறுத்துச் சுருண்ட குழலும், மலர்ந்த முகமும், சிரித்த பார்வையும், குயிலன்ன குரலும், இறுமாந்து மதர்த்த கொங்கையும், இன்னுமிகவோன்ற இனிமையெல்லாம் செவ்வனே வாய்ந்த பொன் மேனியிலே பகிம் இழுக்கு யாது? எனின்,—கூறுகிறார் :

பிராணிகளுடைய இவ்வுடலானது அசேதநமாக, நரகமாகக் காணப் படுகின்றது. (அவிவேகிகள் காமத்தை) அவாவிக்கொண்டே பள்ளத்தை எதிர்நோக்கிச் செல்பவராய் ஓடுகிறார்கள்.

இச்சரீரம் மண்ணாங்கட்டிபோல ஜடமாயுள்ளது; இரத்தம், கோழை, ஊன், புழு, மலம், மூத்திரம் முதலியன நிரம்பிக்கிடக்கின்றமையால் நரகமாயுமுள்ளது. இவ்வாறு மிகு அருவருக்கத்தக்கதாயினும், மூடர்கள் மாதரது உடலை விரும்பிமதித்து, விளக்கின்மேல் விட்டில் போல, அவ்வுடலின்மேல் சென்றுசென்று மயங்குகிறார்கள். குருடர் மேடுபள்ளங்களிலே தட்டுண்டு தடுமாறி வீழ்தல்போல, இந்திரியவிஷயக்குருடர்கள் ஸ்திரீமுதலானவற்றிலே தட்டுண்டு தடுமாறி வீழ்கிறார்கள் என்பதாம். (கசு)

கரு.

இவ்வாறு எவர்கள் வீழ்கிறார்களோ, அவர்கட்குச் சரீரமும் வீணம்:

கூத்திரிய ! வேறென்றையும் கினையாதவன் (வேதாந்தநூல்களைப்) படிப்பதில்லை. இவனுக்கு (சீ சரீரம்)வைக்கோலினால் செய்த புலிபோன்றது. எந்த இவன் உனது சரீரத்தினுள் கோபத்தாலும் லோபத்தாலும்

கக]

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

வ வெ ஜெதுஹுஜஹீரெ ய வனவு: |

கக.

வனவம் ஜெதுஹு ஜியாபாநம் விஜிசுவா

ஜிதாநெ திஷந விலெகீஹ ஜெதுஹு: |

விநஸுநெ விஷயெ தவஸு ஜெதுஹு:

ஜெதுஹுய-யா விஷயம் ஸ்ராவஸு உத-ஹு: ||

மயக்கமும் அச்சமும் (கூடிய) உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவா (யிருக்கின்றானே) அவனே மிருத்தியுவாம்.

எவன் ஸ்திரீ முதலான விஷயங்களை அவாவிக்கொண்டு அவற்றின் மேல் குதித்துக்குதித்து ஓடுகின்றானே, அவன் தன் ஆத்மாவான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை அறியாதவனாய் அந்த ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய நூலை அறிவதில்லை. அவ்வாறு சிற்றின்பங்களுள் அழுந்திக்கிடப்பவன் நான்கு வேதங்களையும் ஆறுசாஸ்திரங்களையும் அறிந்த வித்வானாயினும், அவனுக்கு இம்மதுஷப்பிறவி வீணும்; வைக்கோலினால் செய்த புவிபோல என்க. இவ்வாறு சரீரம் வீணென்பதுமாத்மீர மில்லை; எவன் இவ்வாறிருக்கின்றானே, அவனே அவனுக்கு மிருத்தியுவாம், கேட்டிற்குக் காரணமாம்.—எப்படி யெனில்,—எவன் இந்திரியங்களை வெல்லாது, கோபம் லோபம் முதலியவற்றைக்கொண்டிருப்பவனாய் விஷயங்களின்மேல் செல்லுகின்றானே, அவனே அவனுக்கு, அதாவது, தானே தனக்குப் பகைவனும். அவ்வாறே, பகவான் அருளிச்செய்துள்ளார்:

“சூடுதெவ ரிபவாராதுநம் |”

“தானே தனக்குச் சத்துரு” — (வே - கீ - கூ - நு). (கரு)

கக.

அந்தச் சத்துருவான மிருத்தியுவைத் தொலைப்பது எதனால்? எனின்,—“ஞானத்தினால்” என்கிறார்:

மிருத்தியுவை இவ்வாறு கிளைப்பதாக உணர்ந்து ஞானத்திலே நிற்பவன், இங்கே மிருத்தியுவினின்று அஞ்சுவதில்லை. (பிராணிகளின்) சரீரம் யமனது எல்லையை யடைந்து (அழிந்திமோறு) போல, மிருத்தியு அவனது எல்லையிலே அழிந்திகின்றது.

கீழ்க்கூறிய (உ - ச) தமொற்றம்என்னும் அக்ஞானமே காமம் கோபம் லோபம் முதலியவையாக மாறி, பிறப்பிறப்பு முதலான எல்லாத்

கள.

யுதராஷ்டிர உவாச ||

யானெவாஹுரிஜ்யா வாயுனொகாநு

விஜாகீநாம் வுணுதஜாநாதநாநு |

தெஷாம் வராயு-ம் கயயனீஹ வெஷாஃ

வந்தவிஜாநெதி கயம் நு கஜ- ||

தீங்குக்கும் விதையா யுள்ளது எனத் தெளிவாய் உணர்ந்து, அக்காமம் கோபம் முதலிய குற்றங்களைக் கடிந்து, அமைதி பொறுமை அடக்கம் முதலிய குணங்களைத் தேடி, ஆத்மாவை பேரறிவான நித்யநந்தமாகக் கண்டவன் மிருத்தியுனினின்று அஞ்சமாட்டான். அவ்வாறே, சுருதி கூறுகின்றது :

“சூநந் ஸ்ரஹணா விஜாநு | ந ஸிவெதி கௌத-
ஸுந ”

“ப்ரஹ்மாநந்தத்தை அறிந்தவன் எதனினின்று பயப்படுவதில்லை”—(தை - உப - 2 - ௯)

அவன் ஏன் அஜ்ஞானமிருத்தியுனிற்கு அஞ்சுவதில்லை? எனில்,—கூறுவோம் : யமனுக்கு எதிர்ப்படும் பிராணி உடனே மாய்ந்திடுமாறுபோல, பரம்பொருளைக் கண்டுநிற்கும் ஞானிக்கு எதிர்ப்படும் அஜ்ஞானம் என்னும்மிருத்தியு சடக்கென்று விரைந்து மாய்ந்திடுகின்றது. ஆதலால், அவன் தானே தன்நிலையில் நிற்பவனாய்த், தானானவனாய்த், தன்னையல்லது வேறு காண்பதில்லை. இரண்டாவது என்று ஒன்று இருந்தாலன்றோ, அதனினின்று அஞ்சுத லாகும் என்க.

(கக)

அஜ்ஞானிக் கே கர்மமாம்.

கள.

ஸம்ஸாரக்கட்டிற்குக் கர்மம் காரணம் என்றும், மோக்ஷத்திற்கு ஞானம் ஸாதநம் என்றும் கீழ்க் கூறப்பட்டவற்றிலே திருதராஷ்டிரன் வினவலாயினான் :

தீருதராஷ்டிரன் சொல்லவற்றான் :

வேதங்கள், மிகப்புண்யமான என்றுமுள்ள எந்த நல்லலோகங்களை யே இருபிறப்பாளர்க்கு வழிபாட்டினால் (அடையப்பவேனவாகக்) கூறுகின்றனவோ, அவற்றை மேலான புருஷார்த்தமாக இங்கே உரைக்கின்றன. அறிந்தவன் இக்கர்மத்தைச் செய்வதில்லை (யென்பது) எப்படி ?

கஅ]

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

கஅ.

ஸநதூஜாத உவாஅ ||

ஸவஃ ஹிவி அநுவயாதி தது

தயாஸ-ஜாதஃ உ வடினி வெஹாஃ |

ஸ நெஹ சூயாதி வரா வராது

பூயாதி ஊமெ-ண நிறணுஜாம-பாநு ||

ப்ரஹ்மலோகம் முதலியன - இந்திராதிலோகங்களைக்காட்டிலும் பரிசுத்தமானவையாம்; விபவகாரநிலையைக்காட்டிலும் நீட்டித்துநிற்பவையாம். பிராமணர்முதலானோர் இந்தலோகங்களை ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய வழிபாடுகளால் அடைகிறார்கள். இவ்வாறு இவ்வுலகங்களை யடைதலே இந்த ஸம்ஸாரத்தில் பெறவேண்டிய முக்கிய புருஷார்த்தமாம். என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன; கூறவே, ஞானியாவான் லோகங்களை யடைதற்குச் சாதனமான கர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதில்லை பென்றல் எப்படி? (கஎ)

கஅ.

இவ்வாறு வினவப்பெற்ற பகவான்

ஸநத்ஸ-ஜாதர் சொல்லவற்றார் :

அஜ்ஞானி இவ்வாறு (நீனைத்து) அதிலே செல்லுகிறான். அப்படியே, வேதங்களும் பயன்களையெல்லாம் கூறுகின்றன. (மற்று, ஞானியான) அவன் இதிலே செல்வதில்லை; (நேரான) வழியினால் பரமாத்மாவாகிப் பரம்பொருளை அடைகிறான்; வழியல்லாதவற்றைத் தோலைக்கின்றான்.

இவ்வாறு ப்ரஹ்மலோகம் முதலியவற்றின் இன்பத்தைக் கருதுகின்ற அஜ்ஞானி அவற்றிற்கு ஸாதனமான கர்மத்தை மேற்கொள்ளுகிறான். அப்படியே, வேதங்களும் பலபல பயன்களை அந்த அஜ்ஞானிக் கே கூறுகின்றன. ஆதலால் (அஜ்ஞானிக்கே கூறுகின்றமையால்), ஞானியானவன் ப்ரஹ்மலோகம் முதலியவற்றினுடைய அநித்யமான இன்பத்திலாயினும், அதற்குச் சாதனமான கர்மத்திலாயினும் தலைப்படுதில்லை. அங்ஙனமவன் யாது செய்கிறான்? எனில்,—அவன் பரம்பொருளை ஆத்மாவாகக் கண்ணெய்ந்து ப்ரஹ்மமாகி ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான். ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாய் ஆத்மாவை யடைதற்கு விரோதியான வழிகளை முற்றும் அறத் தொலைத்துவிடுகின்றான் என்க. (கஅ)

கக.

யுதராஷ்டிர உவாச ||

கொழவள நியுஜெ தஜஜிம் வுரார்ணடி

வல வெஜிஜிம் வவ-உநுகுஜெண |

கிம் வாழவா காய-உயவாழவா உ

தநெ.வி அநு வு-உஹி வவ-ம் யயாவசு ||

ஜீவனும், ப்ரஹ்மமும் உண்மையிலே ஒரேபொருள்.

கக.

தமிழாற்றம் என்னும் அஞ்ஞானம் - மிருத்தியு என்றும், தமிழாற்ற மின்மையாகிய தன்னிலைநிற்றல் - சாகாமை என்றும் கூறி (உ - ச), அந்த மிருத்தியு காமம்முதலாக மாறினவழி (உ - ஏ, அ.....) அநர்த்தங் கட்டுகெல்லாம் காரணமாம் என்று காட்டி (உ - எ.....கரு), அந்த மிரு த்தியுவை அழித்தல் ஆத்மஅறிவினால் ஆகும் என உணர்த்தி (உ - கசு), ப்ரஹ்மலோகம் முதலியனவெல்லாம் அஞ்ஞானியைப்பற்றியுள்ளமை யால் அவை புருஷார்த்தமாகா என ஞானவழியினால் மோகஷம் உபதே சிக்கப்பட்டது (உ - கஅ). படவே, “பரமாத்மாவாகிப் பரம்பொருளை யடைகிறான்” (உ - கஅ) என ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று என்பதிலே திருதராஷ்டிரனுக்குச் சந்தேகம் எழுகின்றது :

திருதராஷ்டிரன் சொல்லவற்றான் :

அது முறையே இந்த எல்லாமாக இருந்தால், பிறவாத அப்பழம்பொ ருளை ஏவுகிறவன் யார்? அதற்குச் செய்யவேண்டியது என்ன? அல்லது, (அதற்கு நேர்ந்த) அநர்த்தம் என்ன? (முற்றும்) அறிந்தவரே! அதனை யெல்லாம் எனக்கு அருளிச்செய்வீராக.

நித்யமாய், அஸங்கமாய், நிர்விகாரியாய்ப், பரிசு த்தமான தனி அறி வாய் விளங்கும் பேராரந்தப்பொருள், முறையே ஆகாசம்முதலான இப் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்து, அதனுள் புகுந்து உடம்பொடு நிற்பதாய்ப் பிறந்து இறந்து உழலுகின்றது எனில்,—அங்ஙன மப்பொருளை, பிற வாத இறவாத பரமாத்மாவை இவ்வாறு ஸம்ஸாரத்தினுள் உழலுமாறு யார் ஏவுகின்றான்?

அதனையல்லது வேறு இல்லாமையினால், அது தானே அவ்வாறிரு க்கின்றது எனில்,—பலபல பிறவிகளில் அது அவ்வாறிருப்பதனால் அது

20.

வநதூஜாத உவாஹ ||

ஹோஹோ ஹோநதூ விஹேஹ்யோமெ

ஹநாஹியோமெந ஹவனி நிதூர் |

தயாஹு நாயிகுஹேவெதி கினிசு

சுநாஹியோமெந ஹவனி வுஹ ||

ற்கு அடையவேண்டிய பயன் என்ன? அடையவேண்டுமென யாவும் அடையப்பெற்றநிலை அதுவாதலின்.

அல்லது, அது பலபல பிறவிகளில் செல்லாது ஸம்ஸாரத்தினுள் நுழையாது தானே தன்மகிமையில் சும்மாவிருப்பதனால், அதற்கு வரும் தீங்கு என்ன?

“ஏவுவோன் - ஈசுவரன் ; ஏவப்படுவான் - ஜீவன்” என்பது முதலான வேற்றுமையெல்லாம் காணப்படுகின்றமையால், பேதம் இருக்க வேவேண்டும் என்பதாம். பகவானே ! இவ்வாறு கிளம்புகின்ற என்ஸம் சயங்களைப் போக்கவேண்டும். (கக)

20.

இதற்கு ஸமாதாந்ததை

ஸநத்ஸுஜாதர் சொல்லவற்றார் :

இதிலே வேறுபாடுள்ளவழி பெரிய தீங்கு(வந்திட்டது). அநாதிஸம் பந்தத்தால் ஜீவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவ்வாறாக இதனது பெருமை சிறிதும் சிதைத லில்லை. ஜீவர்கள் அநாதிஸம்பந்தத்தால் (பற்பலராக) இருக்கிறார்கள்,

எவன் ப்ரஹ்மத்தினிடத்து வேற்றுமையைக் காண்கின்றானோ, அவனுக்குப் பிறப்பு பிணி மூப்பு இறப்பு முதலிய கேடுகள் வருகின்றன. என்று சுருதிகள் உணர்த்துகின்றன :

“யஹ ஹேவெஷ வநதூஜாதஹேந் காரா-
தெ | சுய தஸ்ய ஹயம் ஹவதி ”

“எப்பொழுது இவன் இதனிடத்துச் சிறிதாயினும் வேற்றுமையைக் கொள்கின்றானோ, அப்பொழுது அவனுக்குப் பயம் இருக்கின்றது”—(தை - உப - 2 - ௭)

“ஜெத்யாஃ ஸ ஜெத்யாஃபொதி ய ஐஹ நாமெவ வஸுதி ।”

“எவன் இங்கே வேறுபட்டது போலக் காண்கின்றானோ, அவன் சாதவினின்று சாதலைப் பெறுகிறான் [மீண்டும் பிறக்கிறான், மீண்டும் இறக்கிறான்]” — (கட - ச - 40)

“ஈய யொந்யாஃ ஷெவதாஃவாஸு சுந்யாஃஸா-வந்யாஃஹிதி ந ஸ வெஷ ”

“இனி, எவன் ‘அவன் வேறு, நான் வேறு’ என வேறோர் தெய்வத்தைத் தொழுகின்றானோ, அவன் (உண்மையை) அறிவதில்லை” — (பிரு - க - ச - 40)

அல்லது, ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் வெவ்வேறு பொருள்களாம் எனக் கொண்டால்,—

“ த துலி ”

“ நீ அதுவாக இருக்கிறாய் ” — (சா - ஈ - க - ச)

“ சுஹம் ஸுஹாவி ”

“ நான் ப்ரஹ்மமா யிருக்கிறேன் ” — (பிரு - ஈ - ச - 40)

“ சுயஜாதா ஸுஹ ”

“ இந்த ஆத்மா ப்ரஹ்மமாம் ” — (பிரு - ச - 4 - 44)

“ ய சூதா ஸவ்யானாஃ ”

“ எந்த ஆத்மா எல்லாவற்றையும் வியாபித்திருப்பதோ ” — (பிரு - 4 - ச - 4)

“ ஸுஷ்ருஷ் ஸவ்யுஷ் ”

“ இதெல்லாம் ப்ரஹ்மம் ” — (பிரு - ச - 4 - 2)

“ ஐஷ் ஸவ்யுஷ் யத்யஜாதா ”

“ இந்த எல்லாம் எதுவோ, (அது) இந்த ஆத்மா ” — (பிரு - ச - ச - 4)

என்பன்முதலாக, “ ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒரேபொருள் ” என்று உப தேசித்தருளுகின்ற சுருதிகளின் கொள்கைக்குப் பெரியதோர் குற்ற மாகும் என்றொழுக.

பிரதிவாதி:—ஆயின், ஜீவன் ஈச்வரன் முதலியவியவகாரவேற்றுமை எவ்வாறு செல்லுகின்றது?

வாதி:—அது அநாதிஸம்பந்தத்தா லாகின்றது. (அநாதியாவது - தொடக்க மில்லாதது; அதாவது, மாயை. வே - த - மூ - க, உ - ஆம் உல்லாஸங்களைப் பார்க்க.) ஒன்றான பரம்பொருளுக்கு மாயையினால் பற்பலவடிவுடைமை பொருந்துகின்றது. அவ்வண்ணமே, சுருதிகளும் கூறுகின்றன:

“ஊகொ டெவஃ ஸவஹுஞ்செஷு - ௨ - ௧௦௩”

“ஒரே கடவுள் எல்லாப் பொருள்களுள்ளும் மறைந்திருக்கின்றார்”—(ச்வே - ஈ - கக)

“ஊகம் ஸதிரபா வஹுயா வஷி”

“பிராமணர்கள் ஒரே உண்மையைப் பலவாறு கூறுகிறார்கள்”—(ருக்வே - க - ககச - சக)

“ஊகம் ஸதம் வஹுயா கஹுயஷி”

“ஒரே உண்மையைப் பலவாறு கற்பனைசெய்கிறார்கள்”—(ருக்வே - க௦ - ககச - ௫)

“ஊகெகொஃவி வஹுஞ்சநஹுவிஷு”

“நீ பற்பலவற்றைப் புகுந்து ஒன்று யிருக்கியாய்”—[தை - ஆ - ஈ - கக)

“கஜாயபோநா வஹுயா விஜாயதெ”

“பிறவாதது பலவகையாகப் பிறக்கின்றது”—(தை - ஆ - கஈ - கச)

மாயையினால் வேற்றுமைப்பட்டாலும், அதனால் பரம்பொருளுக்கு யாதோர் குறையு மில்லை; நீரினுள் பிரதிபிம்பித்தாலும், அதனால் சூரியனுக்குக் குறையொன்றுமில்லைபோல. ஸம்ஸாரம் மாயாமயமாதலால், ப்ரஹ்மம் என்றும் ஒருபடித்தாய், குறைவிலா நிறைவாம் என்றபடி. ஆகவே,மாயாஸம்பந்தத்தினால் ஜீவர்கள் பலவகையாக இருக்கின்றார்கள் என்பதாம்.

உக.

யஜெதஜகா ஹவாநு வ நிகெதூ
விகாரயொமெந கரொதி விஸ்டு |
தயா வ தஹகிரிதி ஷு உநெ
தயா-யொமெ வ ஹவனி வெடா: ||

பரம்பொருள்கு வேறுகப் பிரபஞ்ச மில்லை.

உக.

இனி, ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்குக் காரணமாதலும் மாயையினு லமை
கின்றது எனக் காட்டுகிறார்:

இது எதுவோ, அது மெய்ப்பொருளாகிய நித்யமான பகவான். (அ
வன்) மாயாசம்பந்தத்தினால் பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கிறான். (அது) அப்
படியே அவனது சக்தி யெனக் கொள்கிறேன். (அவனுக்கு) அப்பொருளி
னுடைய சம்பந்தத்திலே வேதங்கள் (பிரமாணமாய்) உள்ளன.

தனிப்பொருளான ப்ரஹ்மம் மாயையினது கூட்டரவினால் ஜகத்
தைப் படைப்ப தாகின்றது. இதற்குப் பிரமாணமாயுள்ள சுருதி ஸ்மி
ருதிகள் வருமாறு:

“ஐஹேதா ஜாயாஹி வுராராவ ஸாயதெ”

“பரமேச்வரன் மாயையினால் பற்பலவடிவுள்ளவனாகத்
தோற்றுகிறான்” — (பிரு - 2 - ௫ - ௧௧)

“ஜாயீ ஷுஜதெ விஸுஜதக”

“மாயையையுடையவன் இப்பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கின்
றான்” — (ச்வே - ௪ - ௬)

“ஜாயிநம் து உஹஸுரபு”

“மாயையுடைய மகேச்வரனை” — (ச்வே - ௪ - ௧0)

“ஹேவீ ஹேஷா மண்ணையீ ஜ ஜாயா ஐராத்ய-
யா |”

“குணங்களாலாகியதான என்னுடைய இந்தத் தைவமாயை
யானது கடக்காதுதான்” — (வே - ௧ - ௭ - ௧௪)

২২.

யுதராஷ்டு உவாஅ ||

யஸூபுஜ-ஓ நாவராஜீஹ கெவிசு

தயார்சயஜ்-பாது கெவிழிஹாஅரநி ।

ധർമ്മം പാവപ്പെട്ട പ്രതിബിംബം

உதாஹா யஜ்ஞஃ ப்ருதிஹநி வாவடி ||

“சுஜெகாதி ஸத்யயாத்நா ஹதாநாதீஸ்வரோதி
ஸந் | ப்ரக்யதி ஸ்ராயிஷாய ஸஹவாஜ்ஜாதாய-
யா ||”

“பிறவாதவனானும், குறைவிடாததன்மையானும், பூதங்கட்கு ஈசுவரனானும், (யான்) என்மாயையை வசப்படுத்திக்கொண்டு, என்மாயையினால் பிறக்கின்றேன்” — (வே - கீ - ச - சு)

“பியாடியுகெண்ண புகுகுகி ஸநுயதெ ஸவரா-
வரழி !”

“ப்ரகிருதியானது கண்காணியான என்னால் ஜங்கமத்தையும், ஸ்தாவரத்தையும் பிறப்பிக்கின்றது” — (வே - ௧ - ௧௦)

ஆசுஷ்பம் :—ஆயின், மாயை என்பதைக் கொண்டால், த்வைதமே ஆகின்றது.

ஸமாதானம்:— (வே - த - மூ - 45 - ஆம் பக்கத்தைப் பார்க்க).
கீ ர் ம ம்.

22.

திருதுவரை ஞானத்தைக் கேட்டு, இனிக் கார்மத்தைக் கேட்கவிரும்பிய
திருநராய்ணன் சொல்லவற்றான் :

சிலர் இங்கே நல்வினைகளை அறுஷ்டிக்கிறார்கள் ; அப்படியே, சிலர் இங்கே தீவினைகளை அறுஷ்டிக்கிறார்கள். ஆகவே, தீவினையினால் நல்வினை எதிர்த்தடிக்கப்படுகின்றதா ? அல்லது, நல்வினை தீவினையை எதிர்த்தடிக்கின்றதா ?

இங்கே - இவ்வுலகிலே. நல்வினை - ஆக்நிதேஹாத்ரம் முதலியன.

உரு.

ஸ்ரீ ந த ஸு ஜா த உவா உ ||

தவ்விநு ஸ்ரீதொ வாழவுலயம் ஹி நிதூ
ஜோநெந விதாநு பூகிஹநி ஹிநு |
சுயாநயா வாணுஜுவெதி ஷெஹ்
தயாமதம் வாவுஜுவெதி ஹிநு ||

உரு.

இதற்கு விடையை

ஸ்ரீ ந த ஸு ஜாதர் சொல்லவற்றார் :

ஞானி அதிலே நின்றவனாயினும், இரண்டையும் ஞானத்தால் தவ
ருது அடித்துவிடுகிறான். (இது) பிரசித்தமானது. உடம்போடுநிற்பவன்
வேறுவிதமாயிருந்தால், புண்யத்தை யடைகிறான்; அப்படியே, வந்த பாவத்
தை யடைகிறான். (இது) பிரசித்தமானது.

அதிலே - நல்வினையினையாகிய கர்மத்திலே. இரண்டையும் - நல்
வினையையும், தீவினையையும். ஞானிக்குக் கர்மத்தொடர்பு இல்லை என்று
சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவற்றுள் உணர்த்தப்பட்டிருக்கின்றது :

“கூயனொ வாஸு கஜாணி தவ்விநு ஷெஹ்”

“அதனைக் கண்டவனவிலே, அவனது கர்மங்கள் தேய்ந்து
விடுகின்றன” — (மு - ௨ - ௨ - ௮)

“யயா வுஷாநவயாஸ - சூவா ந ஸ்ரீஷுந்தெ
வனவெவெவிதி வாவம் கஜா ந ஸ்ரீஷுந்தெ”

“தாமரையிலையிலே எப்படி ஜலம் ஓட்டுத வில்லையோ,
அப்படி, — இவ்வாறறிந்தவனிடத்துப் பாவகர்மம் ஓட்டுத
வில்லை” — (சா - ௪ - ௧௪ - ௩)

“தயா விதாநு வாணுஜாவெவிய-ருய நிராஜநஃ
வாஜம் ஸாஜிஜுவெதி”

“அவ்வாறே ஞானி புண்யபாவங்களை உதிர்த்துக் க்ளங்க
மற்றவனாய் உயர்ந்த ஒரேநிலையைப் பெறுகிறான்” —
(மு - ௩ - ௧ - ௩)

உச.

மசெவாலயம் கூர்ணா லுஜுதெவ்விநாடி
ஸாலவலு வாவலு ஸ லாவி கூர்ணா ।
யகெர்ண வாவம் ஸுணுதீஹ விநாநு
யகெர்ண வயீயாநிதி தவலு விஜி ॥

“ யயெயயாம்பி ஸரிஜொதூலுலுலாதுராந்தெ
ஜுருந । ஜூநாநாழி ஸவடகேடாணி லுலுலாதுராந்தெ
தெ தயா ॥”

“ அர்ஜுந ! ஜ்வலிக்கின்ற தணலானது விறகுகளை எவ்வாறு
நீரூகச் செய்கின்றதோ, அவ்வாறே ஞானமென்னும் தண
லானது ஸகல கர்மங்களையும் நீரூகச் செய்கின்றது ”—
(மே - கீ - ச - ௩௭)

ஞானமில்லாதவனோ புண்யத்தையும் பாவத்தையும் அநுபவிக்கி
றான் என்பதும் சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவற்றில் நன்றாய்க் கூறப்பட்டிரு
க்கின்றது. மு - க - ௨ - ௧௦; பிரு - சு - ச - ௧௧; மே - கீ - சு - ௨௦,
௨௧ முதலியவற்றைக் காண்க. இவை, இங்கே விரிவஞ்சி விடுக்கப்பட
டன. (௨௩)

உச.

(பரலோகத்தை) அடைந்து, நல்வினை தீவினைகளுடைய நிலையி
ல்லாத இரண்டு(பயனும்) கர்மத்தால் அநுபவிக்கப்படுகின்றன. தேரிந்த
அவன் கர்மத்தோடு (கூடியவனாய்), தர்மத்தினால் இங்கே பாவத்தைப்
போக்கிக்கொள்கிறான் : (ஏனெனில்), அவனது தர்மம் வலியது என்று
தேரிந்துகொள்.

இரண்டு (பயனும்) - நல்வினைப்பயனும், தீவினைப்பயனும். தேரிந்த
வன் - கர்மத்தினது உபயோகத்தை அறிந்தவன்; ஈச்வரனுக்காகக் கர்
மத்தை அநுஷ்டிப்பவன். இவன் தனக்கு உரிய கர்மத்தை ஈச்வரார்ப்
பணமாகச் செய்வதனால் தரும் உண்டாகின்றது; அதனால் பாவம்
தீய்கின்றது. எனவே, தரும் பாவத்தினும் வலியது, பாவத்தைக்

௨௫, ௨௬.

யெஷாம் யஜெஷா விஷயம் வறெ வறுவதாலிவ ।

தெவராஹணா உதும்பெருது ஸுமெய் யானி புகாஸதாடி॥

யெஷாம் யஜெஷா ந உ ஸுயம் தெஷாம் தஜாநஸாஸநடி ।

தெவராஹணா உதொ உதூர் ஸுமெய்யானி திருவிஷயபடி॥

கெடுக்கும் வல்லமையுள்ளது. ஆனால், கர்மத்தை ஈச்வரார்ப்பணமாகச் செய்யாதவன் புண்யபாவங்களை அநுபவிக்கிறான்; அவற்றுள், ஒன்றை யொன்று கெடுப்பதில்லை. என்பது கருத்து. இங்கே - இவ்வுலகிலே. ந - அ, கூ - ஆம் சுலோகங்களைப் பார்க்க. (௨௪)

௨௫, ௨௬.

அங்ஙனம் யாவர்க்குக் கர்மமானது ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றிற்கு ஸாதநமாயுளது? அன்றியும், அது யாவர்க்கு மனந்திருந்துதல் மூலமாக ஞானத்திற்கு வழியாகின்றது? எனில்,— கூறுவோம் :

வலிமையுடையவர் வலிமையிலேபோல, எவர்கட்கு தருமங்களிலே எதிர்செய்தல் உளதோ, அந்த ப்ராஹ்மணர்கள் இங்கிருந்து சென்று ஸ்வர்க்கத்திலே விளங்குதலைப் பேறுகிறார்கள்.

எவர்கட்கு தருமத்திலே எதிர்செய்தல் இல்லையோ, அவர்கட்கு அது ஞானத்திற்கு வழி. அந்த ப்ராஹ்மணர்கள் இதனினின்று தப்பியவராய், மூன்றாம் நீங்கிய ஸ்வர்க்கத்தை யடைகிறார்கள்.

வலிய அரசனொருவன் வேறொர் வலிய அரசனைக் கண்டு, “ யான் இவனது வலிமையினும் மிக்க வலிமையைத் தேடிக்கொண்டு, இவனை வென்று, இவனைப்பார்க்கிலும் அதிக ஸுகியாக இருப்பேன் ” என்று போட்டிகொள்ளுமாறுபோல,—ஸ்வர்க்கலோகவாழ்க்கையிலே ஊர்வசி போகம் முதலியவற்றை விரும்பி, அவற்றிற்குச் சாதநமான வேள்வி முதலிய தருமங்களிலே “ நான், இவன்செய்கின்ற தருமத்தினும் மேம் பட்டதான தருமத்தைச் செய்து இவனைப்பார்க்கிலும் அதிக ஸுகியாவேன் ” எனப் பிறனொடு போட்டி செய்து தருமங்களை அநுஷ்டிக்கின்றவர்கள் - ஸ்வர்க்கத்திலே அவற்றினது புண்ணியமுள்ளவரை இன்புறு

௨௭.

தவறு வலுத்து உவாராடி சூஹுவெ-ஃவிஷா ஜநாஃ ।

நெநந் உநெநுத ஹுயிலுஃ வராஹு சூஹுஞ்ஞரொ ஜநஃ ॥

கிறார்கள். எனவே, விஷயங்களை விரும்பிப் பயனிலே பற்றுக்கொண்டவர்க்குக் கர்மமானது ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றிற்கு ஸாதநம் என்றபடி. ப்ராஹ்மணர்கள் - வேள்விக்கு உரியவர்கள்.

ஆனால், எவர்கள் விஷயங்களால் மனம்கவரப்படாதவராய், அழியும் பயனை நோக்காதவராய், தருமத்திலே பிறரொடு எதிர்செய்யாது வேள்விமுதலிய கர்மங்களை ஈச்வரார்ப்பணமாக அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, அவர்கட்கு அவை மனந்திருந்துதல்மூலமாக ஆத்மஅறிவிற்கு ஸாதநமாம். அவ்வாறே, மேலே [௩ - ௮] கூறுவதைக் காண்க. அவர் இவ்வாறு மாசற்று மனம் தெளிய ஞானத்தால் பரமாத்மாவைத் தன் ஆத்மஸ்வரூபமாகக் கண்டு தேறியவழி இப்பிறப்புஇறப்பினின்றும் அகன்றவராய், மூன்றும்நீங்கிய ஸ்வர்க்கத்தை யடைகிறார்கள் : தொல்லையில்லா இடத்தை, இன்பமான ப்ராஹ்மத்தைப் புகுகிறார்கள் : அந்த ப்ராஹ்மஸ்வரூபமாகிறார்கள் என்றபடி. மூன்று - ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் என்னும் துன்பங்கள் ; அல்லது, ஸத்துவம் ரஜஸ்தமஸ் என்னும் குணங்கள் ; அல்லது, நனவு கனவு உறக்கம் என்னும் நிலைமைகள்.

(௨௫, ௨௬)

ஞானியின் வாழ்க்கை.

௨௭.

இவ்வாறு கர்மியின் ஒழுக்கத்தைக் கூறி, இப்பொழுது ஞானியின் ஒழுக்கத்தைக் கூறத் தொடங்குகிறார் :

வேதங்களை அறிந்தவர்கள் அவனது ஒழுக்கத்தை நல்லதாகக் கூறுகிறார்கள். (ஆனால்), அன்னிய ஜனங்களும் கிட்டிய ஜனங்களும் இவனை நன்கு மதிக்கமாட்டார்.

அவனது - முற்றத்துறந்த ஞானியினது. கிட்டிய ஜனங்கள் - மனைவி, மக்கள் முதலானோர்.

(௨௭)

௨௮.

யது உநெடுத ஹதியிஷ்ட ஸ்ராவஸீவ துணொடிக்ஷ |
 சுநம் வாநம் ஸ்ராவணஸு தஜீவெநாநம்ஸுஜரொக ||

துறவிக்கு உரிய இடம்.

௨௮.

மனைவிமுதலானோரைத் துறந்த ஞானிக்குத் தங்குமிடம் யாது?
 எனின்,—அருளிச்செய்கிறார் :

மாரிகாலத்தில் புல்லிலே நீர் (நிரம்ப நிற்பது)போல, எங்கே ப்ராஹ்
 மணனுக்கு உணவும் பாநமும் மிகுதியா(யிருப்பதாக அவன்) அறிவானோ,
 அதனை (யடைந்து) உயிர்வாழவேண்மே ; வருந்தக்கூடாது.

எங்கே - புவி முதலியவற்றின் தொந்தரவுஇல்லா இடத்திலே;
 அல்லது, இவ்வாழ்வோனது வீட்டிலே. ஒன்று, அவன் மிருகங்களின்
 தொந்தரவுஇல்லாததாய், பசிக்குக் காய் கனி கிழங்கு முதலிய உண்டி
 யும் தாகத்திற்கு நீரும் கிடைக்கக்கூடிய ஒரு தனிமையான இடத்தில்
 வசிக்கவேண்டும் ; அல்லது, செல்வமுடைய நல்ல கிருகஸ்தரது வீட்
 டிலே பிசைஷ செய்து கொள்ளவேண்டும். அற்பஜீவநமுள்ள ஏழையை
 உபத்திரவித்தல் கூடாது என்பது பொருள். ப்ராஹ்மணனுக்கு - துற
 விக்கு. பாநம் - பருகுவன ; நீர் முதலியன. வருந்தக்கூடாது - “உணவு
 முதலியனஇல்லா இடத்திலே நான் எப்படிச் சரீரத்தைக் கொண்டு
 செலுத்துவேன் ?” என ஏங்கித் தவித்தலாகாது ; பசியினால் பீடித்து
 வருந்துவோனுக்கு யோகம் கைகூடாமையின் என்க. அவ்வண்ணமே,
 பகவான் அருளிச்செய்கிறார் :

“ யுகூஹாரவிஹாரஸு யுகூலெஷுஸு கரீடஸு |
 யுகூஸூபாவஸொயஸு யொமொ ஹவதி டுஃஷஹா ||”

“சரியான உணவும் விநோதமும், செய்தொழில்களிலே சரி
 யான செய்கையும், சரியான தூக்கமும் விழிப்பும் உடையவ
 னுக்கு யோகம், துன்பத்தைத் துடைப்ப தாகின்றது”—
 (வே - டீ - சு - கள)

(௨௮)

துறவிக்கு நல்லது செய்வோர்.

உக.

யத்ராசுயயநவஸு வ்யயஜுதுஸிவம் ஹயடி |

சுதிரிகுலிவாகுவநு வஸு ஸெயாநெதரொ ஜநஃ ||

உக.

அவன் நாட்டிலே வாழ்பவனாயின், ஸாதாரண ஜனங்கள் அவனது பெருமையை அறியாது அவனை அவமதிக்குமே யெனின்,— நன்று சொன்னாய்; எங்ஙன மெனில்,

எங்கே (ஒருவன்) பேசாதவனுக்கு நல்லதல்லாததை, அச்சத்தைக் கோக்கின்றானோ, அதிகத்தையே செய்யாதவனு(யிருக்கின்றானோ, அங்கே) அவன் நல்லவன் : மற்றை ஜனங்க ளல்லர்.

நல்லதல்லாததை - அவமானம் முதலியவற்றை. அதிகத்தை - அளவுகடந்ததை, மேலானதை; பிராமணவாணத்திற்குரிய உபசாரத்தினும் மேம்பட்ட உபசாரத்தை, ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனுக்குரிய வழிபாட்டை என்பது பொருள். பேசாதவனாய், தனது மாட்சிமையை வெளிக்காட்டாதவனாய், யாதாயினுமொன்றை உடுத்தி, யாதாயினுமொன்றை உண்டு, யாதாயினுமொரிடத்துக் கிடப்பவனாய் ஆத்மஉலகையே காண்பவனாய், மடையன்போல ஊமைபோல குழந்தைபோல பிசாசும் போலத் திரிபவனை முற்றத்துறந்த ஞானியை எவன் பயமுறுத்துகின்றானோ, அவமதிக்கின்றானோ, மற்றுமிவைபோன்றவற்றைச் செய்கின்றானோ, அவன் அந்த ஞானிக்கு நல்லவன்; அவ்வாறே, எவன் அவனுக்கு வழிபாடு செய்வதில்லையோ, அவனும் அத்துறவிக்கு நல்லவனும். ஆனால், “ப்ரஹ்மமான ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் கண்டறிந்தவ னாதலால் இவனை ஈச்வரன்; ஈச்வரன் என்னும் பொருள் இவனையல்லது வேறொன்று இல்லை” என அவனை வலம்செய்து வணங்கித் துதித்துத் தொழு வோர் அவனுக்கு நல்லோ ரல்லர். அவ்வாறே,ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன:

“ஸந்திராநநா வரூரம் ஹாநிம் யொமயெயுஃ சுரூர-
தெயதஃ | ஜநெநாவதெதா யொயீ யொமவிகிம் உ
விஜுதி ||”

“ஜனங்களால் அவமதிக்கப்பெற்ற யோகி, யோகம்கைகூடு தலைப் பெறுகிறான்; ஏனெனில், நன்மதிப்பானது யோகம்

௩௦.

யொ வா²கயய²நவ² ஹ²தூ²ந² நா²ந²ஸ²ஜ²ரெ²சு² |
 ஸ²ஹ²வ² நொ²வ²ஹ²நூ²அ² த²த²ந² ஸ²உ²த² ஸ²தா² ||

வளர்தற்கு மிகுந்த கெடுதியைச் செய்கின்றது” — (விஷ்ணுபு - ௨ - ௧௩ - ௪௨)

“ ஸ²ஜ²நா²ஜ²ஹ²னொ² வி²தூ²ந² உ²ஜ²ஜெ²த² வி²ஷ²அ²டி²வ² |
 சு²ஜெ²த²ஸ²ஜெ²வ² வாகா²னெ²ஷ²ஜெ²வ²ஜ²நவ² ஸ²வ²டி²ஜ² ||
 ஸ²உ²ஹ²வ²ஜெ²த² ஸெ²ஜெ²த² ஸ²உ²ஹ² உ² ஸ²ஜெ²த²ஸ²ய²ஜெ²-
 ஜெ² | ஸ²உ²ஹ²வ² ஜ²நா²ஜெ²த²வி²ஷ²அ²டி²வ² சு²வ²ஜெ²த²வி²ஷ²-
 ஜெ²த² || ”

“ ப்ராஹ்மணனுன ஞானி விஷத்தைப்போல, நன்மதிப்பை வெறுக்கவேண்டும்; அமிருதத்தைப்போல, அவமதிப்பை எப்பொழுதும் விரும்பவேண்டும்.

அவமதிக்கப்பெற்றவன் ஸுகமாகவன்றோ தூங்குகிறான் : ஸுகமாகவன்றோ விழித்துக்கொண்டிருக்கிறான் : இவ்வுலகிலே ஸுகமாக வாழ்கிறான். அவமதிப்பவன் (ஞானியை அவமதித்த பாவத்தினால்) கெடுகின்றான்” — (மது - ௧௬௨, ௧௬௩)

துறவியான ஞானி தன்மாந்தையும் அவமாந்தையும் பாராட்டாது முற்ற ஒழித்திடவேண்டும் என்பது தேர்ந்த கருத்து. (௨௯)

ஞானி அங்கீகரிக்கும் உணவு.

௩௦.

இனி, அவன் தனக்கு எத்தகையோர் அர்ப்பிக்கும் உணவை ஏற்றுக்கொள்கிறான் ? எனில்,— கூறுகிறார் :

எவன் பேசாதவனது ஆத்மாவை வருத்தமாட்டானோ, அல்லது ப்ராஹ்மணனுடைய சோத்தைக் கேட்கமாட்டானோ, அவனது அன்னம் ஸாதுக்களுக்கு ஸம்மதமாம்.

பேசாதவனது - எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கி, ஆரந்தமான ஆத்மஸ்வரூபநிலையிலே நிற்பவனுடைய. வருத்தமாட்டானோ - தொல்லைப்படுத்த மாட்டானோ. ப்ராஹ்மணனுடைய சோத்தை - துறவியினுடைய ப்ர

நக.

நிதூஜீராதயய-ா லெ ஹதி லெநுத ஸுரஹணஃ |
ஜீராதீநாஃ து வஸந்யு நெநவ விநெத கிணந ||

ஹ்மநிஷ்டைக்கு ஸாதநமான மான்தோல் புஸ்தகம் முதலியவற்றை;
அல்லது, பிராமணவருணத்தானுடைய பொருளை. ஸம்மதம் - ஒப்புக்
கொள்ளப்பட்டது. (நக)

ஞானியின் ஒழுக்கம்.

நக.

மிண்மம், அருவனது நடக்கையை அருளிச்செய்கிறார் :

ப்ராஹ்மணன் “எனது செய்கை எப்போழுதும் அறியப்படாததாய்
(இருக்கக்கடவது)” எனக் கொள்ளவேண்டும். ஞாதிகளது நலவில் வசி
ப்பவனோ, (ப்ராஹ்மநிஷ்டையைச்) சிறிதும் அடையமாட்டான்.

ப்ராஹ்மணன் - ப்ராஹ்மத்தை அறந்தவன். ஞாதிகளது - மனைவி,
மக்கள் முதலானோருடைய. மனைவி முதலானோரை முற்றத் துறந்து,
பிற ரத்யாவண்ணம் தனது செய்கையை வெளிப்படுத்தாமல் ஒழுக்கு
வோனுக்கு ஞானநிஷ்டை கைகூடுமேயன்றிப் பிறனுக்கு இல்லை; பிந்தி
னவனது சித்தம் பலபடியாகச் சிதறிக்கிடக்கு மாதவின் என்க.

அல்லது, வேறுவிதமாய் உரைக்கலாம் :

ப்ராஹ்மணன் ஞாதிகளது நலவிலே வசிப்பவனாயினும்; “அறியப்
படாதபொருளிலே எனது நிஷ்டை எப்போழுதும் (இருக்கக்கடவது)”
என்று கொள்ளவேண்டும்; (ஞாதிகளுள்) ஒன்றையும் கொள்ளக்கூ
டாது.

ஞாதிகளுடைய - விஷயங்கள், இந்திரியங்கள், கோபம், மானம்
முதலியவற்றினுடைய;

“கெடாபாநாடியொ லொஷா விஷயாஸூஹியாணி
ய | வனத வனவ ஸாராவூதா ஜீராதயொ லெஹிந-
ஸவ ||”

“கோபம் மானம் முதலிய குற்றங்களும், விஷயங்களும், இந்

நஉ.

கொ ஹெவஹரா தூ நடி வு ாஹுணொ உஹுஹ-ஃதி |
நிமி-ஃமஹுஃ ஸுஹு வவ-ஃஅஃஅவிவஜி-ஃதடி ||

திரியங்களும் ஆகிய இவையே - உடம்பொடுநிற்கின்ற உன
க்கு ஞாநிகளாகச் சொல்லப்படுகின்றன” —

என “ஞாநி” என்னும் சொல் - இந்திரியங்கள் முதலியவற்றைக் குறிக்கின்றது. அழியப்படாத பொருளிலே - கண் செவி மூக்கு முதலியவற்றால் அறிதலாகாத ப்ரஹ்மத்திலே. “கண் முதலியவற்றிற்கு எட்டாததாய், தோற்றமும் கேடுமில்லாத ஞானவடிவாய், பசி முதலியன கலத்தவில்லாததாய், எங்கும் நிறைந்ததாய், உள்ளேயுள்ள ஆந்தஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்தே எப்பொழுதும் ஸமாதிபாகிய நிஷ்டையைச் செய்யவேண்டும்; மற்றும், வெளியிலுள்ள ஸ்தூலஸூக்ஷ்மஉடம்புகள், இந்திரியங்கள், மனைவி, மக்கள், நண்பர் முதலானோரிடத்து ‘நான் இளைத்திருக்கின்றேன், பருத்திருக்கின்றேன் : நான் செவிடன், குருடன், ஊமை: நான் பிராமணன், க்ஷத்திரியன் : எனது மனைவி : எனது மக்கள் : எனது வீடு : எனது சொத்து’ என இத்தகையவற்றைச் செய்தல் கூடாது” என்பது - ஞானி உறைத்துப்பிடிக்கவேண்டிய நிச்சயம். ஆகவே, அவன் உடம்பு இந்திரியங்கள் முதலியவற்றினது மத்தியிலே வசிப்பவனாய், பார்ப்பவனாய், கேட்பவனாய், தொடுபவனாய், முகர்ப்பவனாய், செல்பவனாய், உண்பவனாய், நீனைப்பவனாய் இருந்தாலும், தன்னை அவ்வாறு கொள்ளுதல் கூடாது; தன் ஆத்மாவை உண்பவனாக, செல்பவனாக, மற்றும் தன்மையனாகத் துணிதலாகாது: அதாவது - உண்பவன் எவனோ, அவனே அவ்வடிவினனே ஆத்மா; நடப்பவன் எவனோ, அவனே அவ்வடிவினனே ஆத்மா; பேசுபவன் எவனோ, அவனே அவ்வடிவினனே ஆத்மா என இவைபோலக்கொள்ளுதல் நேரில்லை. ஆத்மா ஸ்தூல உடம்பிற்கும் ஸூக்ஷ்மஉடம்பிற்கும் ஸாக்ஷ்யாய் நின்றலால், அவற்றையாயினும் அவற்றினது தன்மைகளையாயினும் ஆத்மாவாகக் கொள்ளுதல் மயக்கமாம் என்க.

(நக)

நஉ.

என் இவ்வாறு கொள்ளுதல் மயக்கமாகும்?— கூறுவோம், கேட்பாயாக:

குறியில்லதாய், அசையாததாய், சுத்தமாய், த்வந்துவமேல்லாம் ஒழிந்ததாய், உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவை எவன்தான் ப்ரஹ்மணஸுயிருந்து இவ்வாறு கொள்ளக்கூடும்? (ஒருவனு மில்லை.)

௩௩.

யொ2நயூ ஸனூதூநடி சுநயூ லுதிவலுதெ ।
கி0 தெந ந கருத0 வாவடி வொரெணாதூவஹாரிணா ॥

குறியில்லதாய் - ஸ்தூலஸூக்ஷ்மமில்லதாய். அசையாததாய் - செய்கை செய்பவன் முதலியன இல்லாததாய். சுத்தமாய் - மாசற்றதாய். த்வந்துவம் - பசியும் தாகமும், துயரமும் மயக்கமும், குளிரும் வெப்பமும், இன்பமும் துன்பமும் முதலியன. இவ்வாறு கொள்ளக்கூடும் - கீழ்க்கூறியவாறு ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம உடம்புகளையாயினும், அவற்றினது குணங்களையாயினும் ஆத்மாவாகக்கொள்ளுதலாகும். இவ்வாறு கொண்டால், அங்ஙனம் ப்ராஹ்மணத்தன்மையே இல்லாமற்போம்: துறவி ப்ராஹ்மத்தை அறிந்தவனாகமாட்டான் என்பது பொருள். அப்படியே மேலே (௩ - ௪0) கூறுவர். (௩௩)

ஆத்மாவை யறியாபையே பெருக்திறம்.

௩௩.

மற்று, எவன் உடம்பு முதலியவற்றை ஆத்மாவாகக் கொள்கின்றானோ, அவன் பெரும்பாபியாம் :

எவன் வேறுவிதமாயுள்ள ஆத்மாவை வேறுவிதமாய்க் கொள்கின்றானோ, அவனால்தான் ஆத்மாவைத் திருகின்ற (அந்தக்) கள்ளனால்தான் என்ன பாவந்தான் செய்யப்பட்ட தில்லை.

ஆத்மா குறியில்லாது, பசி தாகம் முதலிய த்வந்துவ மில்லாது, அஸங்கமாய், அறிவாய், ஆநந்த உண்மையான ப்ராஹ்மமாயிருக்க, “நான் செய்பவன், அநுவிப்பவன், பருத்தவன், இளைத்தவன், இன்பமுடையவன், துன்பமுடையவன்: நான் இவனது மகன், இவனது பேரன்: நான் ஷத்திரியன், பிராமணன்” என ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம உடம்புகளையும் அவற்றினது தன்மைகளையும் தன் ஆத்மாவாகக்கொள்கின்றவன் ஆத்மாவை யறியாத மூடனும். அவன் ஆத்மசோரன் என்னும் ஆத்மத்திருடனால்தான், மஹாபாதகம்முதலிய எல்லாப் பாவங்களையும் செய்தவனாகிறான். என்பது பொருள். இப்படிப்பட்டவரை - சுருதி (௪ - ௩) “ஆத்மகாதகர் [ஆத்மாவைக் கொல்பவர்]” எனக் கூறுகின்றது. (௩௩)

௩௪.

சுஸுராஜஃ ஸுராஜநாஜாதா ஸுஜதொ நிராஹஉவஃ |
ஸரிஷ்டா ந ஸரிஷ்டவஹு ஸுராஜ ஸுராஜ்ஜனொஸு ஹவிதஹிஃ ||

௩௫.

யயா ஸு வாஜ்ஜஸுராதி ஸுர வெ நிதஜஹுதயெ |
ஹவ தெ வாஜ்ஜஸுநி ஸுலீய-ஃஸுராவஹொஜநாசு ||

அ ட கீ க ழ ள் ள ஞா னி .

௩௪.

இனி, ஆத்மாவான்

ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த ப்ராஹ்மணனாகிய கலியானவன் பற்றுதவனாக, சிரமமில்லாதவனாக, நன்கு மதிக்கப்பெற்றவனாக, உபத்திரவம் நீங்கியவனாக, ஆன்றோனாக இருப்பான். (என்றாலும்), அவன் ஆன்றோன் போல இரான்.

கவி - சென்றதையும், நிகழ்வதையும், வருவதையும் அறிபவன். பற்றுதவன் - ஆத்மா அல்லாத உடம்பு முதலியவற்றையும் அவற்றினது தன்மைகளையும் தன் ஆத்மாவாகக் கொள்ளாதவன். ஆதலால், சிரமமில்லாதவன் - பிறப்பு, இறப்பு, பசி, தாகம், பிணி, மூப்பு முதலிய ஸம்ஸாரத்தொல்லை யில்லாதவன். உபத்திரவங்கள் - கோபம், உலோபம், மகிழ்ச்சி, மயக்கம் முதலிய ஸங்கடங்கள். ஆன்றோன்போல இரான் - உலகநோக்கிற்கு ஜடன்போல் ஒழுகுவான் என்றபடி. (௩௪)

ட ம் ப ழ ள் ள ஞா னி .

௩௫.

இப்பொழுது, தனது பெருமையையும் கல்வித்திறமையையும் யோக்கியதையையும் முழக்குகின்ற ஞானியை இகழ்ந்துரைக்கின்றார் :

நாய் தான் கக்கியதைத் தின்குமாறுபோல, அவர்கள் தமது வீர்யத்தை அநுபவிப்பதனால், வாந்தி சேய்ததைத் தின்கிறார்கள். எப்பொழுதும் (அது அவரது) தீமைக்கேன்க.

எனவே, ஞானி தனது பெருமைமுதலியவற்றை வெனிக்காட்டாது மறைத்துவைப்பவனாய், பேதைபோல் ஒழுகவேண்டும் என்ற

௩௭]

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

௩௬.

சுநாஜா லாநுஷெ விதெது சுநாஜா வெஷெஷா யெ லிஜாஃ |
தெ லாபுஷா லாஷுக்ஷாஃ விஷாநாநு ஹணநாநு ||

௩௭.

லவாநா லிஷுக்ஷதொ லெவாநா விஷாஷு ஹண கழந |
ந லாநாநா லாஷுணாஷு யஷிநு யததெ லாய ||

படி யாயிற்று. தமது வீர்யத்தை அநுபவிப்பதனால் - தமது பெருமை
முதலியவற்றைச் சாற்றுவதனால் என்பது பொருள். (௩௬)

ஞானியின் மகிமை.

௩௬.

இனி, துறந்த ஞானியைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றார் :

எந்த இருபிறப்பாளர் மாநுஷச்செல்வத்திலே தரித்திரரோ, வேதங்க
ளில் ஸம்பந்நரோ, அவர் (பிறரால்) வெல்லவொண்ணாதவர், அசைக்கமுடி
யாதவர். (ஒருவன்) அவர்களைப் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாக அறியவேண்மே.

மாநுஷச்செல்வத்திலே - மனைவி, மக்கள், பணம் முதலியவற்றிலே.
வேதங்களில் - வேதங்களால் உணர்த்தப்படுகின்ற அஹிம்ஸை ஸத்தியம்
முதலியவற்றில். (௩௭)

௩௭.

இன்னும்,

இங்கே எவனொருவன் நன்றாகவேண்டியதைச் செய்கின்ற எல்லா
தேவதைகளையும் அறிவானோ, அவன். ப்ரஹ்மணனுக்கு ஸமானன்
லன் ; எவன்விஷயத்திலே (அவன்) தானே முயலுகின்றானோ, (அவனும்
ஸமான னல்லன்).

வேண்டியதைச் செய்கின்ற - (வேள்விசெய்வான் அநுபவிக்க)
விரும்பிய மகளிர் முதலான போகப்பொருள்களைத் தருகின்ற. எவன்வி
ஷயத்திலே - எந்த அகநி இந்திரன் முதலிய தேவதாவிஷயத்திலே.
யாரைக் குறித்து யாகம் செய்யப்படுகின்றதோ, அவரே, அந்த அகநி
இந்திரன் முதலான தேவர்களே ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனுக்கு நிகரஸ்
லர். ஆகவே, மனிதர்கட்கு ஆதிமாடு எப்படியோ, அப்படி தேவர்கட்கு
ஆதிமாடாயுள்ள யஜமானன் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனுக்கு ஸமான னல்
லன் என்பது ஆச்சரிய மாகாதென்க. (௩௮)

ந.அ.

யஜுரயதநாந் து ஜாநயணி ஸ ஜாநிதம் ।

த ஜாநஜாநொ ஜநெநுத நாவஜாநெநுநுஸுஜரொசு ॥

ந.க, ௪௦.

றொகஸுலாவவயுதிஹி-நிநெஷொநெஷுவதூ ।

விஜாஹொ ஜாநயணிஹ ஹதி ஜநெநுத ஜாநிதம் ॥

சுயஜ-விஜுஷொ ஜஜாஃ றொகஸாஹுவிவஜி-தாஃ ।

ஞானியின் ஒழுக்கம்.

ந.அ.

இன்னும், அவனது சமாசாரத்தையே தொடர்ந்து கூறுகிறார் :

முயலாத எவனை (நல்லோர்கள்) நன்கு மதிக்கிறார்களோ, அவன் நன்குமதிக்கப்பெற்றுத் (தன்னை) நன்குமதிக்கப்படுகிறவனாக எண்ணிக் கொள்ளக்கூடாது; அவமதிப்பில் எரிச்சலடையக்கூடாது.

முயலாத - முயற்சியில்லாத, மெளநமுடைய. எவனை - ஞானியை. ஸ்திதப்ராஜ்ஞன் என்னும் புத்திரிஸைத்தயோகியின் லக்ஷணங்களை அறிந்த விவேகிகள் “இவன் ப்ராஹ்மத்தை அறிந்தவன்” என்று அவனைப் புகழிக்குமிடத்து, அவன் “நான் மதிக்கப்பெறுகிறேன்” என இறுமாப்புறுதலாகாது. அப்படியே, அந்த லக்ஷணங்களை யறியாத அவிவேகிகள் “இவன் ஜடன்” என்று அவனை அவமதிக்குமிடத்து, அவன் “நான் அவமதிக்கப்படுகிறேன்” என எரிச்சலடைதலும் ஆகாது என்பது பொருள்.

(ந.அ)

ந.க, ௪௦.

அப்பொழுது அவன் மதிக்கப்பெற்றவழியும் அவமதிக்கப்பெற்றவழியும், எவ்வாறு கொள்ளுதல் வேண்டும்? என்பது—கூறுகிறார் :

“அறிவுடையோர் இங்கே (ப்ராஹ்மத்தை யறிந்தவனை) மதிக்கிறார்கள்” என்பது - எப்பொழுதும் இமைமூவேதும் திறப்பதும்போல உலகஸ்வபாவப்போக்கு (என), மதிக்கப்பெற்றவன் கொள்ளவேண்டும்.

“அறத்தை யறியாதவராய், உலக(அறிவு)ம் சாஸ்திர(அறிவு)ம் இல்

சுரு]

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

ஸத்ராஜி-வெ ஹீ-உ-ஸள உவிஷா:

ஷணாநஜொஹவ-திவநகாநி ||

ஐதி ஸ்ரீஹநத-ஜாதீயே அிகீயொய்யாய: ||

வழிகளை நன்றாய்ச் சொல்லுகிறார்கள் :— ஸத்தியம், நேர்மை, நாணம், அடக்கம், சுத்தம், ஞானம் (என்பன - அவை, இந்த) ஆறும் மாநமய க்கங்கட்கு இடங்களாம்.

புநீமத் ஸநத்ஸ-ஜாதீயத்தில் இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

நாணம் - ஆகாதன செய்வதிலே மனம்மடங்குதல். ஞானம் - ப்ர
ஹ்மனித்யை. (சுரு)

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

பதவுரை,

க.

வெண்வாயநஃ
உவாஅ
ததஃ
நீஷீ
ராஜா
யுதராஷ்ட்
விஷ்ணுரிதழ்
தக
வாகுழ்
ஸவஞ்ஜ
ஹாதா
ஸவஞ்ஷ
ரஹித
ஸநதாஜாதழ்
வரஜாழ்
ஸகிழ்
வபுஹ

வைசம்பாயனர்
சொன்னார் :
பின்பு
அறிவுள்ள
அரசனான
கிருதராஷ்டிரன்
விதுரனால் கூறப்பட்ட
அந்த
வார்த்தையை
நன்குமதித்து,
பரமாத்மாவாக [ப்ரஹ்மமாக]
ஆகவிரும்பியவனாய்,
தனிமையிலே
ஸநத்குமாரரை
மேலான
ஞானத்தை
வினாவினான்.

உ.

யுதராஷ்ட்
உவாஅ
ஸநதாஜாத
யுதாஃ ஹி

கிருதராஷ்டிரன்
சொன்னான் :
ஸநதஸுஜாதரே !
மிருத்தியுவானது

ங.]

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

ந சுவி

ஐதி

தவ

உவசேஸு

ஸுணொரி

(ஐதி) யசு

(தசு) ஐசு

(ஸத்யம் கிசு)

செவாஸுராஃ

சுபேத்யுவெ

ஸுஹயயசு

சுயரங்

தசு

(ஸத்யம் கிசு)

சுதரசு ந

ஸத்யம்

இல்லை

என்னும்

உமது

உபதேசத்தை

கேட்கின்றேன்

(என்பது) எதுவோ,

(அந்த) இது

(உண்மையா ?)

தேவர்களும் அஸுரர்களும்

சாகாமைக்காக

ப்ரஹ்மசர்யத்தை

அநுஷ்டித்தார்கள் ;

அது

(உண்மையா ?)

இரண்டினுள் எதுதான்

உண்மையாய் (உளது) ?

ங.

ஸ்ரீஸநதஸ்ஜாதஃ

உவாஸ

கெலிக

சுபேத்யுஃ

சுபேணா

(ஸவகி ஐதி)

சுபரெ

பேத்யுஃ

ஸ்ரீஸநதஸ்ஜாதர்

சொன்னார் :

சிலர்,—

சாகாமை

கர்மத்தால்

(ஆகின்றது எனவும்),

மற்றையோர்,—

மிருத்தியுவானது

ந் சுவி

ஹ் தி வ

(சூஹம்)

நாஜந்

வநதக்

யயா

ஸு-வத்

நெ

(வாக்யம்)

ஸுணம்

ஜா விஸங்கியாம்

இல்லை

எனவும்

(கூறுகிறார்கள்),

அரசனே !

இதனை

உள்ளபடி

சொல்லுகின்ற

எனது

(வார்த்தையை)

கேள் ;

ஸந்தேகப்படாதே.

ச.

கூத்திரிய

உமெ

ஸுநெ

சூஷ்மாவதே

நொஹம்

யம்

(ஸம்)

ஜேதம்

கலீதாடி

ஸம்ஜை

கஹ் நெவ

வூஜாடி

ஜேதம்

கூத்திரிய !

இரண்டும்

சரியானவையாய்

முதலினிருந்து தலைப்பட்டவை ;

மயக்குமென்பது

எதுவோ,

(அது)

மிருத்தியுவாக

கவிகளுக்கு

சம்மதம்.

நானே

தடுமாற்றத்தை

மிருத்தியுவாக

கூ]

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

புவீசி

ஸகா சுபுராடி

சுபுதகூடி

புவீசி

கூறுகிறேன் ;

எப்பொழுதும் தடுமாற்றமின்

மையை

சாகாமையாக

கூறுகிறேன்.

ரு.

சுஸுராஃ

புராடி ஸெ

வராவது

ஸுராஃ உ

சுபுராடி

புஹுதாஃ

புதாஃ

ஜனா

புராஃ உ

ஸெ சுதி

ஹி

சுஸு

ராஃ சுதி

ஸ உபுஹுத

அஸுரர்கள்

தடுமாற்றத்தினாலன்றோ

தோற்றர்கள் ;

ஸுரர்களோ

தடுமாற்றமின்மையினால்

பாஹுமனார்கள்.

மிருத்தியுவானது

பிரானிகளை

புவிபோல

தின்கின்றதில்லை ;

ஏனெனில்

அதற்கு

உருவமே

காணப்படுகின்றதில்லை.

கூ.

தூ

வனக

புதா

ஆனால்

சிலர்

மிருத்தியுவை

சுதம்	இதனினும்
சுநயி	வேறாக
யஜி	யமனாக
சூதாவாஸி	மனத்தில் வசிப்பவனாக
சுஜித	சாகாதவனாக
ஷஷுயயி	பாஹ்மத்திலே அமர்ந்தவனாக
சூஹம்	சூறுகிறார்கள் ;
ஜெவம்	(அக்)கடவுள்
வித்யுரொகெ	பிதிருலோகத்திலே
ராஜி	ராஜ்யத்தை
சுநஸாஸி	ஆளுகிறான் ;
ஸிவாநாடி	(அவன்) நல்லோர்களுக்கு
ஸிவம்	நல்லவனாய்,
சுஸிவாநாடி	தீயோர்களுக்கு
சுஸிவம்	தீயவனாய் (இருக்கிறான்).

எ.

நராணாடி	மனிதர்கட்கு
வனஷம்	இந்த
வூஜாடி	தமொற்றமாகிய
ஜித்யம்	மிருத்தியுவானது
சூஸ்யாக	காமத்தினின்று
கெடாயம்	கோபமாகவும்
ஜோஹாநுவம் உ	மயக்கவடிவமாகவும்
நிஸாரகெ	வெளிவருகின்றது.
சுபிசு	ஒருவன்

அ]

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

சுஹம் தெந

(சுஜ்ஞாநெந) ஸ்வ

விஜாநாந்

வராந்

சூ-தந்

யொமட

ந உவெதி வ

நான் என்னும் வடிவையடைந்த

(அஜ்ஞாநத்தினாலே)யே

விபரீதவழிகளை

திரிபவனாய்,

ஆத்மாவினுடைய

யோகத்தை

அடைகிறானில்லை.

அ.

தெ

ஜோஷிதாஃ

ததுஸ

வதஜோநாஃ

ஐதஃ

ஜெதாஃ

தது

வதந்

வதனி

ததஃ

ஜெவாஃ

தது

சுநவரிஷ்வனெ

ததஃ

ஜாணாக

ஜெதது

சுஹம் தெந

அவர்கள்

மயக்கப்பட்டவராய்

அதனது வசத்திலே

இருக்கின்றவராய்

இங்கிருந்து

இறந்துபோனவராய்

அங்கிருந்து

திரும்பி

விழுகிறார்கள்.

பின்பு

இந்திரியங்கள்

அவனை

(கர்மத்திற்குத்) தகச் சுற்றிச்சூழ்
கின்றன.

ஆதலால்

(ஒருவன்) மரணத்தினின்றும்

மரணத்தை

அடைகிறான்.

கஉ]

இ ர ண ட ர ம் ஆ த் தி ய ர ய ம்.

விஷயாந்

ஸுரந்

ஸகிணாக்

உவாஸெ

விஷயங்களை

கருதுகின்றவனாய்

எப்புறத்தும்

(அவற்றையே) தொழுகிறான்.

கக.

சுனியூர வெ

புயகி

வளநம்

ஹனி உ

புனாக்

காசிக்ராயள உ

வளநம்

புஹு

(ஹகி) உ

வளநெ

வாராந்

புஹுவெ

புராவயந்தி

யிராக் து

பெயெயெண

புஹு

தாந்தி

(விஷயங்களைக்) கருதுதலே

முதலில்

இவனை

கெடுக்கின்றது.

பின்பு

காமமும் கோபமும்

இவனை

பிடித்து

(கெடுக்கின்றன).

இவை

சிறுவர்களை

மரணத்திற்கு

செலுத்துகின்றன.

தீரர்களோ

தெரியத்தினால்

மரணத்தை

நடக்கிறார்கள்.

கஉ.

யஃ

உத்திஷ்டு

எவன்

எழும்பி விழும் தன்மையுள்ள விஷ

யங்களை

சுலியூயந்

(நிலையில்லவையாக) நினைக்கின்றவ

னாய்

நிஹநூசு

விட்டிடுவானே,

சுநாஅரெண

அசட்டையினால்

சுபுதிஸுயூராமம்

(அவற்றை மறுபடியும்) நினைபாத

யம்

எந்த

விபூந்

ஞானி

வனவழ ஹி

இவ்வாறாக

ஐஹ

இங்கே

காரோந்

காமங்களை

சுலிஹம்

தொலைக்கின்றனே,

ஸம் மெவ

அவன்

பூத்யம் ஐவ

மிருத்தியுபோல

ஹிசுரா

ஆகி

பூத்யம்

மிருத்தியுவை

சுதி

விழுங்குகிறான்.

கந.

காரோந்-ஸாரீ

காமங்களை அநுஸரிக்கின்ற

வாராஷம்

மனிதன்

காரோந் சுநம்

காமங்களைத் தொடர்ந்து

விநயூதி

அழிகின்றான்.

வாராஷம்

மனிதன்

காரோந்

காமங்களை

வ்யூஷஸு

தள்ளி

யசு கினிசு

பாதேதார்

ரஜம்

அழுக்கையும்

யுந்-மெத

உதறுகின்றான்.

கரு]

இரண்டாம் ஆத்தியாயம்.

கச.

ஹந்தாநாடி

பிரானிகளுடைய

சுயடி

இந்த

ஹெஹம்

உடலானது

சுபுருகாஸம்

பிரகாசமில்லதாக

நரகம்

நரகமாக

வ்ருஷ்யதே

காணப்படுகின்றது.

ஹ்யுஹம் வாவ

(ஐனங்கள் விஷயங்களை) அவ்விக்கொண்டே

ஸஹ்ய

பள்ளத்தை

உநாவாம்

எதிர்நோக்குபவராக

ஹம்

செல்பவராய்

யாவந்தி

ஒடுகிறார்கள்.

கரு.

கூத்திரய

கூத்திரிய!

சுநயசு

(விஷயங்களினும்) வேறான

கினிசு

ஒன்றையும்

சுநயிராம்

நினையாதவன் (எவனோ, அவன்)

ந சுய்யதே

(வேதாந்தநூல்களைப்) படிக்கிறான்
ல்லை.

சுஸு

இவனது

(ஹெஹம்)

(சரீரம்)

தாண்டம்

வைக்கோலினு லான

வ்ருவ்யம் ஹவ

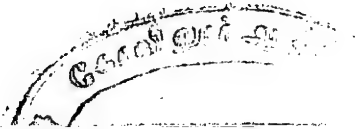
புவிபோல

(சுஹி)

(இருக்கின்றது).

கூஹ்நீரெ

உனது சரீரத்தினுள்

யம்

கெடாயாக்

கொலாக்

கொலையானூராதா

(வகடுகெ)

ஸம் ஸவஷம் வெ

ஜெத்யம்

எவன்

கோபத்தினால்

லோபத்தினால்

மயக்கத்தோடும் பயத்தோடும் கூடி

ய உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாய்

(இருக்கின்றானே),

அந்த இவனே

மிருத்தியு(வாம்).

கக.

ஜெத்யம்

ஸவஷம்

ஜாயகோக

விஷகா

ஜெத்யம்

திஷ்டம்

ஹ

ஜெத்யம்

ந விஷகி

யயா

ஜெத்யம்

ஜெத்யம்

விஷயம்

வாஸ்ய

(வித்யுதெ)

(தயா)

ஜெத்யம்

(ஒருவன்) மிருத்தியுவை

இவ்வாறு

உண்டாகின்றதாக

அறிந்து

ஞானத்திலே

நிற்கின்றவனாய்

இங்கே

மிருத்தியுவினின்றும்

பயப்படுகிறானில்லை.

எப்படி.

மரிக்கக்கூடியது [சரீரம்]

பமனூடைய

கோசரத்தை

அடைந்து

(அழிகின்றதோ),

(அப்படி)

(அஜ்ஞான)மிருத்தியுவானது

கள]

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

தலு

விஷயெ

விநயுதெ

அவனுடைய

கோசரத்திலே

அழிந்திருக்கிறது.

கள.

யுதராஷ்டிரம்

உவாவ

வண்ணதாரா

ஸநாதநாநு

யாநு

ஸாயுதொகாநு வளவ

அஜாதாநு

ஐஜயா

சூஹம்

தெஷாநு

ஐஹ

உராயுத

வெஷாநு

கயயனி

விசுநாநு

வனகசு

கபி

ந வனகி

கயபு நு

திருதராஷ்டிரன்

சொன்னான் :

(வேதங்கள்) மிகப்புண்ணியமான

என்றுமுள்ள

எந்த

நல்லலோகங்களையே

இருபிறப்பாளர்க்கு

பஜ்ஞத்தினால்

கூறுகின்றனவோ,

அவற்றிற்கு

இங்கே

மேலான புருஷார்த்தத்தன்மையை

வேதங்கள்

கூறுகின்றன.

ஞானியானவன்

இந்த

கர்மத்தை

அடைகிறானில்லை;

(என்ற இது) எப்படி?

கஞ்.

ஸநத்ஸுஜாதீ:
உவாஅ
கவிஅந்
வநவம்
தத்
உவயாதி ஹ்
தயா
வெஜா:
கயுஜாதீ உ
வஜனி
ஸம்
ஹ
ந சூயாதி
ஜாமெபுண
வராத்தா
வரம்
வ்யாதி
கஜாமுந்
நிஹந்தி

ஸநத்ஸுஜாதர்
சொன்னார்:
அஜ்ஞானி
இவ்வாறு
அதிலே
செல்லுகிறான்.
அப்படியே
வேதங்கள்
பயன்களையெல்லாம்
கூறுகின்றன.
அவன்
இதிலே
செல்கிறானில்லை;
வழியினால்
பரமாத்மாவாகி
பரம்பொருளை
அடைகிறான்;
வழியில்லாதவற்றை
தொலைக்கிறான்.

கக்.

யுதராஷ்ட்:
உவாஅ
ஸம்
கநக்ருணை

திருதராஷ்டிரன்
சொன்னான்:
அது
முறையே

ஐடி	இந்த
ஸவடி	எல்லாமாக
(ஹவதி) வெசு	இருந்தால்,
சுஜி	பிறவாத
வாராணம்	பழையமையான
தம்	அதனை
(யம்)	(எவன்)
நியம்கு	ஏவுகின்றோ,
சுலா	அவன்
கம்	யார்?
சுலா	அதற்கு
காயம் வா	செய்யவேண்டியதுதான்
கம்	என்ன?
சுய வா	அல்லது
சுலா	திங்குதான்
(கம்)	(என்ன?)
விசுந	அறிந்தவரே!
தசு ஸவடி	அதனை யெல்லாம்
கெ	எனக்கு
யயாவசு	உள்ளபடி
வா-ஹி	சொல்லுக.

உ0.

ஸதஸுஜாதம்	ஸதஸுஜாதர்
உவாது	சொன்னார்:
சுசு	இந்த
விசெய்யொமெ	வேற்றுமையுடையமையிலே

பெரிய

தெய்வம்

(ஜீவாநாதர்)

சுந்தராயோமென

நித்யம்

ஹவந்தி ஹி

தயா

சுலப

சூரியம்

கிணிக

ந சுந்தராயோமென

ஹவந்தி

சுந்தராயோமென

ஹவந்தி

பெரிய

தீங்கு (வருகின்றது).

(ஜீவன் முதலானோர்)

ஆதியில்லா [மாயா] ஸம்பந்தத்தால்

நித்யமாக

இருக்கின்றார்கள்.

அவ்வாறாக

இதனது

பெருமை

சிறிதும்

குறைகின்றதில்லை.

புருஷனுடைய [ப்ரஹ்மத்தினுடைய]

அநாதி [மாயா] ஸம்பந்தத்தால்

(ஜீவர்கள் பற்பலராக) இருக்கின்றார்கள்.

உக.

வளதக

யக

ஹவந்தி

சுலப

நித்யம்

ஹவந்தி

விகாராயோமென

விபூதி

இது

எனவாய் (இருக்கின்றதோ),

அது

மெய்ப்பொருளாகிய

நித்யமான

பகவானாக (இருக்கின்றது);

(அவன்) மாயா ஸம்பந்தத்தினால்

ஐகத்தை

உஉ]

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

கரொதி

படைக்கின்றான்.

தயா உ

அப்படியே

கலகிஃ
ஊத

அவனது சக்தி

ஐதி

என

கெத்ய லு

எண்ணுகிறேன்.

வெஹாஃ

வேதங்கள்

தத்யயொமெ

அப்பொருளினுடைய ஸம்பந்தத்தி
லே

ஹவாதி உ

(பிரமாணமாய்) உள்ளன.

உஉ.

யு-தராஷ்டிஃ

திருதராஷ்டிரன்

உவாஉ

சொன்னான் :

யலாக

எதனால்

கெலிக

சிலர்

ஐஹ

இங்கே

யத்யோந

தர்மங்களை

சுவராதி

அநுஷ்டிக்கிறார்களோ,

தயா

அப்படியே

கெலிக

சிலர்

ஐஹ

இங்கே

கயத்யோந

அதர்மங்களை

சுவராதி

அநுஷ்டிக்கிறார்களோ,

(தலாக)

(அதனால்)

யத்யோ

தர்மமானது

வாவெந

பாவத்தினால்

வூ-திஹத்யெக வா

எதிர்த்தடிக்கப்படுகின்றதா ?

உதாஹா

அல்லது

யஜு:

தர்மம்

வாவம்

பாவத்தை

புதிஹந்தி (கி)

எதிர்த்தடிக்கின்றதா?

உந்.

ஸநத்ஸுஜாதீ:

ஸநத்ஸுஜாதர்

உவாஹ

சொன்னார் :

விசுவாங்

ஞானி

தஸிங்

அதிலே

ஹிதம் வா கவி

நின்றவனாயினும்

உஹம்

இரண்டையும்

ஐதாஹே

ஞானத்தால்

நிதம்

தவறாது

புதிஹந்தி ஹி

அடித்துவிடுகிறான் ;

ஹிஹம்

(இது) பிரசித்தமானது.

ஹே

சரீரத்தையுடையவன்

கருயா (ஸூக்) கரு

வேறுவிதமாயிருந்தால்,

புண்ணியத்தை

புண்ணியத்தை

உஹேதி

அடைகிறான் ;

தயா

அப்படியே

சுமகம்

வந்த

வாவம்

பாவத்தை

உஹேதி

அடைகிறான் ;

ஹிஹம்

(இது) பிரசித்தமானது.

உச.

மகவா

ஸுஹஸ்ய

வாவஸ்ய

சுஷ்ணிநா

உஹயம்

சுஷ்ணா

ஹஜ்யெ

விசுநா

ஸஃ உ சுவி

சுஷ்ணா

யசுஷ்ண

வாவம்

ஹ

புண்ணாடி

தஸ்ய

யசுஷ்

வஸ்யாந

ஹதி

விசி

(பரலோகத்திற்குப்)போய்,

நல்வினையினுடைய

திவினையினுடைய

நிலையில்லாத

இரண்டும்

கர்மத்தால்

அநுபவிக்கப்படுகின்றன.

தெரிந்த

அவன்

கர்மத்தோடு (கூடியவனாய்)

தர்மத்தினால்

பாவத்தை

இங்கே

போக்கிக்கொள்கிறான்.

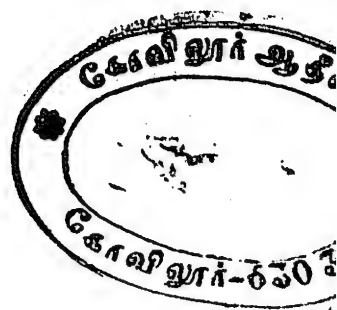
அவனுடைய

தர்மம்

வலியது

என்று

அறிந்துகொள்.

௨௫, உச.

வயவதா

வயவ ஹ

யெஷா

யசுஷ்ண

விஷயபூ

தெ

புராணணா

வலிமையுடையவர்க்கு

வலிமையிலேபோல,

எவர் ட்கு

தர்மங்களிலே

போட்டிசெய்தல் (உளதோ),

அந்த

பராஹ்மணர்கள்

ஐதம்

வெஞ்சு

வெஞ்சு

வெஞ்சுதா

யானி

இங்கிருந்து

இறந்துபோய்

ஸ்வர்க்கத்தில்

விளங்குதலை

பெறுகிறார்கள்.

யெஷா

யெஷா

வெஞ்சு

ந (வவதி) உ

தெஷா

தக

ஜாநஸாயநம்

தெ

வெஞ்சுணா

ஐதம்

ஜெதா

தீவிஷவம்

வெஞ்சு

யானி

எவர்கட்கு

தர்மத்தில்

பாட்டிசெய்தல்

இல்லையோ,

அவர்கட்கு

அது

ஞானத்திற்குக் கருவியாய் (உளது).

அந்த

ப்ராஹ்மணர்கள்

இதனினின்று

தப்பியவராய்

மூன்றும் நீங்கிய

ஸ்வர்க்கத்தை

அடைகிறார்கள்.

௨௭.

வெஷவிஷம்

ஜநா

தவ

ஸகாயா

ஸகீ

சுஹம்

வாஹம்

ஜநம்

வேதங்களை யறிந்த

ஜனங்கள்

அவனுடைய

ஒழுக்கத்தை

நல்லதாக

சொல்லுகிறார்கள்.

வெளியிலுள்ள

ஜனமும்

உக]

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

சூலூனார்

(சுமீ உ)

வநம்

ஹூயிஷம்

ந நெருத

உள்ளேயுள்ள

(ஜனமும்)

இவனை

அதிகமாக

மதிப்பார்.

உஅ.

பூவூவி

தூணொடிகு ஹ

யசு

பூஹூணஸ்

சுநம்

வாநம் (உ)

ஹூயிஷம்

நெருத

தசு

ஜீவெசு

ந சுநஹூணஸ்

மாரிகாலத்தில்

புல்லீர்போல,

எங்கே (துறவி)

பூஹூணஸ்

உணவையும்

பாந்ததை(யும்)

அதிகமாக

அறிவானே,

அதனை(யடைந்து)

உயிர்வாழவேண்டும்;

வருந்தக்கூடாது.

உசு.

யசு

சுசுயயிராநஸ்

சுபரிவம்

ஹம்

பூயஹூ

சுகிரிகு ஹ

சுகூவபு

ஸம்

ஸ்ரீயாந்

எங்கே (ஒருவன்)

பேசாதவனுக்கு

நல்லதல்லாததை

பயத்தை

கொடுக்கின்றானே,

அதிகத்தையே

செய்யாதவனாய் (இருக்கின்றானே),

(அங்கே) அவன்

நல்லவன்;

ஐ தரஃ

ஜநஃ

ந

மற்றைய

மனிதன்

அல்லன்.

௩௦.

யஃ வா

சுசுயயோநஸு

சூதாநம்

ந சுநஸுஜரோசு ஹி

வா

ஹுஹு

ந உவஹநாசு

தடிநம்

ஸதாம்

ஸந்தைம்

எவன்

பேசாதவனுடைய

ஆத்மாவை

வருத்தமாட்டானே,

அல்லது

ப்ராஹ்மணனுடைய சொத்தை

கெடுக்கமாட்டானே,

அவனது அன்னம்

ஸாதுக்களுக்கு

சம்மதமானது.

௩௧.

ஹுஹுணஃ

சுஜுதயயு

நெ

நித்யம்

(ஸுராசு)

ஐதி

நெநுத

சூதாதீநாம்

நெநு

வஸநி

(வாராஷஃ) து

கிணந

ந விநெத வஸவ

ப்ராஹ்மணன்,—

“அறியப்படாத செய்கை

எனக்கு

எப்பொழுதும்

(இருக்கக்கடவது)”

என்று

கொள்ளவேண்டும்.

ஞாநிகளுடைய

நடுவிலே

வசிக்கின்ற

(மனித)னே

(ப்ராஹ்மநிஷ்டையைச்) சிறிதும்

அடையவேமாட்டான்.

(இச்சலோகத்திற்கு வேறுவிதமான பதவுரை வருமாறு)

புறஹணம்

சூராதீதா

பெயு

வஸந்த

சூராதீதா

பெ

நித்யம்

(ஸூராதீதா)

ஐதி

பெயு

கிண்ப

ந விநித்ய வஸந்த

புறஹணம்

சூராதீதா

பெயு

வசிக்கிறவனாயினும்,

“அறியப்படாத (பொருளிலே)

நிஷ்டை

எனக்கு

எப்பொழுதும்

(இருக்கக்கடவது)”

என்று

கொள்ளவேண்டும்;

(சூராதீதா) ஒன்றையும்

கொள்ளவேகூடாது.

௧௨.

கஃ ஹி

புறஹணம் (ஸூராதீதா)

நிதிபுஜம்

சுயம்

ஸூராதீதா

ஸூராதீதா

சூராதீதா

வஸந்த

பெயு

சூராதீதா

எவன்தான்

புறஹணம் (யிருந்து),

குறியில்லதாய்

அசையாததாய்

சுத்தமாய்

தவந்துவமெல்லாம் ஒழிந்ததாய்

உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவை

இவ்வாறு

கொள்ள

உரியவனாகிறான்?

௧௩.

யஃ

சூராதீதா

எவன்

வேறுவிதமாய்

ஸனம்
சூதாநம்
சுநயா
புதிவடிதெ
சூதாவஹாஸிணா
வொரொண
தெந
கிம் வாவம்
ந கூதம்

உள்ள
ஆத்மாவை
வேறுவிதமாய்
கொள்கின்றானே,
ஆத்மாவைத் திருடுகின்ற
கள்ளனாகிய
அவனால்
என்ன பாவந்தான்
செய்யப்பட்டதில்லை ?

கச.

புஹவிசு
புரஹணம்
கவிம்
சுநாஜாதா
சுநாணம்
ஸந்திதம்
நிராவடிவம்
ஸிஷம்
ஸுராக்
ஸம்
ஸிஷவக்
ந ஸுராக்

ப்ரஹ்மத்தை யறிந்த
ப்ராஹ்மணனான
கவியானவன்
பற்றாதவனாக
சிரம மில்லாதவனாக
நன்கு மதிக்கப்பெற்றவனாக
உபத்திரவ மில்லாதவனாக
ஆன்றோனாக
இருப்பான் ;
அவன்
ஆன்றோன்போல
இருக்கமாட்டான்.

நரு.

யயா
ஸா
ஸம் வானம்

எப்படி
நாயானது
தான் கக்கியதை

நட்சு]

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

சுஸூதி வெவ

வளவம்

தெ

வூலீயபுஸ்ய

உவவொஜநாசு

வாஹம்

நித்யம்

சுவருதயெ

சுஸூதி

தின்கின்றதோ,

அப்படி

அவர்கள்

தமது வீரியத்தினுடைய

அநுபவத்தினால்

வாந்திசெய்ததை

எப்பொழுதும்

நீமைக்கு

தின்கிறார்கள்.

நட்சு.

யெ

அஜா:

ஜாநுமெஷ

விதெ

சுநாஷா:

வெவெஷு

சூஷா:

தெ

உயபுஷு:

உஷுக்ஷு:

தாநு

வூஷுண:

தநம்

விஷு:

எந்த

இருபிறப்பாளர்

மநுஷ்யசம்பந்தமான

செல்வத்திலே

சம்பன்ன ரல்லாதவர்களாய் (இருக்கிறார்களோ),

வேதங்களிலே

சீம்பன்னர்களாய் இருக்கிறார்களோ,

அவர்கள்

வெல்லவாண்ணாதவராய்

அசைக்கமுடியாதவராய் (இருக்கிறார்கள்).

அவர்களை

ப்ரஹ்மத்தினுடைய

ஸ்வரூபமாக

(ஒருவன்) அறியவேண்டும்.

௩௭.

ஊஹ

யஃ கஸூத

வ்விஷ்டகூதஃ

ஸவபூந்

பெவாந்

விஜ்ஜாசு

(ஸஃ)

புராஹணஸூ

ஸதோநஃ

ந (ஹவதி)

யவ்விந்

ஸயம்

புரயததெ

(ஸஃ சுவி)

புராஹணஸூ

ஸதோநஃ

ந (ஹவதி)

இங்கே

எவ்வினோருவன்

நன்றாக வேண்டியதைச் செங்கின்ற

எல்லா

தேவர்களையும்

அறிவானோ,

(அவன்)

ப்ராஹ்மணனுக்கு

சமானனாக

ஆகமாட்டான் ;

(அவன்) எவன்விஷயத்திலே

தானே

முயலுகின்றானோ,

(அவனும்)

ப்ராஹ்மணனுக்கு

சமானனாக

ஆகமாட்டான்.

௩௮.

சுபுரயததோநஃ

யம்

தோநயனீ து

தோநிதஃ

ஸஃ

தோநுதோநஃ

ந தோநுத

சுவதோநெ

ந சுதம்ஸம்ஜோரக

முயலாத

எவனை

(ஸாதுக்கள்) மதிக்கிறார்களோ,

மதிக்கப்பட்ட

அவன்

(தன்னை) மதிக்கப்படுகிறவனாக

நினைத்துக்கொள்ளக்கூடாது ;

அவமானத்திலே

எரிச்ச லடையக்கூடாது.

சக]

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

நக, ௪௦.

விசாஸ்

ஹ

நாயனி

ஹி

ஸஹ

நிஜெஷாநெஷவசு

நெகஸஹாவவபுத்

(வசுநெக) ஹி

(ஹி)

நாநிதம்

நெகசு

சுயஜெவிஷ-ஷம்

நெகஸாஹிவிஷிஷா

நெகா

நாநி

நாநயிஷிஷி

ஹி

சுநாநிதம்

நெகசு

“அறிவுடையோர்

இங்கே

(ஞானியை) மதிக்கிறார்கள்”

என்பது,

எப்பொழுதும்

இமைமுடுவதும் திறப்பதும்போல

உலகஸ்வபாவப்போக்காய்

(இருக்கின்றது)

(என்று),—

மதிக்கப்பெற்றவன்

கொள்ளவேண்டும்.

‘தர்மத்தை யறியாதவராய்

உலகமும் சாஸ்திரமும் இல்லாத

முடர்கள்

மதிக்கத்தகுந்தவனை

மதிக்கிறார்களில்லை”

என,—

மதிக்கப்பெறுதவன்

கொள்ளவேண்டும்.

சக.

நாமம் உ

நெகம் உ

ஸஹ

ஸஹிதா

ந நெக வஸதம்

ஹி

மாநமம்

மெளநமம்

எக்காலத்தும்

சேர்ந்தவையாய்

வசிக்கமாட்டா.

ஏனெனில்

சுயம்

ஜோநஸு

விஷயம் (சுவி)

சுலா

ஜோநஸு

(விஷயம் சுவி)

தக

விஷயம்

இது

மாநத்திற்கு

விஷயமாய் (இருக்கின்றது);

அது

மௌநத்திற்கு

(விஷயமாய் இருக்கின்றது);

(சுருதியை யறிந்தோர் அதனை) அ

துவாக

அறிகிறார்கள்.

சஉ.

ஹி

ஸ்ரீ

ஜோநாஸுஸுவாஸா

(ஹவதி)

ஸா ஹ சுவி

வரிவநீ

சுத்திய

ஸ்ரீ ஹி

ஸ்ரீ ஹி

ஸ்ரீ ஹி

ஸா ஹ ஹி

ஹெனில்

சம்பத்து

மாநவிஷயத்தின் வாழ்க்கை யினால்
(ஆகின்றது).

அதுவோ

இடையூறாய் (உள்ளது).

சுத்திரீய !

ப்ரஹ்மசம்பந்தமான

சம்பத்தோ

ஞானமில்லாதவனால்

அடைதற்கு மிக்க அரிதாம்.

சங.

ஸஹி

ஜோநாஸுஸுவாஸா

ஸ்ரீ ஹி

ஸ்ரீ ஹி

சாதுக்கள்,—

அதுஷ்டிப்பதற்கு அரியவையாய்

பலவிதமான

வழிகளை

சுரு]

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

ஸரீக்

நன்றாய்

புவனீ

சொல்லுகிறார்கள் :

ஸத்யாஜிவெ

ஸத்தியம், நேர்மை

ஹீர்

நாணம்

உபஸாஹவிஜா

அடக்கம், சுத்தம், அறிவு(என்பன,
அவை).

ஷரீ

(இந்த) ஆறாம்

சாநகோஹவசிஸாஸகாநி

மாநத்திற்கும், மயக்கத்திற்கும் இட

யுகளாய் (உள்ளன)-

சு ய

த டு தீ யொ ட ய டு ய ஃ ||

க.

யுதராஷ்டிர உவாஹ—

கடுவெஷ்டி ஊநஃ கதாநு ஊநஃ

புஷ்டிஹி விஅநிஹ ஊநலாவடி |

ஊநெந விஅநுதயாதி ஊநஃ

கயௌ ஊநெ ஊநநிஹாஅரணி ||

மூ ன் ரு ம் அ த் தி யா ய ம்.

சென்ற அத்தியாயமுடிவிலே, மௌநத்தின் மாட்சிமையும், ஸத்தியம் நேர்மை முதலியன மயக்கத்தைத் தொலைப்பவை என்றும் கூறப்பட்டன. அவற்றையே வினாவிடைகளாக விரித்துணர்த்தும்பொருட்டு இவ்வத்தியாயம் தொடங்கப்படுகின்றது :

மே ள ந ம்.

க.

திருதராஷ்டிரன் சோல்லவற்றான் :

இந்த மேளநம் எதற்கு? இரண்டனுள் எது மேளநம்? (எல்லாம்) அறிந்தவரே! இங்கு மேளநத்தின் இயல்பை அருளிச்சேய்க. கற்றறிந்தவன் மேளநத்தால் மேளநத்தைப் பேறுகின்றானா? முனிவரே! (கற்றறிந்தவர்) இங்கே எவ்வாறு மேளநத்தை அநுஷ்டிக்கிறார்கள்?

மேளநம் என்னும் சொல் - “வாய் திறந்து பேசாமை,” “இந்திரிய மனஅடக்கம்,” “வாக்குமனதீதநிலை” என்னும் மூன்று பொருளின்மேல் நிற்கின்றது.—முற்றுமுணர்ந்த பெரியோரே! க. இங்குச் சிறப்பித்துக் கூறிவரும் மௌநத்தின் பயன் யாது? உ. அம்மேளநம், வாய்

உ.

ஸநஸூஜாத உவாஹ—

யதொந வெஹ உநஸா ஸநெஹந்
 சுநஸூவிஸூனி ததொந உநஸா
 யதொநஸூவிஸூனி ததொந உநஸா
 ஸநஸூவிஸூனி ததொந உநஸா

திறந்து பேசாமையா? அல்லது, இந்திரியமனஅடக்கமா? ஈ. அதனது தன்மை என்ன? ச. அதனால், வாக்குமனத்திதநிலையைப் பெறுதலாகுமா? ஈ. எதனால் அம்மொளந்தை யநுஷ்டித்த லாகும்? என்பது தோர்ந்த பொருள். (க)

உ.

பல பொருள்களும் தோன்றுமாறு ஓர் விளக்கை வைப்பதுபோல், பகவான் ஸநஸூஜாதர் இவ்வினாக்கட்கு விடைகள் தோன்றுமாறு இதனை அருளிச்செய்கிறார் :

ஸநஸூஜாதர் சொல்லவற்றார் :

எதனால் வேதங்கள் மனத்தோடு இதைச் செல்லமாட்டாவோ, அதனால் (அது) மொளநமாம், அரசனே! வேதசப்தமும் இதுவும் [உலகசப்தமும்] எதனிடத்துத் தோன்றியுள்ளதோ, அது அதுவாகவே விளங்குகின்றது.

இதனை - பரமாத்மாவை. அதுவாகவே - சப்தமயமாகவே, பிரணவமாகவே என்றபடி.

“யதொ வாவொ நிவதஹே | சுநஸூவிஸூனி ததொந உநஸா ஸநெஹ”

“வாக்கும் மனமும் (எதனை) யடையமுடியாது, எதனினின்று திரும்பிச்செல்கின்றனவோ”—(தை - உப - உ - ச)

என்னும் சுருதியினால் ப்ரஹ்மம் வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் எட்டாத பொருளாதலால், அதனது பெயர் மொளந மாம். இதனால் - க. வாக்குமனத்திதநிலையை யடைதல் மொளந்தின் பயன் என்றும்; உ. அம் மொளநமாவது, இந்திரியமனஅடக்க மென்றும்; ஈ. இந்திரியஅடக்கத்தால் வெளிப்பிரபஞ்சமும், மனஅடக்கத்தால் உள்பிரபஞ்சமும் தோன்று

ந்.

யுதராஷ்டிர உவாச—

ஃவொ யஜிதம்ஷுயீதெயஃ ஸாஉவெஷம் உ யொ லிஜஃ ।

வாவாநி கூவநு வாவெந மிவூதெ கிம் ந மிவூதெ ॥

மையே அதனது இயல்பு என்றும்; ச. அந்தத் தொன்றாமையினால், வாக்குமனாதிதநிலையை யடைத லாகுமென்றும்; முறையே முதல் நான்கு வினாக்கட்கு விடை கூறப்பட்ட தாயிற்று. இனி, வேதசப்தம் என்பது - ஸகலவேதங்களின் ஸாரமாய் உண்மையினை விளங்குதலுமாகும். பிரணவத்தைக் குறிக்கின்றது; குறிக்கவே, பிரணவத்தால் மொளந்ததை யறுஷ்டித்த லாகுமென ஐந்தாம் வினாவிற்கு விடை கூறப்பட்ட தென்க. இப் பிரணவத்தைப்பற்றி, பஞ்சீகரணத்தையும் அதனது வார்த்திகத்தையும் பார்க்க. (௨)

வேதஇயல்பின் திறமை.

ந்.

ஆயின்,

“ஸவெஷு வெஷா யஜுஷோஉநனி”

“வேதங்களெல்லாம் எந்த நிலையை உணர்த்துகின்றனவோ”—(கட - ௨ - கரு)

“வெவெஷு ஸவெஷுராஹுஷெவ வெஷுஃ”

“எல்லா வேதங்களாலும் யானே உணர்த்தப்படும் (பொருள்)”—(வே - கீ - கரு - கரு)

எனச் சுருதிஸ்மிருதிகள் கூறுமாறு, ப்ரஹ்மமான ஆத்மாவைக் காண்பதற்கு வேதங்கள் கருவியாதலால் - வேதங்களை யோதுவோன் மொளமில்லாதவனாயினும், ஈடேறுவானோ? ஈடேறமாட்டானோ? எனச் சங்கித்து

திருதராஷ்டிரன் சொல்லவற்றான் :

எந்த இருபிறப்பாளன் தீவினைகளைச் செய்பவனாய் ரிக்குக்களையும் யஜுஸ்களையும் ஸாமவேதத்தையும் ஓதுகின்றானோ, (அவன்) பாவத்தால் பற்றப்படுகின்றானா? பற்றப்படுகின்றானில்லையா?

பாவங்களைச் செய்துகொண்டு ரிக்வேதம்முதலான வேதங்களை ஓதுபவன் அதனால் [வேதமோதுவதனால்] சுத்தமாகின்றானா? இல்லையா? என்பது. (ந்)

௫]

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

சு.

வநதூஜாத உவரவ—

நெநந ஸாஜாநுபவா வாஹி நயஜிதும்ஷுவிவக்ஷணடி
தூயனெ ஈஃணம் வாவாசு ந தெலிஷா ஸுவீஷுஹடி ||

஠.

ந ஹாஃஸி வுஜிநாதாரயனி

ராயாவிநம் ராயயா வதஃபாநடி |

ஹாஃஸெநம் ஸுஜிஹந்தூனகாஹெ

நீலம் ஸகுகூர ஹ ஜாதவக்ஷாஃ ||

சு.

ஸநத்ஸுஜாதர் சோல்லஹற்றர் :

ஸாமங்களாயினும், ரிக்குக்களாயினும், யஜுஸ்களாயினும் சாமர்த்தியமில்லாத இவனைப் பாவத்தினின்றும் காக்கமாட்டா. யான் உனக்குப் போய்யைச் சோல்லமாட்டேன்.

சாமர்த்தியமில்லாத இவனை - இத்திரியங்களையும் மனத்தையும் அடக்கும் திறமையில்லாதவனுப்ப, பாவகாரியங்களைச் செய்துகொண்டே வேதங்களை ஒதுவோனே. (சு)

஠.

வேதங்கள், கள்ளமாய் ஒழுக்குகின்ற மாயாவியைப் பாவத்தினின்றும் தப்புவீக்கமாட்டா. இறகுமுனைத்த பறவைகள் கூட்டை (விட்டோமோறு)போல், வேதங்கள் (இவனது வாழ்க்கையின்)முடிவுகாலத்தில் இவனை விட்டோழுகின்றன.

கள்ளமாய் ஒழுக்குகின்ற மாயாவியை - பாவங்களைச் செய்துகொண்டே வேதங்களை ஒதியுணர்பவனாய், தருமங்களை அநுஷ்டிப்பவன்போல் வெளிக்குப் பகட்டுகின்ற ஆசாரக்கள்ளனை என்க. வே - கீ - ஈ - கூ ஐப் பார்க்க.

சங்கை:—அவன் பாவங்களைச் செய்வோனாயினும், இடைவிடாது செய்யும் வேதப்பயிற்சியின் வலிமையினால் மரணகாலத்திலே வேதப்பொருளை நினைந்து ஈடேறலாம்; அவ்வாறே,

“யம் யம் வாஹி ஸுரதூவம் துஜிதூனெ கருவாடி |

தம் தஜெவெதி களனெய ஸஜா தஜாவலாவிதம் ||”

சு.

யுதாராஷ்டிர உவாச—

ந ஹெஹேஷா விநா யஜ்ஞம் தூதாம் ஸகூ விவக்ஷண |
சுய கஷ்டாப்துராவொய்ய ஸ்ராஹணாநாம் ஸநாதநம் ||

“கௌந்தேய ! (ஒருவன் தனது வாழ்வின்) முடிவுகாலத்திலே எந்தெந்தப் பொருளை நீனைந்து சரீரத்தை விடுகின்றானோ, அதனைப்பற்றிய பாவனைபை எப்பொழுதும் பாவித்துக்கொண்டவனாய், அதையே அடைகிறான்”—(வே - கீ - ௮ - சு)

எனப் பகவான் அருளிச்செய்கிறார். ஆகவே, மொளத்தால் [இந்திரிய மனஅடக்கத்தால்] ஆவதென்ன?

ஸமாதாநம்:—அப்படியன்று; அவ்வடக்க மில்லாவழி, மரணகாலத்திலே வேதங்கள் அவனது நீனைவிற்கு எழமாட்டாவாதலின். ஆகவே, அவை அவனுக்குப் பயன்படா என்பதாம். (௫)

சு.

திருதராஷ்டிரன் சொல்லவற்றான்:

அறிஞரே ! வேதங்கள் தர்மமில்லாது (ஒருவனைக்) காக்கவல்லவையல்லையாயின், அங்ஙனம் ஏன் ப்ராஹ்மணர்கட்கு இப் பேச்சு எப்பொழுது முள்ளது?

வினா:—வேதங்களை ஓதியுணர்ந்தும் தீவினைகளைச் செய்பவன், பாவலோகங்களை யடைந்து மீண்டும் வந்து பிறக்கிறான். அவ்வாறே வேதங்களை ஓதியுணர்ந்து நல்வினைகளைச் செய்பவனோ புண்ணியலோகங்களை யடைந்து, அவனைப்போலவே மீண்டும் வந்து பிறக்கிறான். இவ்வாறு, இவ்விருவர்க்கும் போதலும்வருதலும் பிறப்புஇறப்புத்துன்பங்களும் சமமாயுள்ளன. எனவே, வேதங்கள் தர்மமுடையவனையும் காக்கமாட்டா என்பதாயிற்று. இனி, இவ்வாறானவனானிலே, ப்ராஹ்மணர்கள் “வேதங்களை ஓதியுணர்ந்து நல்லொழுக்கத்தைக் கைக்கொண்டவனே, போதலும்வருதலும்நீங்கியவனாய்ப் பிறப்பிறப்புத்துன்பங்களைத் துடைத்துவிடுகின்றான்” என்று எதனால் கூறுகிறார்கள்? (சு)

எ.

ஸநத்ஸஜாத உவாவ—

தலெஸ்யுவ நாலாஜிவிஸெஷாசுலெவெஃ

ஐஹ ஜமதீதி உஹாநுலாவ !

விடை:—உண்மை, தீவினையும் நல்வினையும் இரும்புவினங்கும் பொன்வினங்கும்போல பந்தமாம் என்பது. ஆயினும், கர்மத்தின் பயனை எதிர்நோக்காது அதனை ஈச்வரார்ப்பணமாகச் செய்யின், அது முக்திக்குப் பரம்பரையான காரணமாம். (வே - கீ - 7, 8 - ஆம் பக்கங்களைப் பார்க்க.) அதனால் அவர்கள் அவ்வாறு கூறுகிறார்கள். அன்றியும், வேதங்கள் மோகூதத்தையும் அதற்கு ஸாதநங்களையும் இவ்வாறு உணர்த்துகின்றமையால், பிறப்புஇறப்புத்துன்பங்களை நீக்கக் காரணமாகின்றன. ஆகவே, இதனால் - அவை, அவற்றை ஒதியுணர்ந்து நல்லொழுக்கமுடையோனைக் காக்கவல்லவை என்பதையும் கண்டுகொள்க.

சங்கை:—தீவினையையும் ஈச்வரார்ப்பணமாகச் செய்தல் கூடுமோ? எனின்,—

ஸமாதாநம்:—கூடாது; அவன் மறுத்தவற்றைச் செய்தல் அவனது ஸந்தோஷத்திற்காகாதெனத் தானே தெற்றெனத் தெரியக்கிடத்தலின். தீவினையெல்லாம் அவனால் மறுக்கப்பட்டவை. அவற்றைச் செய்தல், அவனது கட்டளைபை மீறுதலாகிய பெருங் குற்றமேயன்றோ.

ஸநத்ஸஜாதர் இவையெல்லாவற்றையும் உட்கொண்டு, வருகின்ற மூன்று (எ, அ, கூ) சுலோகங்களையும் கூறுபவராய், “யாருக்காகக் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டுமோ அவனை” அந்த ஈச்வரனை முதலில் அருளிச்செய்கிறார் :

ஈ ஈ வ ர ன்.

எ.

ஸநத்ஸஜாதர் சோல்லவற்றார் :

பெருந்தகைமையுள்ளவனே ! இப் பிரபஞ்சம் அதே (பரம்பொருளினுடைய) பெயர்முதலிய சிறப்புவடிவங்களால் விளங்குகின்றது. வேதங்

நிஷ்டுஸ்ய வஸுதூவடினி வெஹாஃ

ததிஸ்யவெர-ஓவஸுஹாஹாணி ||

கள் அதனைக் குறிப்பிட்டு நேராக உணர்த்துகின்றன ; அதனைப் பிரபஞ் சத்திற்கு வேறுக(வும்) எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

ஈச்வரன் நாமரூபவிகாரமான அந்தந்த மலை கடல் முதலிய சகல ப்ரபஞ்சமாக விளங்குகிறான் ; உண்மையிலோ, வேறுபாடாகிய விகார மென்பது ஒருபொருளன்று ஆதலால், அந்த நாமரூபவிகாரமெல்லாம் அகன்றுநிற்கும் தனிமுதற்பொருளான ப்ரஹ்மமாகவும் இருக்கிறான். ஆகவே, நாம் வாழ்கின்ற பற்பலவகையான ப்ரபஞ்சமனைத்தும் அவனி னும் வேறாய் இல்லை என்பது. அவ்வாறே, சுருதிகள்

“யசு ஹி ஹெஓதலிவ ஹதி ததிதர ஐதரம் வஸுதி”

“எங்கே இரண்டுபட்டதுபோல் உளதோ, அங்கே ஒன்று மற்றொன்றைக் காண்கின்றது” — (ப்ரு - ச - டு - கரு)

எனக் கூறி

“யசு ஸுஸ்ய வஸுதூவடினெதூவாஹ-ஓதூசு கௌ கம் வஸுதி” — (ப்ரு - ச - டு - கரு)

“எங்கே இவனுக்கு எல்லாம் ஆத்மாவாக இருந்ததோ, அங்கே எதனால் யாரைப் பார்க்கக்கூடும்?”

எனவும் கூறுவதையும்,

“சுய யசுநாநுசு வஸுதிநாநுஹ்நெணாசுநுஅஜா-நாதி தடிஹ் ... யடிஹ் தநுதடிஹ்”

“இனி, எங்கே வேறொன்றைக் காண்கின்றானோ, வேறொன் றைக் கேட்கின்றானோ, வேறொன்றை அறிகின்றானோ, அது அற்பமானது ... எது அற்பமானதோ, அது அழியக் கூடியது” — (சா - எ - உச - க)

எனக் கூறி

“யசு நாநுசு வஸுதிநாநுஹ்நெணாதி நாநுஅ-ஜாநாதி ஸ ஹ்நெணா ... யொ வெ ஹ்நெணா தடி-ஹ்”

எ]

மு ன் று ம் அ த் தி யா ய ம்.

“எங்கே வேறென்றைப் பார்க்கிறானில்லையோ, வேறென்றைக் கேட்கிறானில்லையோ, வேறென்றை அறிகிறானில்லையோ, அது பூமா [பெருமை, யாவற்றினும் மேம்பட்டது] ... எது பூமாவோ, அது சாகாமையாம்” — (சா - எ - ௨௪ - க)

எனவும் கூறுவதையும்,

“சுவராகு-தராவீ-தூரார-வாவராவே வராகு-ய-த”

“வேறுபடாததா யிருந்தது; அது பெயரினாலுமே வடிவத்தினாலுமே வேறுபட்டது” — (ப்ரு - க - ௪ - எ)

எனக் கூறி

“நெதி நெதி ”

“(ப்ரஹ்மம்) இப்படியன்று, இப்படியன்று ” — (ப்ரு - ௨ - ௩ - சு)

எனவும் கூறுவதையும்,

“தஸாசா வஸதஸாசா-தூந சூகாஸஃ ஸஹ-ஓதஃ | சூகாஸாசாயஃ | வாயொரநிஃ | ”

“அந்த இவ்வாத்மாவினின்றே ஆகாசம் உண்டாயிற்று; ஆகாசத்தினின்று வாயு; வாயுவினின்றே அக்னி ”

எனக் கூறி

“யதொ வாயொ நிவசு-ஓத | சுவராவராவே வஸஹ ”

“சொற்கள் மனத்தோடுகூட (எதனை) அடையமுடியாது எதனினின்று திரும்புகின்றனவோ” — (தை - உப - ௨ - ௪ - க)

எனவும் கூறுவதையும் ஆராய்க, அன்றியும், இதற்கு இணங்க,

“ஸகவாவாஜ-ஸாதிமதா விதிஃ

ஸகவாவாஜ-நஸவ்வஹாரஹாஃ || ”

அ, க.

தடியுடன்கூட தவ னாதஜிஜா

தாலுடனவள வுண்ணுடனெவதி விஅநு |

வண்ணுந் தவாவம் விநிஹதூ பரூரக

ஸ ஜாயதெ ஜூநவிஜீவி தாதா ||

ஜூநெந வாதாநுடனெவதி விஅநு

சுயாநுயா வமபுமயாநகாஜி |

சுஷிநுதம் ததூரிமுஹு ஸவபு

சுடூத்ரு ஸுடூத்ரு வுடூநரெதி தாமபு ||

“ வாக்குமனமெல்லாம் கடந்துநிற்கும் அறிவு - வாக்கு
மனமெல்லாவற்றினுடைய வ்யவஹாரங்களையும் பெறுவ
தாம் [உண்மையிலே நிஷ்டரபஞ்சமான பொருளே நமது
அஜ்ஞானவாழ்க்கையில் ஸ்பரபஞ்சமாய்க் காணப்படுகின்
றது] ”—(ஸம்சேஷப - க - ஈ.நக)

எனப் பெரியோரும் அருளிச்செய்ததை நோக்குக.

(எ)

க ரீ ம பீ.

அ, க.

இனி, அந்த ஈச்வரனுக்கென்று கர்மங்களைச் செய்பவனுக்கு
அவை முக்திக்குப் பரம்பரையாகப் பயன்படுதலையும், மற்றையோர்க்கு
அவை அங்ஙன மாகாமையையும் அருளிச்செய்கிறார் :

அதற்காக இந்தத் தவமும் யாகமும் கூறப்பட்டுள்ளன. தேரிந்த
அவன் அவற்றால் புண்யத்தைப் பெறுகிறான் ; புண்யத்தால் பாவத்தை
த்தோலைத்துப், பின்பு அவன் ஞானத்தால் ஆத்மாவிளங்கப்பெற்றவ
னாகிறான்.

(அவ்வாறு ஆத்மாவைக் கண்டு) உணர்ந்தவன் ஞானத்தால் ஆத்
மாவை யடைகின்றான். மற்று, மாறானவளவிலே, (அவன்) இந்திரியக்
கூட்டத்திற்கு (இனிமையான) பயனைத் தோடாந்துவேண்டும் இயல்
பினனாய், இங்கே அஃதனைத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு மறுமையிலே
அனுபவிக்கிறான் ; மீள (ஸம்ஸார) வழியை அடைகிறான்.

எது ப்ரபஞ்சத்திற்கு வேறாக இல்லையென்று சொல்லப்பட்டதோ (ந - எ), அதனை யடைதற்காக சாந்திராயணம் முதலிய தவங்களை யும், ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களையும் வேதங்கள் கூறு கின்றன. கர்மங்களினுடைய உபயோகத்தைத் தெரிந்தவன் அவற்றை ஈச்வரனுக்காக அனுஷ்டிக்க, அதனால் புண்யம் உண்டாகின்றது; அப் புண்யத்தினால் பாவம் தேய்கின்றது; பாவம் தேய, புத்தி திருந் துகின்றது. புத்திதிருந்தியவனுக்கே ஞானத்தினால் ஆத்மஉண்மை விளங்குகின்றது. விளங்கவே, அவன் அந்த அறிவினால் ஆத்மாவை அடைகிறான், ஆதந்த அறிவான ப்ரஹ்மஸ்வரூப மாகிறான் என்றபடி.

“சூத்ராநம் வெதிஜாநீயாடியஸீதி வ-ரு-ஷஃ : கிரி-
ஹ் கஸ்ய காரிய ஸரீரபிந-ஸுஜ்ஜெரெசு ||”

“மனிதன் ஆத்மாவை ‘இதோ இருக்கிறேன்’ என்று அறி வாணாகில், எதனை விரும்பி எதனுடைய ப்ரயோஜனத்திற்கா க உடம்பை யடுத்து வருந்துவான்?”—(ப்ரு - ச - ச - கஉ)

“சூத்ராவாந வரம் விஜ்ஞெ”

“ஆத்மாவை அடைவதினும் வேறு இல்லை”—(ஆப - க - ௨௨ - ௨)

என்னும் சுருதிஸ்மிருதிகளால் ஆத்மாவைப் பெறுதலே மிக மேலான புருஷார்த்தமாம் என்பது கருத்து. வே - மா - க - ௨ - ஆம் சுலோ கத்தைப் பார்க்க.

ஆனால், இவ்வாறு கர்மத்தை ஈச்வரார்ப்பணமாகச் செய்யாதவ னுக்கு ஆத்மஅறிவு பிறவாதாதலால், அவன் அநாதம்பொருளையே புருஷார்த்தமாகக் கொள்கிறான். கொள்ளவே, இந்திரியங்கட்குப் ப்ரிய மான விஷயஸுகத்தையே அடுத்தடுத்து நாடுபவனாய்த், தான் இம்மை யிலே செய்த புண்யபாவங்களை எடுத்துக்கொண்டு மறுமையிலே ஸ்வர் க்கநாகங்களில் அவற்றினது பயனாகிய இன்பத்தையேனும் துன்பத்தையேனும் அதுபவிக்கிறான்; மீண்டும் இவ்வுலகிலே வந்து பிறக்கிறான். ௨ - அ - ஆம் சுலோகத்தைப் பார்க்க. (அ, கூ)

௧௦.

சுஷிநோகெ தவஹுஷ்டு மஹநுஷு ஸுஜுதெ |
வ்ராஹணாநாம் தவஃ ஸுஜுஷு சுநெஷுநா தாவஷெவ துஃ ||

௧௦.

ஒருகர்மத்தைத் தெரிந்து செய்தற்கும், தெரியாது செய்தற்கும் பயனிலே ஏற்றக்குறைவைக் கூறுகிறார் :

இவ்வுலகிலே தவம் செய்யப்படுகின்றது ; வேறு (உலகிலே) பயன் அநுபவிக்கப்படுகின்றது. ப்ராஹ்மணர்களுடைய தவம் ஓங்கிவளர்வது ; மற்றையோர்கட்கு அது அவ்வளவேதான்.

தவமாவது - உடம்பையும் இந்திரியங்களையும் கொழுக்கச்செய்யாது, சாஸ்திரத்தில் கூறிய வழிகளால் அவற்றை வாடச்செய்தல். வே - கீ - கள - கச, கரு, கசு - ஆம் சுலோகங்களைப் பார்க்க. ப்ராஹ்மணர்களுடை - வேதங்களை ஒதி யுணர்ந்தவர்களுடைய. இம்மையிலே எந்தத் தவம் செய்யப்பட்டதோ, அதனது பயனை மறுமையிலே அநுபவித்தலென்பது யாவர்க்கும் சமமாம். என்றாலும், எவன் அக் கர்மத்தை எவ்வளவிற்கெவ்வளவு தெரிந்து செய்கின்றானோ, அவன் அவ்வளவிற்கவ்வளவு அதிகமான பயனைப் பெறுகிறான். தெரியாது செய்பவனோ, அக்கர்மத்திற்கு அமைந்த பயனைமாத்திரம் அடைகிறான், அதற்குச் சுருதியினுள் எவ்வளவு பயன் கூறப்பட்டுள்ளதோ அவ்வளவுபயனையே பெறுகிறான் என்றபடி. பயன் மிகுதற்கு அவனது கர்மம் காரணமாகாது என்பது பொருள். அறிவு அதிகமாதற்கு ஏற்பப் பயனும் அதிகமாதலை,

“யஷெவ விஷ்யா கரொதி கஷெவ வ்யபுஷுதாராம் ஹவதி”

“(ஒருவன்) எதனை ஞானத்தோடு செய்கின்றானோ, அதுதான் அதிகநலமுடையதாகும்” — (சா - க - க - ௧௦)

என்னும் சுருதியினாலும்

“உலகத்திலே, ரத்நம் விற்பவரான நகைவியாபாரியும் நாட்டுப்புரத்தானுமாகிய இவ்விருவருள், முந்தினவன் அந்த ரத்நத்தைப்பற்றி அதிகமாக அறிந்திருப்பதனால் பிந்தினவனைக்காட்டிலும் அதிகமான பணத்தைப் பெறுகிறான்”

என்னும் பாஷ்யத்தினாலும் கண்டுகொள்க.

(௧௦)

கக.]

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

கக.

யுதராஷ்டிர உவாச—

கயம் ஸுஜாதாஸுஜாத தவொ லவதி கெவது |
ஸநதுஜாத ததீ குஹி கயம் விஜ்ஜாஹம் ப்ரஹொ ||

கஉ.

ஸநதுஜாத உவாச—

நிஷ்டுஷம் தவஸுதஸு கெவயம் வாரிவக்ஷதெ |
ஸநதுஜாதாஸுஜாத தவொ லவதி நாந்யா ||

கங.

தவொஹுவிஜம் ஸவஸு யநாம் க்ஷத்ரிய வுஜ்ஜிவி |
தவஸா வெஷிவி அம்ஸம் ப்ரொதூஜதஜாபுயம் ||

கக.

இதனைக் கேட்ட

திருதராஷ்டிரன் சொல்லவற்றான் :

சுத்தமான தவம் வளர்ந்ததாயினும், எப்படி நிரம்ப வளர்ந்ததாக ஆகின்றது? ஸநதுஜாதரே! நான் அதனை எப்படி அறியக்கூடும்? ப்ரபுவே! அதனை அருளிச்செய்க.

கஉ.

இதற்கு விடையை

ஸநதுஜாதர் சொல்லவற்றார் :

(ரிஷிகள்) இந்த சுத்தமான தபஸையே குற்றமற்றதாகக் கூறுகிறார்கள். இந்த தபஸ் நிரம்ப வளர்ந்ததாகின்றது; வேறுவகையாக இல்லை.

குற்றமில்லாத தபஸே நிரம்ப வளர்வதாம். குற்றமுடைய தபஸோ அவ்வாறு வளரமாட்டாததாம் என்பது கருத்து. (கஉ)

கங.

தபஸையே புகழ்கின்றார் :

க்ஷத்திரிய! நீ எதனை(ப்பற்றி) என்னை வினவுகின்றாயோ, அந்தத் தபஸையே இதேல்லாம் வேராகக் கொண்டது. வேதத்தை யுணர்ந்தவர்கள் தபஸால், சாகாமையை இறந்தின்பு அடைந்தார்கள்.

கச.

யுதராஷ்டிர உவாவ—

கூஷ்டம் தவஸொ வுஞ்ஹி ஸுதம் நிஷ்டுஷ்டம் தவஃ |
ஸநத்ஸுஜாத யெநெஷ்ட விஷ்டாம் மஹஸ்யம் ஸநாதநடி ||

கரு.

ஸநத்ஸுஜாத உவாவ—

கௌடாடியொ அாடிஸ தவஸு ஷொஷாஃ
தயா ந்யஸம்ஸாநி உ ஸஷ்ட ராஜஸு |
ஜோநாடியொ அாடிஸ வாதகாநாஃ
ஸாஷெஸு மஹஸ்யம் யெ விஷ்டா அஜாநாடி ||

தபஸையே இதேல்லாம் வேராகக் கொண்டது - நாம் அதுபவிக்கின்ற பொருள்களெல்லாம் தபஸினாலேயே கிடைக்கின்றன என்ற வாறு. (கங)

கச.

ங - கஉ - ஆம் சுலோகத்திலே குற்றமற்ற தபஸ் கூறப்பட்டது ; அதிலே, குற்றமென்பது யாது ? என வினவுக்பொருட்டு

திருதராஷ்டிரன் சொல்லவற்றான் :

குற்றமற்ற தபஸ் கேட்கப்பட்டது. தபஸின் குற்றத்தைக் கூறுக. ஸநத்ஸுஜாதரே ! நான் எதனால் இந்த என்னுமுள்ள ரஹஸ்யத்தை அறியக்கூடுமோ, (அந்தக் குற்றத்தை அருளிச்சேய்க.)

எதனால் - எந்தக்குற்றங்களை அகற்றி அநுஷ்டிக்கப்படும் தபஸினால். ரஹஸ்யத்தை - ஆத்மஅறிவை. (கச)

கரு-

இதற்கு விடையை

ஸநத்ஸுஜாதர் சொல்லவற்றான் :

கோபம்முதலான பன்னிரண்டும், அரசனே ! அவ்வாறே கோடுமைகள் ஏழும் அதனது குற்றங்களாம். எவை இருபிறப்பாளர்க்குத் தெரிந்து விரிக்கப்படுகின்றனவோ, (அந்த) ஞானம்முதலிய பன்னிரண்டு குணங்களும் சாஸ்திரத்தில் (கூறப்பட்டுள்ளன).

ககூ.

சுடாய: காஓர ஓலஓஓஓஓ விவிதா2.

சுடா2ஸஓயா ஓநஸாஓள ஸுஓஓ ஓ |

ஓஓஓஓ ஓஓஓஓ ஓ ஓஓஓஓஓஓஓஓ

வஓஓஓ ஓஓஓ ஓஓஓஓஓஓஓ ஓஓஓஓ ||

த ற ங் க ள்.

ககூ.

இனி, கீழ்க்கூறிய குற்றங்களுள் கோபம்முதலான பன்னிரண்டு குற்றங்களையும் கூறுகிறார் :

கோபமும், காமமும், லோபமும், மோஹமும், தாக்முடைமையும், தையயின்மையும், அஸூயையும், மாநமும், சோக்மும், அவாவும், ஈர்ஷ்யையும், ஜுகுப்ஸையும், மனிதருடைய குற்றங்களாம். மனிதர்கள் இப் பன்னிரண்டையும் எப்பொழுதும் நீக்கவேண்டும்.

க. கோபம் - ஆசை தடைப்பட்டவிடத்து எழுவதாய், வைதல் அடித்தல் முதலியவற்றிற்குக் காரணமான மனக்கொதிப்பு. உ. காமம் - ஸ்திரீகள்மீது ஆசை. ஈ. லோபம் - தேடியபொருளைத் தக்கோர்க்குக் கொடாமையிலே கடும்பற்று. ச. மோஹம் - செய்வன செய்யாதன பகுத்தறியாமை. ஞ. தாக்முடைமை - மேன்மேலும் கிடைக்கப்பெற்றாலும் திருப்தியின்மை விவிதா என்னும் பாடத்தில், விஷயரஸங்களை மேன்மேலும் அறியவிரும்புதல். ஈ. தையயின்மை - நெஞ்சில் இரக்கமில்லாமை. எ. அஸூயை - பிறருடைய குணங்களிலே குற்றத்தை ஏற்றுதல். அ. மாநம் - தற்பெருமை, தன்னை மிக்கு மதித்தல். கூ. சோகம் - வேண்டிய பொருளை இழந்தவிடத்து மனநொய்ம்மை. கஓ. அவா - அநுபவிக்கப்படும் பொருள்களின்மேல் ஆதரவு. கக. ஈர்ஷ்யை - பிறராக்கம்பொறுமை. க2. ஜுகுப்ஸை - பிறரை இகழ்தல்; அல்லது அருவருப்பு. இப் பன்னிரண்டு குற்றங்களும் கேடுசெய்வன வாதலால், இவையுணைத்ததையும் அறத் தொலைக்கும்பொருட்டு எப்பொழுதும் முயலவேண்டும் என்பது பொருள். (ககூ)

கள,

வனகெகெதெ ராஜெட்டி உருஷும் வயர்வாவதெ !
விஷ்ணுநொணாரம் தெஷ்டி ஜுமாணாவிவயுஷுகம் ||

கஅ.

வஸ்வொமவஸ்வி விஷ்ணெயஜாநம்

உதாநுதாவீ க்ருவணொரவயீயாநு !

வமர்வூஸ்வீ வநிதாம் வ உஷ்டா

வனதெ வரெ வஷ்டு நுஸ்வரவாஃ ||

கள.

அவற்றை ஏன் எப்பொழுதும் நீக்கவேண்டும்? எனில்,—

அரசரிற் சிறந்தோனே ! மிருகங்களுடைய ஓட்டைகளைக் கண்
பிடிக்கக் கருதும் வேடன்போல, அவர்களுடைய (ஓட்டைகளைக் கண்
பிடிக்கக் கருதிநிற்கும்) இவை - ஒவ்வொரு மனிதனையும் சூழ்கின்றன.

எவ்வாறு வேடனாவான் மிருகங்களுடைய மெலிவுநிலைமைக
ளைத் தேடி மிருகங்களைத் தொடர்ந்து கொல்கின்றானோ, அவ்வாறு
இந்தக் கோபம் முதலியன மனிதருடைய மெலிவுநிலைமைகளைத் தேடி
அவர்களைத் தொடர்ந்து கெடுக்கின்றன என்பது தேர்ந்தகருத்து. (கள)

கஅ.

ந - கரு - ஆம் சுலோகத்தினுள் கூறிய கொடுமைகள் ஏழும்
இன்னவை என்று சொல்லுகிறார் :

ஸம்போகத்திலே எண்ணமுள்ளவன், விஷம்(போல) வளர்பவன்,
கோத்தேதபின் வருந்துபவன், கிருபணன், திண்மையில்லாதவன், இந்தி
ரியக்கூட்டத்தைப் புகழ்பவன், மனைவியைப் பகைப்பவன்,— இந்த
வேறு எழுவரும் கோடுமைவடிவன ராம்.

ஸம்போகத்திலே - விஷயங்களை அனுபவிப்பதிலே. விஷம்(போல)
வளர்பவன் - விஷம்போலப் பிறர்க்கு உபத்திரவத்தைச் செய்து, செல்
வத்தை யடைவோன். விஷ்ணெயஜாநம் என்னும் பாடத்தில், வெறு
க்கக்கூடிய செய்கையைச் செய்து, அதனால் செல்வத்தைப் பெறு
வோன் என்பது பொருள். கோத்தேதபின் வருந்துபவன் - முதலில்
நல்ல எண்ணத்தோடு பணம்முதலியவற்றைக் கொடுத்துப், பின்பு,

கக.

ஜோநம் உவதும் உஉஃ முதம் உ
 சுஜாதும் ஹீஹிதிஷாநவகுயா |
 யஜிதாநம் உயுதிஃ ஸஜா
 உஹாவதா அாடிஸ ஸாஹணவஸ் ||

“ஐயோ! பொருள் போய்விட்டதே!” என்று வருந்துவோன்.
 கிருபணன் - கிடைக்கும் பொருள் இம்மிஅளவாயினும், அதற்காக எத்
 தகைய அவமானங்களையும் பொறுத்துக்கொள்ளும் தன்மையன்.
 திண்மையில்லாதவன் - ஞானவலிமையில்லாதவன்;

“நாயகோதா ஸுஹீநெந உஹிஃ”

“இந்த ஆத்மா, வலிமையில்லாதவனால் அடையவொண்
 ணதது”—(மு - ந - உ - ச)

என்னும் சுருதியினு லென்க. மனைவியை - கணவனைக்காட்டிலும்
 வேறுகதியில்லாத மனையானே. வேறு - கீழ்க்கூறிய கோபம்முதலியவற்
 றிற்கு வேறான. (கஅ)

குணங்கள்.

கக.

ந - கரு - ஆம் சுலோகத்தினுள் கூறிய ஞானம்முதலிய குணங்
 கள் இன்னவை என்று சொல்லுகிறார்:

ஞானம், ஸத்யம், அடக்கம், கல்வி, மாத்ஸர்யமின்மை, நாணம்,
 பொறுமை, அஸூயையின்மை, வேள்வி, கோடை, தைர்யம், அமைதி,
 —(இப்) பன்னிரண்டும் ப்ராஹ்மணனுக்குப் பேரிய விரதங்களாம்.

ஞானம் - உண்மைப்பொருளை யுணர்தல். ஸத்யம் - ப்ராணிகட்கு
 ஹிம்ஸையில்லாது ஹிதத்தோடுகூடிய செய்தியை உள்ளபடி கூறுதல்.
 அடக்கம் - நாக்கு, உபஸ்தம் முதலியவற்றை அடக்குதல். கல்வி - ஆத்
 மதூல்களைப் படித்தல். மாத்ஸர்யமாவது - பிறரது குணங்களைப்பொறு
 மை; அஃதிலலாமை - மாத்ஸர்யமின்மை. நாணம் - செய்யாதன செய்
 தலிலே மனம் மடங்குதல். பொறுமை - குளிர் வெப்பம் முதலிய த்வந்
 த்வங்களைப் பொறுத்தல்; அல்லது, கோபித்தற்குக் காரணமுள்ளவழி
 யும் அதனைக்கிளப்பாமை. அஸூயையின்மை - பிறரது குற்றங்களை

20.

யஜ்ஞெதெவஸ்யா஽பூவஸெஸு அரஹஸ்யம்
 வஸவபூரீஜாம் வ்யுயிவீம் வஸ பூரீஷ்ணாஸு |
 க்ரிஷி அபூஸ்யா஽கெதொ வா஽விஹுதாஃ
 சூராக்ரிஷிஷ்ணா ஜநநஹுதா ஹவணி ||

உக, உஉ, உஊ.

உஜ்ஜெஹ்நாஹஸ்யெஹ்நாஃ வஸ்யாஸு பூரீஷ்ணம் சூரெத ஹவஸு |
 சூந்யதம் வெஸஸம்நம் துணா பூரீஷ்ணம் தஜ்ஜெஹ்நாதிஃ ||
 யொகஜ்ஜெஹ்நா஽விஜாநஸு விவாஹிஃ பூரணீவீஹஸு |
 வஸிவாஹெஹ்நாதிவாஹு வஸிதாவொஹ்நா஽பூதிஃ ||

வெளிப்படுத்தாமை. தைர்யம் - எத்தகைய ஆபத்திலும்
 நல்லொழுக்கத்தை விடாமை. அமைதி - மனஅடக்கம். ப்ராஹ்மண
 னுக்கு-ப்ரஹ்மத்தை யடையக் கருதுவோனுக்கு. பெரிய விரதங்களாம்-
 உறுதியான நன்மையைப்பெறுதற்கு ஸாதனங்களாம் என்றவாறு.(கக)

உச.

இந்த குணங்களைப் புகழ்கின்றார் :

எவன் இப்பன்னிரண்டும் இல்லாதவனாய் இல்லையோ, அவன் இப்
 பூமியனைத்தையும் ஆளுவான். (அவற்றுள்) மூன்றையாயினும், இர
 ண்டையாயினும், ஒன்றையாயினும் உடையவர் வரவர மேலானவராகி
 ப்ரஹ்மமாக ஆகிறார்கள்.

இப் பன்னிரண்டும் - கீழ்க்கூறிய ஞானம்முதலிய பன்னிரண்டு
 குணங்களும். மேலானவராகி - ஞானிகளாகி. இச் சுலோகத்தின் சொ
 ற்பெரிருளை பதவுரையில் காண்க. (உ௦)

அடக்கத்தைக் கெடுக்கும் குற்றங்கள்.

உக, உஉ, உஊ.

இனி, அடக்கத்திற்கு ஆகாத கசடுகளைக் கூறுகிறார் :

அடக்கமென்பது பதினெட்டுக் குற்றங்களை யுடையதாகும். (அவற்
 றுள், யாதாயினும் ஒன்றைச்)செய்தவிடத்துத் தீங்கு நிகழும். (அக் குற்
 றங்கள்) - போய், கோட்சோல்லல், அவா, மாறுகொள்ளல், அஜ்ஞானம்,
 சந்தோஷமின்மை, ஊரார்ப்பை, சேருக்கு, கலகம்செய்தல், ப்ராணிகளை

உச]

முன்றும் அத்தியாயம்.

சுவலிவி: வாவக்யதும் ஁ ஹிஹா ஁தி ப்ரகீதிதா: |
ஹதெதெபுதெஷவிபுயக்தோ ய: ஸ ஁: ஸபிரஹுதெ ||

உந஁.

஁புத஁ஷா஁புத஁ஷ: ஸுதா஁ துத஁ ஹதி ஁பி: |

உச.

விவயபுய: ஁புதா ஹதெ ஁புத஁ஷா ஁புத஁ஷா: |

வருத்துதல், வைதல், அலப்பு, பரிதிபித்தல், பொறுமையின்மை, தைர்ய மின்மை, கைகூடாமை, தீயசெய்கை, கோல்வதல் எனக் கூறப்பட்டு ள்ளன. இந்தக்குற்றங்களில்லாத (குணம்) எதுவோ, அது 'அடக்கம்' என்று ஸாதுக்களால் கூறப்படுகின்றது.

மாறுகொள்ளல் - யாவாக்கும் ப்ரதிகூலமா யிருத்தல். சந்தோஷ மின்மை - திருப்தியின்மை. சேருக்கு - வணக்கமின்மை. அலப்பு - ஁ண்பேச்சுப்பேசுதல். பரிதிபித்தல் - வினாகத் துன்பத்தைச் சிந் தித்தல். கைகூடாமை - தர்மம், ஞானம், வைராக்யம் இவற்றைப் பெ றுமை. (உக, உஉ, உ஁)

இன்னும் தள்ளவேண்டிய தீற்றங்களும், கொள்ளவேண்டிய குணங்களும்.

உந஁.

இனி, இறுமாப்பு என்னும் குற்றத்தையும், விட்டிதேல் என்னும் குணத்தையும் கூறுகிறார் :

இறுமாப்பு பதினெட்டுமுரிவுகளை யுடையதாகும். விட்டிதேல் அறு வகைத்தாகும்.

உச.

ஆம் முரிவுகள் யாவை எனின்? —

மறுதலையாகக் கொள்ளப்பட்ட இவை, இறுமாப்பின் முரிவுகளா கக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

உக, உஉ, உ஁ - ஆம் சுலோகங்களுள் பொய்முதலாக இம்மை ஈருகச் சொல்லப்பட்ட குற்றங்கள் எவையோ, அவற்றிற்கு மாறான ஸத்யம்முதலியவை இறுமாப்பிற்கு முரிவுகளாம், இறுமாப்பைத் தொ லைப்பனவாம் என்பது பொருள். இனி, அந்த ஸத்யம்முதலியவை வருமாறு:— க. ஸத்யம், உ. கோட்சொல்லாமை, ஁. அவாவி

உரு.

ஸ்ரீயாஹு வஹ்யஸூராம் துதீயஸூத்ர ஸ்ரீராம் |
தெந ஸ்ரீவம் தாஸூவ க்யுதெ தவூநு ஜித் ஸ்வெசு ||

உசு, உஎ.

ஸஹ்யுதெ யாவநாய வஹ்யூநித்ர ஸ்ரீராம் |
ஹ்யாவஹ்யம் துதீயம் ஸூராம் நித்ரம் ஸ்வெராம்யாமத் ||
காஹ்யாமஸ்ரீ ராஜெஹ்ய வ துதீய ஹ்யூத்ர ||
ஸஹ்யூஜி ஸ்வெஹ்யெஹ்ய வ ஹ்யூஷ்யம் ஸ்வெராம்யாமத் ||

ன்மை, ச. மாறுகொள்ளாமை, டு. ஞானம், கூ. ஸந்தோஷம், எ.
ஹார்பகையின்மை, அ. செருக்கின்மை, கூ. கலகஞ்செய்யாமை,
கஃ. ப்ராணிகளை வருத்தாமை, கக. வைதவில்லாமை, கஉ. வீண்
பேச்சுப்பேசாமை, கந. பரிதபித்தவில்லாமை, கச. பொறுமை,
கரு. தைர்யம், ககூ. கைகடுதல், கஎ. தீயசெய்கையில்லாமை, கஅ.
ஹிம்ஸியாமை. (உசு)

உரு.

உரு - ஆம் சலோகத்தினுள் “ விட்டிடுதல் அறுவகைத்து ”
எனக் கூறப்பட்டது ; அதனை அருளிச்செய்கிறார் :

அறுவகைத்தான விட்டிடுதலும் சிறந்ததாம். அவற்றுள், மூன்று
வது செய்தற்கரியது, அதனால் (மனிதர்கள்) துன்பத்தைக் கடந்தே
விடுகிறார்கள். அதனைச் செய்தவிடத்து (எல்லாம்) வெல்லப்பட்ட தாகும்.

துன்பத்தை - ஆத்யாத்மிகம் முதலான துன்பத்தை. (உரு)

உசு, உஎ.

விட்டிடுதல் என்பதனுடைய அறுவகைகளையும், அதனால் ஆகும்
நன்மையையும் கூறுகிறார் :

யாசிக்கின்ற யோக்யனுக்கு மக்களையும், பொருளையும், கோடுப்
பது எதுவோ, (அது முதலாவது.) வேள்விமுதலியவற்றைச் செய்தலும்
கிணறு குளம் முதலியவற்றை வெட்டுதலும் இரண்டாவதாம். அரசரிற்
சிறந்தோனே ! எப்போழுதும் வைராக்யவழியினால் (இம்மை மறுமை)
ஆசைகளை யொழித்தல் (எதுவோ), அது மூன்றாவதாக எண்ணப்பட்டு
ளது. இவற்றால் (ஒருவன்) தவறில்லாதவ னாவான். அது எட்டுகூணங்
களை யுடையதாகக் கருதப்பட்டுள்ளது.

உக]

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

உஅ.

வத்யம் யோநம் வலாயாநடி வொடிநம் வெராஅடிவெவ வ |
சுவெயம் வுஹவயடி வ தயாஅவஹவெவ வ ||

உக.

வனவம் ஷொஷா ஷெவெஸூதூர் தாஷொஷாஹூரிவஹ்யெசு |
ஷொஷதூமெஅவூலாடிவஸூசு வ வாவூஷு ம-ணொஅதூ ||

க. மக்களைக் கொடுத்தலும், உ. பொருளைக் கொடுத்தலும் -
முதல் வகுப்பு; ஈ. வேள்விமுதலியன செய்தலும், ச. கிணறு தண்
ணீர்ப்பந்தல் முதலியன அமைத்தலும் - இரண்டாம் வகுப்பு; ஈ. இவ்வு
லகஆசையை ஒழித்தலும், கூ. மறுமையுலகஆசையை ஒழித்தலும் -
மூன்றாம் வகுப்பு. விட்டிடுதலானது இவ்வாறு அறுவகைப்பட்டுநிற்
பதைக் காண்க. இவற்றால் - விட்டிடுதல்களால். அது - தவறு. (உஎ)

உஅ.

அந்த எட்டு குணங்களும் யாவை?—கூறுவோம் :

(அவை) ஸத்யமும், த்யாநமும், ஸமாதியும், ஆராய்ச்சியும், வைரா
க்யமும், திருடாமையும், ப்ரஹ்மசர்யமும், அவ்வாறே உடைமையில்லா
மையு மாம்.

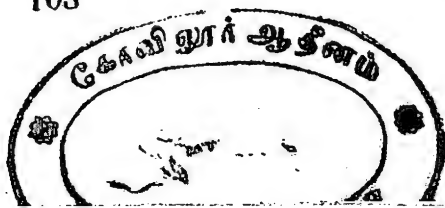
ஆராய்ச்சி - “ நான் யார்? ” “ நான் எங்கிருந்து வந்தேன்? ” என்
பன முதலியவற்றை ஆராய்தல். திருடாமை - ஆத்மாவைத் திருடா
மை (உ - ஈ.ஈ.); அல்லது, பொருளைத் திருடாமை. ப்ரஹ்மசர்யம் -
மாதரை நினைத்தலும் பேசுதலும் முதலியன இல்லாமை. உடைமையில்
லாமை - நிலம், பணம், மனைவி, மக்கள் முதலானோரைக் கொள்ளாமை.

உக.

குற்றங்களைத் தவிர்க்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார் :

இவ்வாறு அடக்கத்தின் குற்றங்கள் கூறப்பட்டன ; அக் குற்றங்க
ளைத் தள்ளவேண்டும். குற்றங்களைத் தள்ளினவழி, தவறின்மை உண்
டாகும். அதுவும் எட்டு குணங்களை யுடையதாகக் கருதப்பட்டுள்ளது.

இந்த எட்டுகுணங்களையும் உஅ - ஆம் சுலோகத்தினுள் காண்க.

௩௦.

வதூதூ லவ ராஜெஜெ வதெநு மொகாஃ வுதிவிதாஃ!
தாண்டூ வதூவாநாஹஃ வதெநு ஹஜெதாஹிதடி ||

௩௧.

நிவுதெநெவ ஷெஷெண தவொவூதலிஹாஹரெக |
வனதகாதுகூதம் வுதூ வதூநெவ வதாஃ வுதடி ||

௩௨.

ஷெஷெரெதெவிபூதூதூதூமெநெரெதெஃவஜெநிதடி
வனதகூஜெவூகடி தவொ லவதி கெவயடி ||

௩௦.

அடக்கமும், விட்டிடுதலும், தவறின்மையும் கூறப்பட்டன; இனி,
அவற்றிற்கு முதன்மைபான ஆதாரம் ஸத்யமேயாம் என்பதை விவ
ரிக்கிறார் :

அரசரிற்சிறந்தோனே ! ஸத்யத்திலேயே சித்தமுடையவனாக இருக்
கக்கடவாய். உலகங்கள் ஸத்யத்திலே நிலைத்திருக்கின்றன. அவற்றிற்கு
ஸத்யமே ப்ரதானமாம். ஸத்யத்திலேயன்றே சாகாமை சார்ந்துளது.

அவற்றிற்கு - அடக்கம், விட்டிடுதல், தவறின்மை என்பவற்றிற்கு.
சாகாமை - மோகமும். (௩௦)

௩௧.

குற்றங்களுடைய நீக்கத்தினாலேயே தபஸ் நன்கு கைகூடுகின்
றது என்பதைக் கூறுகிறார் :

குற்றம்நீங்கியே, தபோவ்ரதத்தை இங்கு அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.
இது, படைப்பவனால் அமைக்கப்பட்ட ஒழுக்கம். ஸத்யமே ஸாதுக்க
ளுக்கு வ்ரதம்.

குற்றம் - கீழ்க்கூறிய கோபம்முதலிய தோஷம். படைப்பவனால் -
ஈசுவரனால். (௩௧)

௩௨.

இனி, ௩ - ௧௧ - ஆம் சுலோகத்தில் தொடங்கிய விஷயத்தை
முடிக்கிறார் :

இக் குற்றங்களால் நீங்கப்பெற்றதாகி இக் குணங்களோடுகூடிய
இந்தச் சுத்தமான தவம் வளர்ந்ததாயினும், ஓங்கிவளர்ந்ததாகின்றது.

௩௩.

ய-நா- வு-ஜ-வி ராஜெ-ஜ- ஸ-கெ-வா-த-வீ-தெ !
 வ-த-த-வ-ஹ-ர- ஸ-க-ஜ-ந-ஜ-த-ஜ-ர-வ-ஹ- ||

௩௪.

ஐ-ஜி-யெ-ஹ-ஜ- வ-ஹ-ஜ- உ-ந-வ-ஜெ-வ- ல-ர-த !
 சு-தீ-த-ந-ம-தெ-ஹ-ஜ- உ-த-ஜெ-ஹ- ஸ-வீ- ல-வெ-ச- ||

குற்றங்களால் - கீழ்க்கூறிய கோபம் முதலியவற்றால். குணங்
 ளோடு - கீழ்க்கூறிய ஞானம் முதலியவற்றோடு. (௩௨)

௩௩.

விரித்துச் சொல்லி என்ன? —

அரசிற் சிறந்தோனே ! நீ எதனைப்பற்றி என்னை வினவுகின்றாயோ,
 அதனை நான் உனக்குச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன் : இது பாவத்
 தைப் போக்குவது, சுத்தமானது, பிறப்புஇறப்புமடங்களைத் தோலைத்
 திவேது.

இது - இனி ௩௪ - ஆம் சுலோகத்தினுள் கூறப்படுவது. (௩௩)

௩௪.

அது யாதெனில்,— அருளிச்செய்கிறார் :

பாரத ! ஐந்து இந்திரியங்களினின்றும், மனத்தினின்றும், சேன்ற
 னவற்றினின்றும், வருவனவற்றினின்றும் நீங்கியவனாயின், அவனே சுசி
 யாவான்.

கண் செவி முதலிய ஐந்து இந்திரியங்களினின்றும் ஆரவதான
 மனத்தினின்றும் அவ்வவற்றிற்கு உரிய விஷயங்களிலே விருப்புவெறுப்
 புக்களா லாகும் தவறுகள் ஆறு ; இறந்தபுகர்சோகத்தாலும், இழ
 ந்தபணமயக்கத்தாலும், இவைபோன்ற பிறவற்றாலும் உண்டாகும் தவ
 று ஒன்று ; பொருள் மக்கள் முதலானோரை யடையாவழிப் படும்
 தொந்தரவின லாகும் தவறு ஒன்று. ஆக இவ்வெட்டுத் தவறுகளி
 னின்றும் தப்புவோனுக்கே ஸுக மென்பது. (௩௪)

ப்ராஹ்மணன் [ப்ராஹ்மத்தை யறிந்தவன்].

இவ்வாறு ஞானத்திற்கு ஸாதநங்கள் கூறப்பட்டன ; இனி, அந்த
 ஸாதநங்களால் ஞானமுதிக்கப்பெற்றவன் யாவன் ? என்பதைத் தெ
 ரிய விரும்பியவனாய்

$\mathbb{R} \oplus \mathbb{R}, \mathbb{R} \oplus \mathbb{R}.$

யுதராஷ்டு உவாஉ—

சூஷ்நாவம்வெவெபுஷெஃ ஹுயிஷம் கதூதெ ஜநம் ।
தயா வானெஹு வதவெபுஷாஃ த்ரிவெஹு தயா஽வநெ ॥
வெவெஹுஷெகவெஹு சுநுஹு தயா஽வநெ ।
ஷநெதஷு நெ஽யிகம் ஸுஹுயி யஜஹம் வெஹு ஸுஹுஷணஃ ॥

நுநு, நுநு.

திருதராஷ்டிரன் சோல்லலுற்றான் :

ஒருவன், இதிலாஸபுராணங்களை ஐந்தாவதாகக்கொண்ட வேதங்
களால் மிகப் பெருமைபாராட்கேரூன்; அப்படியே, சிலர் நான்குவேத
முடையவர்; அவ்வாறே, சிலர் மூன்றுவேதமுடையவர்;

அப்படியே, சிலர் இரண்டேதமுடையவர் ; சிலர் ஒருவேதமுடையவர் ; சிலர் ரிக்இல்லாதவர். இவருள் மேலானவனை, எவனை நான் ப்ராஹ்மணனாக அறியலாமோ (அவனை), எனக்கு அருளிச்செய்க.

“சூயவழிணம் உதயபுரி. திவாஸவரராணம் வனஜி”

“ஆதர்வணம் நான்காவது ; இதிஹாஸபுராணம் ஐந்தாவது” — (சா - எ - க - உ)

என்னும் சுருதியினால், இதிஹாஸபுராணங்கள் ஐந்தாம் வேதம் எனப் படும். மனிதர்கள்,—ரிக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் ஆதர்வணவேதம் என்றவற்றோடு இதிஹாஸபுராணங்களையும் கற்றவர் சிலரும், அவற்றுள் நான்கு வேதங்களைமாத் திரம் கற்றவர்களும், மூன்று வேதங்களைமாத் திரம் கற்றவர் சிலரும், இரண்டு வேதங்களைமாத் திரம் கற்றவர் சிலரும், ஒரு வேதத்தைமாத் திரம் கற்றவர் சிலரும், ரிக்வேதம் முதலிய ஒருவேதத்தையேனும் கல்லாதவர் சிலருமாய் இருக்கிறார்கள் ; அவரில் மேலானவனைக் கூறவேண்டும், ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டறிந்தவன் எவனோ அவனை இன்னான் என்று சொல்லவேண்டும் என்பது பொருள்.

$$(15.15, 15.25)$$

௩௭, ௩௮.

ஸநதூஜாத உவாஹ—

வனகவெடிவஹ வர்ஜாநாசு வெடிவெஹ வஹவொஹவந் !
 வதூவெஹவஹ ராஜெஹ வதெஹ கஹிடிவஹிதஃ ||
 வதூதூவஹவநாநாடி வஹிவிதயா ஹவந் !
 ததஃ கஹி பூதாயெத வதூவஹாஹவயாரணாசு ||

௩௭, ௩௮.

இனி ப்ராஹ்மணனை [ப்ராஹ்மத்தை யுணர்ந்தவனை] விரிவாகச் சிறப்பித்துக் கூறுபவராய், முதலில், அவனது அருமையைக் காட்டுகிறார் :

ஒரேஅறிவான ஒரேஉண்மையை அறியாமையினாலன்றோ அந்த வேதங்கள் பல வாயின. அரசரிற் சிறந்தோனே ! ஒருவன் உண்மையிலே நிலைத்தவ னாவான்.

உண்மையினின்றும் தவறியவர்களுடைய எண்ணங்கள் வீணாகின்றன ; அங்ஙனம் உண்மையினை அறியாமையினால் கர்மம் விரிந்துள்ளது.

“ ஸதூஜாநகநகஃ ஸுஹ ”

“ ப்ராஹ்மம் உண்மையானது, அறிவானது, முடிவில்லது ”

—(தை - உப - ௨ - ௧)

எனக் கூறப்படும் மெய்ப்பொருளை உணர்த்தும்பொருட்டு வேதங்கள் பலவகையாக ஆராய்ச்சி செய்கின்றமையால், அநேகங்களாம் என்க. ப்ராஹ்மத்தில் நிலைத்தல் அரிதென்பார் “ ஒருவன் உண்மையிலே நிலைத்தவ னாவான் ” என்றார். வே - ௧ - ௭ - ௩ - ஆம் சுலோகத்தைப் பார்க்க. அந்த - கீழ்க்கூறிய. (௩௭)

அநாத்மாவான உடம்புமுதலியவற்றையே ஆத்மாவாகக்கொண்டவர் உண்மைப்பொருளை உணரமாட்டாதவராய், ஆதலால் தமது எண்ணங்களெல்லாம் நிறைவேறப்பெறாது நிற்கிறார்கள் ; நிற்கவே, இம்மைக்காக மறுமைக்காகச் செய்யவேண்டிய கர்மங்கள் அவர்கட்கு அளவில்லாது பார்து கிடப்பவை யாகின்றன என்பது பொருள். (௩௮)

இவ்வாறு ஞானியினது அருமையைக் காட்டி, இப்பொழுது அவனது லக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார் :

௩௯.

விஷ்ணுஹ்வம் தம் தம் வஹ்வாமிதி ஸ்ராஹ்ணம் ।
ய னவ ஸத்ராநாவெதி ஸ ஜெக்யொ ஸ்ராஹ்ணஹ்யா ॥

சு.௦.

ஹ்வாம்வி நாஜ ஹ்வாம் வரிஷ
ஹ்வஜெக்யொமெந ஹவனி தத்ரு ।

௩௯.

அந்த மிகப்படித்த ப்ராஹ்மணனை 'சொல்மிருந்தவன்' என்று அறிய வேண்மே. எவனே உண்மையினின்றும் கலையமாட்டானோ, அவனையே நீ ப்ராஹ்மணனாக அறியக்கடவாய்.

அந்த - ஐந்து வேதங்களையும் படித்திருக்கின்ற ப்ராஹ்மணவாணத்தான் முதன்மையான ப்ராஹ்மண னல்லன்.—மற்றென்னவெனில்,—ஆரந்தஅறிவான தனி முதற்பொருளாகிய ப்ராஹ்மமான ஆத்மாவாகவே எவன் தன்னியல்பிலே நிற்கின்றானோ, அவனே முதன்மையான ப்ராஹ்மணனாம். அவ்வாறே, சுருதியானது ப்ராஹ்மத்தை யறிந்தவனையே ப்ராஹ்மணனாகக் காட்டுகின்றது :

“ சுஜேநம் உ ஜேநம் உ நிவிஷ்யாஸ்ய ஸ்ராஹ்ணம் ”

“ அமௌநத்தையும், மௌநத்தையும் மிச்சமில்லாது செய்தபின்பு ப்ராஹ்மணனாகிறான் ”—(புரு - ௩ - ௩ - ௧)

“ ஸ்வாவொ விரஜேவிவிகிதௌ ஸ்ராஹ்ணௌ ஹவதி ”

“ பாவமும் காமமும் நீங்கிச் சம்சயமற்றவனாய் ப்ராஹ்மணனாகிறான் ”—(புரு - ௪ - ௪ - ௩௩) (௩௯)

சு.௦.

ஆக்ஷேபம்:—ஆயின், அந்த ப்ராஹ்மமே அமைந்தாலன்றோ இது இவ்வாறாகும்; ப்ராஹ்மமோ அமைத வில்லை. ஏனெனில், வேதங்கட்குப் பொருள் ப்ராஹ்ம மன்று; வேறு எதோ ஒன்றும் எனில்,—

ஸமாதாநம் :— கூறுவோம் :

மனிதரில் உயர்ந்தோனே ! வேதங்கள் தமது இஷ்டப்படியே அதில் இருக்கின்றன. ஆகவே, வேதங்களை யறியும் பண்டிதர்கள் அவற்றை

ஹொவிஷெஸு ந வ தாநயீது

மதா ஹி வெஷஸு ந வெஷுஜாயுஃ ||

ஆராய்ச்சியேயு அறிவையே அடைகிறார்கள் ; அறியப்படுவதை (யடைவ)தில்லை.

அதில் - ப்ரஹ்மத்தில். அறிவை - அறவான ப்ரஹ்மத்தை. அறியப்படுவதை - ப்ரபஞ்சத்தை. மனிதர்களால் வேண்டப்படுவது, நிலையுள்ளதாய் சுத்தமாய் இன்பமா யிருக்கும் பொருள் ; நிலையில்லாதாய் அசுத்தமாய்த் துன்பமா யிருக்கும் பொருளோ, மனிதர்களால் வேண்டப்படாத தாம். ஆகவே, அவர்களால் வேண்டப்படுகின்ற அத்தகைய பொருள் இன்னது என்பதையும், அதனை யடைதற்கான வழிகளையும் வேதங்கள் தாமாகவே உணர்த்துகின்றமையால், அவ்விஷயத்திலே ப்ரமாணமாகின்றன. அவ்வண்ணமே,

“ஸவெஷு வெஷா யதூஜாஜநி”

“வேதங்களெல்லாம் எந்த நிலையை உணர்த்துகின்றனவோ” — (கட - ௨ - கரு)

என்னும் சுருதியையும்,

“வெஷெஸு ஸவெஷுராஹுஷெவ வெஷு”

“எல்லா வேதங்களாலும் நானே அறியக்கூடியவன்” — (வே - ௧ - கரு - கரு)

என்னும் ஸ்மிருதியையும் காண்க. மற்றையது வெளிப்படை. (௪௦)

அப்பொழுது வேதங்களைக்கொண்டு பரம்பொருளை அறியக்கூடுமாயின்,—

“சுநுஷெவ தவிஷிதாஜயொ சவிஷிதாஜயி”

“அது, அறியப்பட்டதற்கு வேறானதே ; அறியப்படாததற்கும் வேறானதே” — (கேந - ௧ - ௩)

“யதொ வாவொ நிவதூஷெ | சவூராவூ ஜநஸாஸஹ | ”

“சொற்கள் மனத்தோடுகூட (எதனை) யடையாது, எதனினின்று திரும்புகின்றனவோ” — (தை - ௨ப - ௨ - ௪)

என்பனமுதலான சுருதிகட்கு விரோதமாகும் எனில்,— ஸமாதானம் கூறுவோம் :

சக.

ந வெஊநாம் வெஊதா கஹிஊஹி
 வெஊந வெஊம் ந விஊநா வெஊடி |
 யொ வெஊ வெஊம் ஸ ஊ வெஊ வெஊடி
 யொ வெஊ வெஊம் ந ஸ வெஊ ஸதூ ||

சக.

வேதங்களுள் ஒன்றும் (பரம்பொருளை) அறிவதாயில்லை. வேதத் தால் அறிவை அறிவதில்லை : அறியப்படுவதையும் அறிவதில்லை. எவன் அறிவை அறிகின்றானோ, அவன் அறியப்படுவதை அறிகின்றான், எவன் அறியப்படுவதை அறிகின்றானோ, அவன் உண்மையை அறியமாட்டான்.

அறிவை - அறிவுவடிவான பரமாத்மாவை. அறியப்படுவதை - ப்ர பஞ்சத்தை. ரிக்வேதம்முதலிய வேதங்களுள் ஒருவேதமாயினும், அறிவுவடிவாய் வாக்குமனங்களைக் கடந்துநிற்கும் பரம்பொருளை அறி வதில்லை.—ஏன்?—ரிக்முதலானவடிவமாய் ஜடமான வேதத்தால் அறி வான ஆத்மாவை அறித லேலாது, அவ்வாறே ப்ரபஞ்சத்தையும் அறித லேலாது; எதுவும் அமைதல் அறிவைச் சார்ந்துள்ளமையின். ஆதலால், ஒன்று அமைதலென்பது அறிவைச் சார்ந்துநின்றலால், அறி வான ப்ரஹ்மமாகிய ஆத்மாவை அறிபவனே அனைத்தையும் அறிபவ னாவான். அவ்வாறே, சுருதி கூறுகின்றது :

“சூக்தொ.....விஜ்ஞானொநொஊம் ஸவஊம் விஊக்யா”

“ஆத்மாவை யறிவதனால் இதைல்லாம் அறியப்பட்ட தாகி ன்றது” —(ப்ரு - உ - ச - ஹ)

எவன் வெளியிலுள்ள மரம்மலை முதலிய அநாத்மப்பொருள்களை அறி கின்றானோ, அவன் உண்மையை அறிவதில்லை. அவ்வாறே, சுருதி கூறுகின்றது :

“வராஊஸ்யதி நாஊநாஊ”

“வெளியே பார்க்கிறான் ; உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவைப் பார் ப்பதில்லை” —(கட - ச - க)

(சக)

சஉ.

யொ வெடி வெடிநூ ல வெடி வெடிநூ
 ந து விடிவெடிவிடிநூ ந வெடிநூ !
 துடிவி வெடிநூ விடிநூ வெடிநூ
 யெ ஸ்ரஹ்ணா வெடிவிடிநூ ஹ்ணா ||

சரு.

யாஜாஸலாஹ்ண துடி ஹி வெடிநூ
 யயா ல ஸாலா ஹி ஹ்ணாஹ்ண !

சஉ.

அன்றியும்,

எவன் வேதங்களை அறிகின்றானோ, அவன் அறியப்படுவதை யறிகின்றான். வேதங்களை யறிந்தவர் அதனை யறிவதில்லை ; வேதங்கள் அதனை யறிவதில்லை. ஆயினும், எந்த ப்ராஹ்மணர்கள் வேதத்தை யுணர்பவராய் இருக்கிறார்களோ, (அவர்கள்) வேதத்தால் அறிவை யறிகிறார்கள்.

அறியப்படுவதை - ப்ரபஞ்சத்தை அதனை - ப்ரஹ்மத்தை. அறிவை - அறிவுப்பொருளான உண்மையை. வேதங்களைப் பாடமாத்திரத்தால் அறிந்தவர் இந்த ப்ரபஞ்சத்தைக் காணுமாறுபோல, ப்ரஹ்மத்தைக் காணாதல் இயலாது. வாக்குமனத்திமான அந்த ப்ரஹ்மம் வேதங்கட்கும் எட்டாதது. எட்டாத தாயினும், வேதத்தைக்கொண்டே அதனைக் கண்டுணர்கிறார்கள்.—யார்?— வேதங்களைப் பாடத்தினாலும் அர்த்தத்தினாலும் அநுஷ்டாந்தத்தினாலும் அறிந்தவர்கள், ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்துகின்ற அவற்றின் வகையைத் தெளிந்து அதற்கு ஏற்ப வாழ்பவர்கள் என்க. (சஉ)

சரு.

அப்பொழுது, ஒன்றுக்கும் எட்டாத ப்ரஹ்மத்தை வேதங்கள் உணர்த்துகின்றன என்பது எப்படி? — இதனை, சாகாசந்திரநியாயத்தினால் விளக்கக் காட்டுகிறார் : [சாகா - மரத்தின் கொப்பு]

எப்படி ஒருமரத்தின் கொப்பானது சந்திரனுடைய ஒருகலையை உணர்த்துவதிலே (ஸாதந மாகின்றதோ), அப்படியே வேதங்கள் பரமாத்மாவை உணர்த்துவதிலே (ஸாதநமாகின்றன) : அந்த அழியாத புருஷர்

ஸம்வெஷ்டெந 2வெஷ்டவயா222நனி

தவ்விநி நிதெது வரஜாதெநா2யெ- ||

சச.

சுவிஜாநாஜி ஸ்ராஹ்ணடி ஸ்ராஹ்நாதாம் விவக்ஷணடி |
யஸ்மிந்நவிவிக்ஷஸு: ஸ்ராஹ்ஷெ ஸவ-ஸம்ஸயாநு ||

சரு:

நாஸு வயெஷ்டணம் மஹக்ஷுத்ருயிஷு கஜாஹ |
சுவிவிந்நிஜம் வெஷெ தத: வஸுதி தம் ஸ்ராஹடி ||

த்தத்திலே இவ்வாறு (வேதங்கள் பயன்படுகின்றன என்று ரிஷிகள்)
கூறுகிறார்கள்.

ஒருகூலையை - பூர்வபக்ஷத்து ப்ரதமாதிரியிலுள்ள முதல் பிறை
யை. அந்த - ப்ரஹ்மத்தை உணர்தலாகிய. (சந.)

சச.

இவ்வாறு ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டு தேறியவனே ப்ராஹ்மணன்
எனப்படுவான் :

உரைக்கின்ற ஸமர்த்தனை ப்ராஹ்மணனாக அறிகின்றேன். எவன்
சம்சயமற்றவனோ, அவன் எல்லா சம்சயங்களையும் விவரிக்கிறான்.

உரைக்கின்ற - முதலுக்கும் முடிபிற்கும் ஒற்றுமைகாட்டுதல் முத
வியவற்றால் மகாவாக்யப்பொருளை வர்ணித்தலிலே தேர்ச்சியுடைய.
ஸமர்த்தனை - வேதப்பொருளை யுத்தியொடு சிந்தித்தலிலே சாமர்த்திய
முள்ளவனை. சம்சயமற்றவன் - நிதித்யாஸநமுதிர்ச்சியினால் ஸந்தேகம்
நீங்கப்பெற்றவன். எல்லா சம்சயங்களையும் விவரிக்கிறான் - பிறருடைய
எத்தகைய ஸந்தேகங்களையும் பேர்க்குகிறான் என்றபடி. (சச)

ப்ராஹ்மணனாதற்கு வழிகள்.

சரு.

அத்தகைய ப்ராஹ்மணனாதற்கு உபாயங்கள் யாவை? — கூறு
வோம் :

(ஒருவன் தனது) விரோதிகளிடத்து இதனைத் தேடிச்செல்லுதல்
ஒருகாலும் கூடாது. (அவன் அதனை) அங்கே தேடாதவனாய், அந்த
இப்பிரபுவே வேதத்தால் காண்கிறான்.

சஎ]

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

சக.

தஞ்ஜீஹஞத உவாவீத ந வெவெஷுந்நவரா சவீ ।
சவ்ஜாவதெதுத வுஷ்ஜாஹெஷு வஹந்நராஜாஹுயாக ॥

சஎ.

உளநாவி வ உநிலுவதி நாஹாணுவவநாஹுநி ।

இதனை - ஆத்மாவை. வேதத்தால் - “தத் த்வமஸி” முதலான வாக்கியங்களால். ஓசை உருவம் முதலான விஷயங்கள், வெளிப்பகைவர்; உடம்பு இந்திரியங்கள் முதலியவை, உள்பகைவர். பகைவரான ஓசைமுதலியவற்றையாயினும், உடம்புமுதலியவற்றையாயினும், அவற்றினது தன்மைகளையாயினும் ஆத்மாவாக மயங்குதல் கூடாது. அவ்வாறு மயங்காதவனே சுருதியினால் ஆத்மாவை அறியக்கூடும், பரம்பொருளை ஆத்மாவாகக் காணக்கூடும் என்பது கருத்து. (சரு)

சக.

மேலும்,

மௌரியாக (ஆத்மாவைத்) தோழுதல் வேண்மே; மனத்தாலும் அசைதல் கூடாது. இவனுக்கு ப்ரஹ்மம் எதிர்ப்பமே; பின்பு (இவன்) பூமாவைப் பெறுவான்.

ஸாதகனுக்கு ஆத்மா வெளிப்படுதலை,

“யஜெவெஷ வுணுதெ தெந வஹுஷுஹெஷுஷ
சுதூ விவுணுதெ தநஹு ஸாடி ॥”

“இவன் எதனையே வேண்டுகின்றானோ, அதனால் (அது) அடையத்தக்கது. இந்த ஆத்மா அவனுக்குத் தன் உடம்பை வெளிப்படுத்துகின்றது” — (கட - உ - உட)

என்னும் சுருதியினாலும் காண்க. பூமாவைப்பற்றி 90, 91 - ஆம் பக்கங்களிலுள்ள சாந்தோக்யசுருதிகளைப் பார்க்க. (சக)

(க) ஓனியே முனிவன்.

சஎ.

முனிவனும் இவனேதான் என்று கூறுகிறார் :

(மனிதன்) மௌநத்தினாலேயே முனிவனாகிறான்; காட்டிலே வஸித்தல் (மாத்திரத்தால்) முனிவனாகமாட்டான். மற்று, (அம் முனிவரில்)

சக்ஷரம் தம் தம் யொ வெடி வ உநிஸ்ரெஷ் உஷுதெ ||

சஅ.

வவபூய-ராநா வ்ராகரணாச வெயாகரண உஷுதெ |

தந்ருவதொ வ்ராகரணடி வ்ராகரொகீதி ததூயா ||

சக.

வ்ராக்ஷதீ-உ மொகாநாடி வவ-உஷீ-உ ஹவெநூரஃ |

வதெநு வெ வ்ராக்ஷணவ்ரிஷ்நு தவி அநூவ-விஷ் வெசு ||

எவன் அந்த அழியாப்போருளை அறிகின்றானே, அவன் “முரிச்சேஷ்டன்” எனப்படுகிறான்.

மேளநத்தினாலேயே - ஏகாக்ரமாக ஆத்மாவைச் சிந்தித்தலென்னும் நிதித்யாஸநத்தினாலேயே. (சஎ)

(உ) ஞானியே வையாகரணன்.

சஅ.

வையாகரணனும் இவனேதான் என்று கூறுகிறார் :

(ஒருவன்) எல்லாப்போருள்களையும் விவரித்தலால், “வையாகரணன்” எனப்படுகிறான் ; அதுமூலமாக விவரித்த லாகின்றது. ஆகவே, விவரிக்கிறான் என அவ்வாறு (அவன் கூறப்படுகிறான்).

வையாகரணன் - வ்யாகரணத்தை யுணர்ந்தவன் ; வ்யாகரணம் - விவரித்தல், சொல்லிலக்கணம் கூறுதல். அது - ப்ராஹ்மம். அவ்வாறு - வையாகரணன் என்று. சொற்களினுடைய மூலத்தைத் தெரிந்து அவற்றை விவரிப்பவனுக்கு, வையாகரணன் என்று பெயர். என்றாலும், சொல்லிலக்கணமாகிய ஏகதேசத்தை யறிந்தவன், அவன். ஞானியோ, இந்த மண் விண் முதலான அனைத்திற்கும் மூலத்தை [ப்ராஹ்மத்தை]த் தெரிந்து அவற்றை விவரித்தலால், முதன்மையான வையாகரணனும் என்பது தேர்ந்த பொருள்.

(சஅ)

(ங) ஞானியே எல்லாம் அறிந்தவன்.

சக.

இப்படிப்பட்ட

மனிதன் லோகங்களை நேரே காண்பவனாய், அனைத்தையும் காண்பவனாய் ; (இவ்வாறு) உண்மையில் நிற்பவனே ப்ராஹ்மணனாக, அதனை அறிந்தவனாக, எல்லாமுணர்ந்தவனாகிறான்.

௫௦.

ஜ்ஞாநாழிஷ்ட ஸ்விதொ஽வெஷுவஃ க்ஷத்ரிய ஸ்ரஹ வஸூதி |
வெஷாநாஃ வாராவகுவெஷுண வெதவி அநூவீதி தெ ||

உதி ஸ்ரீஹ்ருதஸுஜாதீயெ துதீயொ஽யூயஃ ||

லோகங்களை நேரே காண்பவனாய் - புல்முதலாக ப்ரஹ்மா ஈராக
வுள்ள ஸகல ப்ரபஞ்சத்தையும் ஆத்மஸ்வரூபமாகப் பார்ப்பவனாய். அத்
னை - ப்ரஹ்மத்தை. (சக)

ப்ரஹ்மத்தைக் கானுதல்.

௫௦.

இவ்வத்தியாயத்தினுள் கூறிவந்த பொருளை முடிக்கிறார் :

கற்றறிந்தோனே ! யான் உனக்கு இதனைச் சொல்லுகிறேன், (கேட்
பாயாக) : ஞானம்முதலியவற்றிலே இவ்வாறு நிற்பவன்தான் க்ஷத்தி
ரிய ! வேதங்களை ஆராய்ச்சிசெய்து ப்ரஹ்மத்தைக் காண்கிறான்.

ஸ்ரீமத் ஸநத்ஸுஜாதீயத்தில் மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

இவ்வாறு - கக ஆம் சுலோகம் முதலியவற்றுள் கூறியபடி.
தீயொழுக்கத்தை விட்டு, நல்லொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தவனாய்
வேதப்பொருளை ஆராய்ச்சிசெய்வோனே உண்மையினைக் காணத் தகு
ந்தவ னாதலால், நீ அவ்வாறு முயலவேண்டும் என்பது தேர்ந்தகருத்து.

முன்றும் அத்தியாயம்.

பதவுரை.

க.

யுத்தராஷ்ட்ர

உவாஅ

வளஷ்டி

பௌமம்

கஸ்ய

கதராக் நம

பௌமம் (வவதி)

விசுவ

ஐஹ

பௌநவாவம்

வ்ருஷ்டிஹி

விசுவ

பௌமம்

பௌநமந

யாதி உத

பௌநம

(விசுவம்ஸி)

ஐஹ

பௌமம்

கஸ்ய

கூதராக்

திருதராஷ்டிரன்

சொன்னான் :

இந்த

மௌநம்

எதற்கு ?

இரண்டனுள் எது

மௌநமா (யிருக்கின்றது) ?

அறிந்தவரே !

இங்கு

மௌநத்தன்மையை

சொல்லுக.

கற்றறிந்தவன்

மௌநத்தை

மௌநத்தால்

அடைகின்றானா ?

முனிவரே !

(கற்றறிந்தவர்கள்)

இங்கே

மௌநத்தை

எப்படி

அநுஷ்டிக்கிறார்கள் ?

உ.

ஸநதஸுஜாதம்
உவாஅ
யதம்
வெஹம்
ஸநஸா ஸஹ
வநநம்
ந சுநஸுவிஸுத்தி
ததம் சுய
(தசு)
ஸநம் (ஸுராசு)
ஸாஜந
வெஹஸுஹம்
சுயம் தயா
யசு
உசுவிதம்
ஸம்
தநயஸுந
விவாதி

ஸநதஸுஜாதர்
சொன்னார் :
எதனால்
வேதங்கள்
மனத்தோடுகூட
இதனை
நுழையமாட்டாவோ,
அதனால்
(அது)
மௌந (மாம்).
அரசனே!
வேதவார்த்தையும்
இதுவும்
எதனிடத்து
உண்டாகியுள்ளதோ,
அது
அதுவாகவே
விளங்குகின்றது.

௩.

யுதராஷ்டிரம்
உவாஅ
யம்
வாவாநி
சுவுபு
ஐம்
யஜுஸுஷி
சுயதே

திருதராஷ்டிரன்
சொன்னான் :
எவன்
தீய செய்கைகளை
செய்கிறவனாய்
ரிக்குக்களை(யும்)
யஜுஸ்களை(யும்)
படிக்கின்றானோ,

யம்

அஜம்

ஸாஜிவெஓம் உ

(தயா)

(சுயீதெ)

(ஸம்)

வாபெந

லிவ்யுதெ கிம்

ந லிவ்யுதெ (கிம்)

எந்த

இருபிறப்பாளன்

ஸாமவேதத்தையும்

(அவ்வாறே)

(படிக்கின்றானே)

(அவன்)

பாவத்தால்

பற்றப்படுகின்றானா ?

பற்றப்படுகின்றானில்லையா ?

ச.

ஸநதஸுஜாதம்

உவாழ

ஸாஜாநி

ஐம் சுவி வா

சுவிசுக்ஷணம்

வநம்

வாவாசு

சுஜிணம்

ந தூயனெ

யஜி-ஓம்ஷி (உ)

(வநம்)

ந (தூயனெ)

சுஹம்

தெ

லியூ

ந ஸுவீதி

ஸநதஸுஜாதர்

சொன்னார் :

ஸாமங்களாயினும்

ரிக்குக்களாயினும்

ஸாமர்த்யமில்லாத

இவனை

பாவமான

கர்மத்தினின்றும்

காப்பாற்றமாட்டா ;

யஜுஸ்க(ளும்)

(இவனை)

(காப்பாற்ற) மாட்டா.

நான்

உனக்கு

பெய்யை

சொல்லமாட்டேன்.

நி.

வேதங்கள்

கள்ளத்தோடு

வஜ்ராவதி

ஜாயயா

சு]

முன்றும் அத்தியாயம்.

வதகூராகம்
ராயாவிகம்
வஜிநாக
நதாரயந்தி
ஜாதவகூரம்
ஸகூனாம்
நீலஹ
ஹாராவி
சனகாரய
வனம்
வஜிஹந்தி

இருக்கின்ற
மாயாவியை
பாவத்தினின்று
மீட்பிக்கமாட்டா.
இறகுமுனைத்த
பறவைகள்
கூட்டை (விட்டுப்போவன) போல,
வேதங்கள்
முடிவுகாலத்திலே
இவனை
விட்டொழிகின்றன.

யுதராவஜி
உவாஹ
விவகூண
வெஹம்
யஜும் விநா
கூராதம்
நஸகூரம் வெக
சய
கஸூரக
வஜிஹனாராம்
சயம்
வஜிஹம்
ஸநாதகம் (ஹவதி)

சு.
திருதராவஜி
சொன்னான் :
அறிஞரே !
வேதங்கள்
தர்மமில்லாது
(ஒருவனைக்) காப்பாற்ற
வல்லனில்லையானால்,
அங்கனம்
எதனால்
ப்ராஹ்மணர்கட்கு
இந்த
பேச்சு
எப்பொழுதுமுள்ள(தாகின்றது)?

ஸநாதகூரம்
உவாஹ

எ.
ஸநாதகூரம்
சொன்னான் :

ஹாநஹாவ

ஐஓ

ஜக

தஸ்ய வனவ

நாஜாஹிவிஸெஷாநகுமெவஃ

ஹாதி

வெஹாஃ

தக

நிஹிஸ்ய

ஸஜிஃ

புவஹி

விஸுவெநகுஹி

உஹாஹாந்தி

பெருந்தகைமையுடையவனே !

இந்த

ப்ரபஞ்சம்

அதே (பரம்பொருளினுடைய)

பெயர்முதலிய சிறப்புலடிவங்களால்

விளங்குகின்றது.

வேதங்கள்

அதனை

குறிப்பிட்டு

நேராக

உரைக்கின்றன ;

ப்ரபஞ்சத்திற்கு வேறாக (யும்)

எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

அ, கூ.

தடியஃ

வனதக

தவஃ

உகூ

ஐஜா (அ)

(உகூ)

விஜாந

கவள

தாஹா

வாணஃ

உமெவதி

வாணஃ

வாவ

விநிஹத

வஸாச

அதற்காக

இந்த

தவம்

கூறப்பட்டது ;

வேள்வி(யும்)

(கூறப்பட்டது.)

தெரிந்த

அவன்

அவற்றால்

புண்யத்தை

அடைகிறான் ;

புண்யத்தால்

பாவத்தை

தொலைத்து

பின்பு

க0]

முன்றும் அத்தியாயம்.

ஸஃ

ஜோநவிஜீவிதாத்தா

ஜாயதெ

விஜாந்

ஜோநெந

சூதாநம்

உடுவெதி உ

சுய

சுநயா

(ஸஃ)

வமுமொநகாக்கீ

சுவிந்

சூதம்

தசு

ஸவடும்

வரிமுஹு

சுஜெத்

ஹுடுகூ

வாநஃ

ஜாமடும்

வனதி

அவன்

அறிவினால் ஆத்மாவிளங்கம்பெற்றவ

கை

ஆகிரான்.

அறிந்தவன்

அறிவினால்

ஆத்மாவை

அடைகின்றான்.

மற்று

மாறானவளவிலே

(அவன்)

இந்திரியப்பயனையே தொடர்ந்து

நாடும் தன்மையனாய்,

இங்கே

செய்யப்பட்ட

அந்த

அனைத்தையும்

எடுத்துக்கொண்டு

மறுமையிலே

அநுபவிக்கிறான் ;

மறுபடியும்

(ஸம்ஸார) வழியை

அடைகிறான்.

க0.

சுவிந்

யோகெ

தவஃ

தவம்

இந்த

உலகத்திலே

தவம்

செய்யப்பட்ட (தாகின்றது);

ஹம்

சுநஞ்சு

ஹஜ்ஜெத

ஹ்ராஹணாநா

தவஃ

ஹ்ஜம்

சுநெஜ்ஜா

தக்

தாவக் ஹவ

பயன்

வேறு (உலகத்திலே)

அநுபவிக்கப்படுகின்றது.

ப்ராஹ்மணர்களுடைய

தவம்

ஒங்கி வளர்ந்த (தாகின்றது);

மற்றையோர்கட்கு

அது

அவ்வளவேதான்.

கக.

யுதராஷ்ட்ரம்

உவாஹ

கெவம்

தவஃ

ஐஹ் சுவி

கயம்

ஹ்ஜம்

ஹவதி

ஹநதஸுஜாத

சுஹம்

தக்

கயம்

விஜ்ஜா

ஹ்ஜெ

ஹ்ஜெ

திருதராஷ்டிரன்

சொன்னான் :

சுத்தமான

தவம்

வளர்ந்ததாயினும்,

எப்படி

நன்கு வளர்ந்ததாக

ஆகின்றது.

ஸநத்ஸுஜாதரே !

நான்

அதனை

எப்படி

அறியமுடியும்?

பிரபுவே !

(அதனைச்) சொல்லுக.

கஉ.

ஸநத்ஸுஜாதம்

ஸநத்ஸுஜாதர்

கந]

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

உவாஅ
(ஃஷயம்)
கெவயம்
வளதக
தவம் த
நிஷயஷம்
வரிவகூதெ
வளதக
தவம்
ஃஷய சுவி
ஸபேஷம்
வவதி
சுதயா
ந

சொன்னார் :
(ரிஷிகள்)
சுத்தமான
இந்த
தபஸையே
குற்றமில்லாததாக
சூறுகிறார்கள்.
இந்த
தபஸ்
வளர்ந்ததாயினும்,
நன்கு வளர்ந்ததாக
ஆகின்றது ;
வேறுவிதமாக
இல்லை.

கந.

கூத்திரிய
(கூம்)
யக
கோம்
வஜ்ஜவரி
தவொகூதம்

ஐஷம்
ஸவயம்
(வவதி)
வெஷவிசாஸம்
தவஸா
சுபேஷம்

கூத்திரிய !
(ஃ)
எதனை (ப்பற்றி)
என்னை
வினவுகின்றாயோ,
(அந்தத்) தபஸையே வேராக யு
டையதாய்
இந்த
எல்லாம்
(இருக்கின்றது.)
வேதத்தை யுணர்ந்தவர்கள்
தபஸினால்
சாகாமையை,

வரெது
சூடியம்

இறந்தபின்பு
அடைந்தார்கள்.

கச.

யுதராஷ்ட்ரம்

உவாஅ

நிஷுஷம்

தவம்

ஸூதம்

தவஸம்

கூஷம்

ஸூதம்

ஸநதஸுஜாத

யெந

(கூஷம்)

ஐதம்

ஸநததம்

ஸூதம்

விஷ்ணு

(தச)

(கூஷம்)

(ஸூதம்)

திருதராஷ்டிரன்

சொன்னான் :

குற்றமற்ற

தபஸ்

கேட்கப்பட்டது.

தபஸினுடைய

குற்றத்தை

சொல்லுக.

ஸநதஸுஜாதரே !

எதனால்

(நான்)

இந்த

என்றுமுள்ள

ரஹஸ்யத்தை

அறியக்கூடுமோ,

(அந்த)

(குற்றத்தை)

(கூறுக.)

கரு.

ஸநதஸுஜாதம்

உவாஅ

ராஜந்

கூடியாயம்

அரபு

ஸநதஸுஜாதர்

சொல்லுற்றார் :

அரசனே !

கோபம் முதலான

பன்னிரண்டும்

ககூ]

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

தயா

நபுஸஸாநி

ஸப உ

தஸு

தொஷா:

(ஹவனி)

யெ

அஜாநா

விதிதா:

சூததாநா: உ

(தெ)

ஜூநாநாடி:

அாடிஸ

மாணா:

ஸாடுஷு

(உகூர்)

அவ்வாறே

கொடுமைகள்

ஏழும்

அதனுடைய

குற்றங்களாக

(உள்ளன.)

எவை

இருபிறப்பாளர்க்கு

அறியப்பட்டிருக்கின்றனவோ,

விரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ,

(அந்த)

ஞானம் முதலான

பன்னிரண்டு

குணங்களும்

சாஸ்திரத்தில்

(கூறப்பட்டுள்ளன.)

ககூ.

கெடாய:

காசி:

கொலகொஹள

வியிதா

சுகூவா

சஸூயா

காநஸொகா

ஸூஹா உ

ஂஸூஷூ

ஜூஸூவா உ

கூஷூதொஷா:

கோபமும்

காமமும்

லோபமும், மயக்கமும்

தாகமுடைமையும்

தையின்மையும்

அஸூயையும்

மாநமும், சோகமும்

அவாவும்

சர்ஷ்யையும்

ஜூகூப்யையும்

மனிதருடைய குற்றங்களாக

(ஹவனி)

நரெண

வனதெ

ஆரடி

ஸதா

வஜ்ஜா

(உள்ளன.)

மனிதனால்

இந்த

பன்னிரண்டும்

எப்பொழுதும்

நீக்கப்படவேண்டும்.

கள.

நாஜெஞ்ஞ

ஜ்ஞாணாம்

சுஜ்ஞாம்

விஷ்ணோம்

யுஷ்டகம் இவ

தெஷாம்

(சுஜ்ஞாம்)

(விஷ்ணோம்)

வனதெ

வனகெகம்

ஜ்ஞாஷாம்

வயதுவாஸதெ

அரசரில் சிறந்தோனே !

மிருகங்களுடைய

ஒட்டையை

கண்டுபிடிக்கக் கருதும்

வேடன்போல,

அவர்களுடைய

(ஒட்டையை)

(கண்டுபிடிக்கக்கருதும்)

இவை

ஒவ்வொரு

மனிதனையும்

சூழ்கின்றன.

கடி.

ஸம்ஹாமஸம்விசு

விஷ்டம் (இவ)

வனயஜாமம்

ஜ்ஞாநாநாவீ

கூவணம்

சுஷீயாநு

ஸம்போகத்திலே நினைப்பை யுடை

யவன்

விஷ்டம் (போல)

வளர்கிறவன்,

கொடுத்தபின் வருந்துபவன்,

கிருபணன்

வனிமையில்லாதவன்

வமபுபுஸம்வீ
வநிதாஃ
தெஷ்டா உ
வனதெ
வநெ
ஸபு
நுஸம்ஸாநுபாஃ
(வதபுநெ)

இந்திரியக்கூட்டத்தைப் புகழ்பவன்
மனைவியை
பகைப்பவன் (ஆகிய)
இந்த
வேறு
எழுவரும்
கொடுமைவடிவினராக
(இருக்கின்றார்கள்.)

கக.

ஜோநம் உ
ஸத்யம் உ
ஜிஃ
ஸுதம் உ
சுதாஸ்யம்
ஹீஃ
திதிஷா
சுநஸநுயா
யஜுஃ உ
ஜாநம் உ
யுதிஃ
ஸஃ உ
சூஷு
புராஹணஸு
ஜஹாபுதாஃ (ஸுஃ)

ஞானமும்
ஸத்யமும்
அடக்கமும்
கல்வியும்
மாதஸர்யமின்மையும்
நாணமும்
பொறுமையும்
அஸநுயையின்மையும்
வேள்வியும்
கொடையும்
ததர்யமும்
அமைதியும் (ஆகிய)
பன்னிரண்டும்
ப்ராஹ்மணனுக்கு
பெரிய கிரதங்க (ளாம்).

௨௦.

யம் து
வனதெஹுஃ

எவன்
இந்த

பாடிஸஹி
 சுபுவஸெசு
 ஸஃ
 ஐரோ
 ஸவபூரம்
 வபூபிவீம்
 பூபிஷிஷாசு
 சூபிஃ
 பாஹூரம்
 ஸகதஃ வா
 சுவிஸூதாஃ
 சூபாசு
 விஸிஷாஃ (ஸஹி)
 ரிஸநஹிதாஃ
 ஸவஹி

பன்னிரண்டினின்றும்
 பயணம்போகமாட்டானே,
 அவன்
 இந்த
 எல்லா
 பூமியையும்
 ஆளுவான்.
 முன்றலாவது
 இரண்டாலாவது
 ஒன்றலாவது
 விடப்படாதவர்
 (காலக்) கிரமத்தால்
 சிறந்தவராகி
 ப்ரஹ்மமாக
 ஆகிறார்கள்.

உக, உஉ, உஊ.

உபி
 சுஷாடிஸஹிஷி
 ஸூபாசு
 சூபெ (ஸகி)
 பூபிஷிஷி
 ஸவெசு
 சுநதம்
 வெஸுநம்
 தூஷா
 பூபிஷிஷி

அடக்கம்
 பதினெட்டுக் குற்றங்களை யுடைய
 தாக
 ஆகும்.
 (அவற்றுள் ஒன்றைச்) செய்தவள
 விலே
 தீங்கு
 உண்டாகும்.
 பெய்
 கோட்சொல்லல்
 அவா
 மாறுகொள்ளல்

உநூ]

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

தரீ:

சுரதி:

யொகுகெயுஷ:

சுதிநாந: உ

விவாடி:

புராணிவீயந:

பரிவாடி:

சுதிவாடி: உ

பரிதாவ:

சுக்ஷி:

சுயுதி:

சுவிலி:

வாவசுத்யு: உ

ஹிஸா உ

ஐதி

(தெ)

(ஜொஷா:)

புரூதிடதா:

ய:

வனெத:

ஜொனெஷ:

வியுத:

ஸ:

ஸஜி:

ஹி

டி:

உயுதெ

அஜ்ஞானம்

ஸந்தோஷமின்மை

ஊரார்பகை

செருக்கு

கலகஞ்செய்தல்

ப்ராணிகளை வருத்துதல்

வைதல்

அலப்பு

பரிதபித்தல்

பொறுமையின்மை

தையமின்மை

கைகூடாமை

திய செய்கை

கொல்லுதல்

என

(அந்த)

(குற்றங்கள்)

கூறப்பட்டுள்ளன.

எது

இந்த

குற்றங்களோடு

சேராததோ,

அது

ஸாதுக்களால்

அடக்கமாக

கூறப்படுகின்றது.

உநூ.

டி:

சுஷாடிஸஜொஷ:

இறுமாப்பு

பதினெட்டுக் குற்றங்களை யுடைய

[தாக

ஸுராசு
தூமம்.
ஷஷியம்
ஹவதி

ஆகும்.
விட்டிடுதல்
ஆறுவகை யுடையதாக
ஆகின்றது.

௨௪.

விவயடியாம்
ஸுதாம்
வனதெ
ஜெஷாஷாம்
உஷாஹுதாம்

மறுதலையாக
கொள்ளப்பட்ட
இவை
இறுமாப்பின் முரிவுகளாக
கூறப்பட்டுள்ளன.

௨௫.

ஷஷியம்
தூமம் து
ஸுயாந் (ஸுராசு)
தது
தூதீயம்
ஷஷாம்
(ஹவதி)
தெந
(ஜெஷாஷாம்)
ஷாம்ஷம்
தரந்தி வனவ
தஷிந்
கூதெ (ஸதி)
(ஸவம்)
ஜிதம்
ஹவெசு

அறுவகைத்தான
விட்டிடுதலும்
சிறந்த (தாம்).
அவற்றுள்
மூன்றாவது
செய்தற்கு அரிதாய்
(இருக்கின்றது.)
அதனால்
(மனிதர்கள்)
துன்பத்தை
கடந்தேவிடுகிறார்கள்.
அது
செய்தவளவிலே
(எல்லாம்)
வெல்லப்பட்டதாக
ஆகும்.

உதஃ

கருதப்பட்டுளது.

உஅ.

(கெ)

(அவை)

ஸத்யம்

ஸத்யமும்

யுராநம்

த்யாநமும்

ஸஜாயாநம்

ஸமாதியும்

மெய்யம்

ஆராய்ச்சியும்

மெய்யாய்வு வனவ

வைராக்யமும்

சுமேயம்

திருடாமையும்

ஸ்வஹய்யம் உ

ப்ரஹ்மசர்யமும்

தயா

அப்படியே

சுஸம்மஹய வனவ உ

உடைமையில்லாமையுமாக

(உகாரம்)

(கூறப்பட்டுள்ளன.)

உக.

வனவம்

இவ்வாறு

உதஸ்ய

அடக்கத்தினுடைய

மொஷாஃ

குற்றங்கள்

உகாரம்

சொல்லப்பட்டன ;

தாந்

அந்த

மொஷாந்

குற்றங்களை

வரிவஜ்யெசு

(ஒருவன்) நீக்கவேண்டும். .

மொஷத்யாமெ

குற்றங்களை நீக்கினவளவிலே

சுபுஜாஃ

தவறின்மை

ஸ்யாசு

ஆகும்.

ஸம் உ சுவி

அதுவும்

சுஷ்டம்ணம்

எட்டு குணங்களை யுடையதாக

உதஃ

எண்ணப்பட்டுளது.

நக]

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

நக.

ராஜேந்திர
ஸத்யாதா
ஹவ
வெகாஃ
ஸதே
புதிவிதாஃ
தாந த
ஸத்யேவாந

சூஹஃ
ஸதே ஹி
சுஜேத
சூஹித

நிவ்ருத்தேந ஹவ
ஜெஷண
தவொவூத
ஹ
சூவரெசு
ஹதசு
யாதுகூத
வூத
(ஹவதி)
ஸத்யே ஹவ
ஸதா
வூத
(ஹவதி)

அரசரில் மேலோனே !
ஸத்யத்திலே மனமுடையவனாய்
இருப்பாயாக.
உலகங்கள்
ஸத்யத்திலே
தங்கியுள்ளன.
அவற்றையோ
ஸத்யத்தையே முக்கியமாகக் கொ
ண்டவையாக
(அறிஞர்) கூறுகிறார்கள்.
ஸத்யத்திலேயன்றோ
சாகாமை
சார்ந்துள்ளது.

நக.

நீங்கியேயுள்ள
குற்றத்தோடே
தபோவ்ரதத்தை
இங்கே
(ஒருவன்) அநுஷ்டிக்கவேண்டும்.
இது
படைப்பவனால் செய்யப்பட்ட
ஒழுக்கமாய்
(உள்ளது.)
ஸத்யமே
ஸாதுக்களுக்கு
வ்ரதமாய்
(இருக்கின்றது.)

௩௨.

வனௌதெஃ
 ஷௌௌௌ
 வியௌதௌ
 வனௌதெஃ
 ஸௌௌௌ
 வுஜீதௌ
 ஷௌவௌ
 வனதௌ
 தவஃ தௌ
 ஸுஜீதௌ
 வுஜீதௌ
 வவதி

இந்த
 குற்றங்களோடு
 சேராததாய்
 இந்த
 குணங்களோடு
 சேர்ந்ததாய்
 சுத்தமான
 இந்த
 தபஸானது
 வளர்ந்ததாயினும்,
 நன்கு வளர்ந்ததாக
 ஆகின்றது.

௩௩.

ஸௌஜௌ
 யௌ
 ஸௌ
 வுஜீதௌ
 தௌ
 தெ
 ஸௌௌவௌ
 வுஜீதௌ
 வனதௌ
 வாவஹௌ
 ஸௌ
 ஜுஜுதௌ
 (வவதி)

அரசரில் மேலோனே !
 எதனைப்பற்றி)
 என்னை
 (நீ) வினவுகின்றனையோ,
 அதனை
 உனக்கு
 சுருக்கமாக
 சொல்லுகிறேன் :
 இது
 பாவத்தைத் தொலைப்பதாய்
 சுத்தமானதாய்
 பிறப்புஇறப்புமீட்டிக்களைப் போக்கு
 வதாய்
 (இருக்கின்றது.)

௩௪.

ஹாரத
வம்சஹி:
ஹிமயெஹி: உ
நவஸ: உ வஸவ
சுதீதாநாமதெஹி: உ

நெக: வெசு
ஸ:
ஸவீ
ஹவெசு

பரதவம்சத்தானே!
ஐந்து
இந்திரியங்களினின்றும்
மனத்தினின்றும்
சென்றனவற்றினின்றும், வருவன
வற்றினின்றும்
(ஒருவன்) நீங்கியவனாயின்,
அவன்
இன்பமுடையவன்
ஆவான்.

௩௫, ௩௬.

யுதராஷ்டி:
உவாஉ
ஜந:
சூஷாநவம்வநெ:

வெநெ:
ஹுயிஷ:
கதூதெ
தயா உ
கநெ
உதவெஷா:
தயா
கவரெ
சூவெஷா: உ

ஹிவெஷா: உ
வஸகவெஷா: உ

திருதராஷ்டிரன்
சொன்னான்:
மனிதன்
இதிஹாஸபுராணங்களை ஐந்தாவ
தரகவுடைய
வேதங்களால்
அதிகமாக
பெருமைபாராட்டுகிறான்.
அப்படியே
சிலர்
நான்கு வேதமுடையவராயும்,
அப்படியே
சிலர்
மூன்று வேதமுடையவராயும்,

இரண்டு வேதமுடையவராயும்
ஒருவேதமுடையவராயும்,

தயா
சுவரொ
சுநதுவீ உ
(வதபுஜை)
வனதெஷு
யம்
சுஹம்
புராஹ்ணம்
வெஷு
(தம்)
சுயிகம்
நெ
புருஷி

அப்படியே
சிலர்
ரிக்கில்லாதவராயும்
(இருக்கிறார்கள்.)
இவர்களில்
எவனை
நான்
ப்ராஹ்மணனாக
அறியலாமோ,
(அந்த)
மேலானவனை
எனக்கு
சொல்லுக.

ந.எ, ந.அ.

ஸநதுஜாதீ
உவாய
வனகுவெ. ஸு
வனகஸு
ஸதபுஷு
சுஜுநாசு உ
தெ
வெஷாஃ
பஹவஃ
சுஹவந்
நாஜெஞ்சு
கபூரிசு
ஸதெ
சுவஸூரிசு
ஸதபுசு

ஸநத்ஸுஜாதீ
சொன்னார் :
ஒரே அறிவான
ஒரே
உண்மையினுடைய
அறியாமையினாலன்றோ
அந்த
வேதங்கள்
அநேகமாக
ஆயின.
அரசரில் சிறந்தோனே !
ஒருவன்
உண்மையிலே
நிலைத்தவன்.
உண்மையினின்றும்

சு0]

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

புதுவரைநாநா
ஸங்குபா
விதயா
சுவவந்
தத
ஸதுஸு
சுநவயாரணாக
கஜ
புதாயெத

தவறுகிறவர்களுடைய
எண்ணங்கள்
வீணை
ஆயின.
அங்கனம்
உண்மையை
அறியாமையினால்
கர்மம்
விரியும்.

நக.

த
வஹுவபு
புராஹணம் த
வஹுவாக்
ஐதி
விஜாசு
யஃ னவ
ஸதுசு
ந சுமெவதி
ஸஃ
சுயா
புராஹணம்
ஜெயஃ

அந்த
அதிகமாகப் படித்த
ப்ராஹ்மணனையோ
சொல்மிக்கவன்
என்று
(ஒருவன்) அறியவேண்டும்.
எவனே
உண்மையினின்றும்
கலையமாட்டானோ,
அவன்
உன்னால்
ப்ராஹ்மணனாக
அறியவேண்டியவன்.

சு0.

சிவபா
வரிஷ
ஹிமாஸ்மி

இரண்டுகால்களை யுடையவருள்
உயர்ந்தோனே!
வேதங்கள்

ஸுஹுத்யொமெந நாஜி
தகு
ஹவணி
தெந ஹ
ஹமொவிஜி:
சூயடா:
தாந
சுயீத்யு
வெடிஸ்யு
மதா:
(ஹவணி) 'ஹி
வெடி:
ந (ஹவணி)

தமது இஷ்டவழியினாலேயே
அதிலே
இருக்கின்றன.
அதனால்
வேதங்களை பறியும்
பண்டிதர்கள்
அவற்றை
ஆராய்ந்து
அறிவிற்கு
சென்றவராய்
(இருக்கிறார்கள்) ;
அறியப்படுவதை
(செல்கிறார்கள்) எல்லை.

சக.

வெடிநா:
சுபரிசு
வெடிதா
ந சுஹி
(அஜா:
வெடிந
வெடி:
ந விஜா:
வெடி (ஹ)
ந (விஜா:
ய:
வெடி:
வெடி
ஸ: ஹ

வேதங்களுள்
ஒன்றும்
(ப்ரஹ்மத்தை) அறிவதாய்
இல்லை.
(இருபிறப்பாளர்)
வேதத்தால்
அறிவை
அறிகுருர்களில்லை ;
அறியப்படுவதையும்
(அறிகுருக்க) எல்லை.
எவன்
அறிவை
அறிகின்றானோ,
அவன்

சுஉ]

மு ன் று ம் அ த் தி யா ய ம்.

வெடி^௦

வெடி

யஃ

வெடி^௦

வெடி

ஸஃ

ஸக^௦

ந வெடி

அறியப்படுவதை

அறிகின்றான்.

எவன்

அறியப்படுவதை

அறிகின்றானே,

அவன்

உண்மையை

அறிகுருனில்லை

சுஉ.

யஃ

வெடிந்

வெடி

ஸஃ உ

வெடி^௦

வெடி

வெடிவிடிஃ

தஃ

ந விடிஃ

வெடிஃ (உ)

(தஃ)

ந (விடிஃ)

தயா ஸவி

யெ

ஸா ஹணாஃ

வெடிவிடிஃ

ஹவந்தி

(தெ)

வெடிந

எவன்

வேதங்களை

அறிகின்றானே,

அவன்

அறியப்படுவதை

அறிகின்றான்.

வேதத்தை யறிந்தவர்கள்

அதனை

அறிகுருர்களில்லை ;

வேதங்களும்

(அதனை)

(அறிகின்றன)வில்லை.

அப்படியிருந்தாலும்,

எந்த

ப்ராஹ்மணர்கள்

வேதத்தை யறிபவராய்

இருக்கிறார்களோ,

(அவர்கள்)

வேதத்தால்

வெடிம்

அறிவை

விடிந்தி

அறிஞர்கள்.

ச.ந.

யயா உ

எப்படி

உஹீராஹஸி

மரத்தினுடைய

ஸாவா ஹி

கனையானது

யாஜாஹஸி

ஒளிமயமான உறுப்புகளை யுடைய

(பொருளின்) ஒரு பாகத்தை

ஸவெடிமெ

அறிவிப்பதிலே

(ஸாயநகெவந)

(கருவியாக)

(ஹவதி)

(இருக்கின்றதோ)

தயா ஹி

அப்படியே

வெடிம்

வேதங்கள்

வரஜாத்நம்

பரமாத்மாவை

(ஸவெடிமெ)

(அறிவிப்பதிலே)

(ஸாயநகெவந)

(கருவியாக)

(ஹவதி)

(இருக்கின்றன.)

(ஃஷயம்)

(ரிஷிகள்)

தவிரிந்

அந்த

நி.கே.கு

அழியாத

கயெய்

புருஷார்த்தத்திலே

வனவம்

இவ்வாறு

சூர்தம்

கூறுகிறார்கள்.

சுவி, சுய, ஹி என்பன - அசை.

சச.

வ்யாவர்த்தாஹம்
விவக்ஷணம்

உரைசெய்கின்ற

ஸமர்த்தனை

சுசு]

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

புராணம்

சுலிஜாநாபி

யம்

ஹிநுவிவிகிதம்

(ஹவதி)

ஸம்

ஸவபுஸம்ஸயாந்

வ்யாவஷ்டி

ப்ராஹ்மணாக

(நான்) அறிகிறேன்.

எவன்

சம்சயமற்றவனாய்

(இருக்கின்றானே)

அவன்

எல்லா ஸந்தேகங்களையும்

விரிக்கிறான்.

சுரு.

புருஷபிஷேகம்

சுலு

வயெபுஷணம்

சுடா உந

ந மவெசு

ததம்

சுலிவிந்

தம்

ஹிம் புஹம்

வெஷ்டி

வஸுதி

விரோதிகளிடத்து

இதனை

தேடித்திரிதலை

ஒருபொழுதும்

(ஒருவன்) அடையக்கூடாது;

அங்கே

(அதனைத்) தேடாதவனாய்

அந்த

இப் பிரபுவை

வேதத்தில்

காண்கிறான்.

சுசு.

தருஷீஹதம்

(சூதாநம்)

உபாவீத

நிலஸா சுவி

ந வெஷ்டி

(ஒருவன்) மௌனியாய்

(ஆத்மாவை)

தொழுவேண்டும்;

மனத்தாலும்

அசையக்கூடாது.

கடுமெஸு
 ஸுஹு
 சுஹுவதெத
 சுநந்ரம்
 (சுஸுள)
 ஸுஹு
 சுஹுவயாக்

இவனுக்கு
 ப்ரஹ்மம்
 எதிர்ப்படும்.
 பின்பு
 (இவன்)
 பூமாவை
 அடைவான்.

சௌ.

ஸஃ
 ஜௌநாக் ஹி
 ஜெநிஃ
 ஹவதி
 சுரணுவஸநாக்
 ஜெநிஃ
 ந (ஹவதி)
 து
 யஃ
 தம்
 சுக்ஷரம்
 வெடி
 ஸஃ
 ஜெநிஸுஷுஃ
 உயுதெ

அவன்
 மௌநத்தினாலேயே
 முனிவன்
 ஆகிறான் ;
 காட்டில் வஸித்தலால்
 முனிவன்
 (ஆக)மாட்டான்.
 ஆனால்
 எவன்
 அந்த
 அழியாததை
 அறிகின்றானோ,
 அவன்
 முனிவரில் மேலானவனாக
 சொல்லப்படுகிறான்.

சஅ.

(கிம் உ)
 (ஸஃ)
 ஸவபூயபூநாம்

(அன்றியார்)
 (அவன்)
 எல்லாப் பொருள்களையும்

௫௦]

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

வ்ராகுரணாக்
வெயாகுரணஃ
உயுதெ
தந்ருதஃ
வ்ராகுரணஃ
(ஹவதி)
தக்
வ்ராகுரோதி
ஹதி
தயா
(ஸஃ)
(உயுதெ)

விவரித்தலால்
வையாகுரணாகு
கூறப்படுகிறான்.
அதுமூலமாக
விவரித்தல்
(ஆகின்றது.)
ஆகவே,
விவரிக்கிறான்
என
அவ்வாறு
(அவன்)
(கூறப்படுகிறான்.)

சக.

நரஃ
யொகாநாஃ
புரத்யக்ஷஜீ-
ஸவ-ஜீ-
ஹவெசு
ஸதெ
திஷ்ட-
புரஹ்ணஃ
தஜிதாந்
ஸவ-
ஹவெசு

மனிதன்
உலகங்களை
நேரே காண்பவனாய்
எல்லாவற்றையும் காண்பவன்
ஆவான்.
உண்மையில்
நிற்கிறவனே
ப்ராஹ்மணாகு
அதனை யறிந்தவனாக
எல்லாம் உணர்ந்தவனாக
ஆவான்.

௫௧.

விதந்
தெ

கற்றறிந்தவனே !
உனக்கு

வளதக
 ஸுவீதி உ
 ஸூதிய
 ஜோநாதிஷா
 வளவம்
 ஸூதிஃ சுவி
 வெஜாநா
 யாரவகு வெபுண
 ஸூதி
 வஸூதி

இதனை
 (யான்) சொல்லுகிறேன் ;
 ஸூத்திரிய !
 ஞானம் முதலியவற்றிலே
 இவ்வாறு
 நின்றவனே
 வேதங்களை
 ஆராய்தலை முன்னிட்டு
 ப்ரஹ்மத்தை
 பார்க்கிறான்.

சு ய

உ து டெ யு ர ன் யு ர ய : ||

க.

யு தராஷு உவாவ—

வநதூஜாத யதி லா வராயுடா

வாஹீ வாஹ வடிவ ஹி விஸ்தாரவாடி |

வராம் ஹி காயெஷு வுஷுமூலாம் கயாம்

வ்ருஷுஹி ரெ வாக்ஷிஜம் காராம் ||

நா ன் கா ம் அ த் தி யா ய ம்.

ப் ர ஷீ ம வி த் தை ய.

க.

இவ்வாறு ஆத்மஞானவழி யக் கேட்டு அதனை யடையக் கரு
தியவனாய்

திருதராஷ்டிரன் சோல்லலுற்றான் :

ஸநத்ஸுஜாதரே ! நீங்கள், சிறந்த விஷயத்தை யுடையதாய்ப் பல
வகைத்தான இந்த வார்த்தையைப் ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறீர்கள்.
ஆதலால், ப்ரபஞ்சங்களில் மிக்க அருமையான உயர்ந்த உபதேசத்தை
அருளிச்செய்க. குமாரரே ! இவ்வாறு என்வார்த்தையைக் கேட்டருள
வேண்மே).

பலவகைத்தான - கேட்போருக்குத் தக்கபடி பல வகையாக எடுத்த
துச்சொல்லுகின்ற என்பது பொருள். ப்ரபஞ்சங்களில் மிக்க அருமை
யான - உலகவாழ்க்கைகளிலே அடைதற்கு மிக அரிதான. குமாரரே -
ஸநத் குமாரரே ; க - உ - ஆம் சுலோகத்தின் உரையைப் பார்க்க. இவ்
வாறு என் வார்த்தையை - இப்படிப்பட்ட என்பிரார்த்தனையை. (க)

உ.

ஸ ந த் ஸு ஜா த் உவா வ—

நெததஹ ஸ்வாநாணந மஹு

யநாந் ப்ரஹ்ஸுவிஷ்ணு ராஜநு ।

ஸுஜந ப்ரமீந உநவி ப்ரவிணா

விஷா ஹி ஸா ஸுஹவயெண மஹா ॥

ந.

ஸுஷாந் விஷாந் வடிவி ஹி ஸதூராவாடி

யா ப்ராஹ்மதெ ஸுஹவயெண ஸஹி : ।

யாந் ப்ராஹ்மதெ உதஹாவம் துஜனி

யா வெ விஷா மஹ்ஸுவிஷ்ணு நிதூ ॥

உ.

இவ்வாறு வேண்டப்பெற்ற பகவான்

ஸநத்ஸுஜாதர் சொல்லவற்றார் :

அரசனே! நீ எதனைப்பற்றி ஊக்கத்தோடு என்னை வினவுகின்றாயோ, (அந்த) இப் பிரஹ்மம் துரிதப்படுவோனால் அடையத்தக்க தன்மமனம் புத்தியினுள் ஒங்குகிறீர்களா, அப்பொழுது வித்யையானது ஆழ்ந்து ஆலோசிக்கத்தக்கது ; அது ப்ரஹ்மசர்யத்தினால் அடையக்கூடியது.

வித்யை - ப்ரஹ்மவித்யை. ப்ரஹ்மசர்யம் - இனி, நு-ஆம் சுலோகம் முதலியவற்றால் கூறப்படுவது. அது - ப்ரஹ்மவித்யை. (உ)

ந.

மேலும்,

எது நல்லோர்களால் ப்ரஹ்மசர்யத்தைக்கொண்டு அடையப்படுகின்றதோ, எதனை யடைந்தபின்னர் இச் சாகுந்தன்மையை ஒழித்திகிறீர்களோ, எந்த வித்யையானது ஆசார்யனால் வளர்க்கப்பட்டவரிடத்து உறுதியாய் அமைந்துளதோ, (அதனை), முதற்பொருளைப்பற்றியதாய் பாமார்த்தஸ்வரூபமான வித்யையைப் பேசுகிறாய்.

எனவே, துரிதப்படாதவனாய் ப்ரஹ்மசர்யம் முதலிய ஸாதநங்களைக் கைகூடச்செய்துகொண்டு அகக்காணத்தை அடக்கிநிற்பவனே

௫]

நான்காம் அத்தியாயம்.

ச.

புருதராஷ்டிர உவாச—

வ்ருஷ்டயயெண யா விஷ்டா ஸ்கூர வெஷிதாஜவா |
ததூம் வ்ருஷ்டயயும் ஸூரஸு வனதஷ்டஹநவீஹி ஜெ ||

ரு.

ஸநதூஜாத உவாச—

சூவாயபுயொநிலிஹ யெ ப்ருவிஸூ

ஸகுசுவா மஸூம் வ்ருஷ்டயயும் வரணி |

உஹெவ தெஸாஸூகாரா லவணி

விஹாய ஜெஹம் வரஜம் யானி ஸதூ ||

வித்யையினை அடையக்கூடியவன் என்பதாம். வளர்க்கப்பட்டவரிட
த்து - கல்விமுதலியவற்றைக் கொடுத்தப் பயிற்றப்பட்ட சிஷ்யர்களிட
த்து. முதற்பொருளை - யாவற்றிற்கும் முதலான ப்ரஹ்மத்தை. (க)

ப்ரஹ்மசர்யம்.

ச.

இதனைக் கேட்டு ப்ரஹ்மசர்யத்தை அறிய விரும்பிய

திருதராஷ்டிரன் சொல்லவற்றான் :

எந்த வித்யையானது ப்ரஹ்மசர்யத்தினாலே சரியாக அடையக்
கூடியதோ, (அந்த வித்யைக்கு ஸாதநமான) அந்த ப்ரஹ்மசர்யம் எப்
படி ஆகும்? அறிஞரே! இதனை எனக்கு அருளிச்செய்யவேண்டீம்.

ரு.

இதற்கு விடையை

ஸநத்ஸுஜாதர் சொல்லவற்றான் :

இங்கு எவர்கள் ஆசார்யயோநியில் புருந்து கர்ப்பமாகி ப்ரஹ்ம
சர்யத்தை அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, அவர்கள் இங்கேயே சாஸ்திரங்களைச்
செய்வோ ராகிறார்கள்; உடம்பை விட்டபின்னர், மேலான உண்மை
யை யடைகிறார்கள்.

ஆசார்ய யோநியில் புருந்து - அவனது அருகில் சென்று என்
பது பொருள். கர்ப்பமாகி - தான் ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் வழிபாட்

சு.

சுவரீநோகெ வெ ஜயனீஹ காஜாநு

வ்ராஹீ ஸ்ரீதி ஹநுதிதிஷ்டாணாஃ ।

த சூதூநம் நிஹ-ரானீஹ ஷெஹாசு

உஜாஹிஷீகாபிவ யீரலாவாசு ॥

டினால் சிஷ்யனாகி என்றபடி ; எ - ஆம் சுலோகத்தைப் பார்க்க. ப்ர
ஹ்மசர்யத்தை - குருசச்சுரூஷ முதலியவற்றை. இங்கேயே - இவ்வு
லகிலேயே. மேலான உண்மையை - ஸத்யமும், அறிவும், ஆனந்தமு
மான பரம்பொருளை. (ரு)

சு.

மேலும், அவர்கள்

ப்ரஹ்மநிலையைப் (பேறும்) விஷயத்திலே இங்கே (த்வந்த்வங்க
கோப்) பொறுத்துக்கொள்கிறவராய், இவ்வுலகிலே காமங்களை வென்றிகி
றார்கள். முஞ்ஜையினின்று குருத்தைப் (பிரிப்பது)போல, அவர்கள்
இங்கு தீர்த்தன்மையினால் உடம்பினின்று ஆத்மாவைப் பிரித்திகி
றார்கள்.

தீர்த்தன்மையாவது தைர்யம் ; இங்கு, அதற்கு - கருத்துடைமை,
தவறின்மை என்பது பொருள். முஞ்ஜை என்னும் புல்லினின்று அத
ற்கு மேலாகவுள்ள முதிர்ந்த இலைகளை நீக்குதலாகிய உபாயத்தினால்
எப்படி உள்ளேயுள்ள இளங்குருத்தைப் பிரிக்கின்றோமோ, அதுபோல-
அவர்கள் உடம்புஇந்திரியங்கள்முதலியவற்றினின்று அவற்றை ஆராய்
தலாகிய உபாயத்தினால், அவற்றிற்கு ஸாக்ஷியாய் உள்ளேயுள்ள ஆத்மா
வை நேராகப் பிரிக்கிறார்கள் ; பிரிக்கவே, அங்ஙனம் ஸர்வாத்மஸ்வரூ
பமா யிருக்கிறார்கள் என்றபடி. இவ்வாதே, சுருதியும் கூறுகின்றது :

“ தம் ஸ்ராஹீராத் வுஹெநுஜாஹிவெஷீகா

யெயெயுண ”

“முஞ்ஜையினின்று குருத்தைப் (பிரிப்பது)போல, அதனைத்
தன் உடம்பினின்று தைர்யத்தினால் பிரிக்கவேண்டும்” —

(கட - சு - கள)

(சு)

௭.

ஸரீரெதள கூராதஃ விதா உதா வ லாரத |
சூவாயதது யஜந தததஃ வெ தயாஜத ||

௭.

சிஷ்யர்கள் எத்தகைய குருவை யடைவதனால் கீழ்க்கூறியவாறு (ச - ரு, கூ) உறுதியான நலத்தைப் பெறுவாரா, அத்தகைய குருவே அவர்கட்கு முதன்மையான தந்தையாம் எனக் கூறுகிறார் :

பாரத ! தகப்பனும் தாயுமாகிய இருவரும் உடம்பை உண்டாக்கு கிறார்கள். ஆனால், ஆசார்யனிடத்திலிருந்து (உண்டாகும்) பிறவி எது வோ அது ஸ்த்யமேயாம், சாகாததாம்.

தாய்தந்தையரிடத்தினின்று உண்டாகும் கேவல பௌதிகமாகிய சரீரம் - அஸத்யமாய் பிணி மூப்பு அச்சம் முதலியன பொருந்தியதாய், அழிந்திடுவது. ஆசார்யனிடத்தினின்று பிறக்கும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமா கிய சரீரமோ ஸத்யமானது, பிணிமுதலியன இல்லாதது, அழியாதது. ஆதலின், ஆசார்யனே மிக மேலான தகப்பனும். உலகத்திலே, உடம் பைமட்டும் உண்டாக்குகின்ற தகப்பனே நன்கு பூஜிக்கத்தக்கோனாயிரு க்க - ஆசார்யனாகிய இத்தகைய தகப்பனைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண் டுமோ? என்பது நருத்து. அவ்வண்ணமே, சுருதியும் ஸ்மிருதியும் அருளிச்செய்கின்றன :

“ஹி னஃ விதா கவிஜ்யாயாஃ வரம் வாரம்
தாரயவீதி”

“(நீங்கள் எங்களை) அஜ்ஞானத்தினுடைய அக் கரையிலே கடத்திவிடுகிறீர்கள் ; ஆதலின், நீங்களேயன்றோ எங்கட் குத் தகப்பனார்”—(ப்ரசந - கூ - அ)

“ஸ ஹி விஜ்யாதஸம் ஜநயதி தஷுஷம் ஜநு ஸரீர-
வெவ உதாவிதரள ஜநயதஃ”

“தாயும் தந்தையும் உடம்பையே உண்டாக்குகிறார்கள். அவனோ அவனை ஞானத்தால் பிறப்பிக்கிறான் : அது மே லான பிறவி”—(ஆப - தர்ம - க - க - கக)

(௭)

அ.

வ ஸ்ருவரணோதூஜதம் ஸம்ப்ரயஜநு

ததெஸு ந ஸ்ருவரணோதூஜதஸு ஜாநநு ।

மஹம் ஸிஷ்யோ நிதூஜிவாடியீ த

ஸ்ராய்யாபிஜெஜு ஸாபாபுஜதஃ ॥

அ.

தீப்படிப்பட்ட தந்தையான

அவன், (சிஷ்யனுக்குச்) சாகாமையை நேரே கோடுப்பவனாய் (சிஷ்யனை)ப் பூர்ணமாக்குகிறான். (சிஷ்யன், தனக்கு) அவனால் செய்யப்பட்டதை உணர்கிறவனாய் அவனுக்குக் கேடே செய்யக்கூடாது. சிஷ்யன் குருவை எப்பொழுதும் வழிபடவேண்டும்; எப்பொழுதும் தவறுதவனாய் வேதமோதுதலை விரும்பவேண்டும்.

அவனால் செய்யப்பட்டதை - குரு தனக்குச் செய்த உபகாரத்தை. வழிபடவேண்டும் - கடவுளைப்போலத் தொழவேண்டும். வேதமோதுதலை - வேதப்பொருளை ஆராய்ந்து அறிதலை. உலகவாழ்க்கையானது பலவகைப்பட்ட நிலைமைகளால் கட்டுண்டுக்கிடக்கும் குறைவாம். ஆசார்யனருளுகின்ற பரஹ்மாத்மவாழ்க்கையோ நித்ய ஆநந்தமான நிறைவாம். ஆகவின், அவன்செய்யும் உபகாரத்தை யுணர்ந்தல் வேண்டும்; அவனுக்கு அபகாரத்தைச் செய்த லாகாது; அன்றியும், அவனை - ஈச்வரனைப்போலத் தொழுதல் வேண்டும். அப்படியே, சுருதியும் ஸ்மிருதியும் கூறுகின்றன:

“யஸ்ய ஷெவெ வரா ஹதி யயா ஷெவெ தயா மஹாநா | ததெஸுதெ கயிதாஃ ஹ்யஸாஃ ப்ரகாஸனௌ ஜஹாதஃ ॥”

“எவனுக்கு ஈச்வரன்மீது உயர்ந்த பக்தி உளதோ; எப்படி ஈச்வரன்மீது, அப்படி ஆசார்யன்மீது உளதோ; அந்த உயர்ந்தமனத்தினனுக்கே - உபதேசிக்கப்பட்ட பொருள்கள் விளங்குகின்றன” — (சீவே - சு - உந)

கூ.

ஸிஷ்யவ்யூதிசுரெணெவ விஷ்ணுஜாஷோதி யம் ஸாஸி : |
ஸ்ரஹ்மயபுத்ரஸுஷாஸு ப்ரஹ்ம வாடி உஷுதெ ||

கூ0.

யயா நிதும் மாரள வுத்தி: மாராவத்தூம் தயா22வரெக |
ததுமெது வ தயா கூவநு விதீயம் வாடி உஷுதெ ||

“ தமெஸு ந டுரெஷுதூவக ! ஸ ஹி விஷ்ணு-
ஸம் ஜநயதி ”

“ அவனுக்கு ஒருகாலத்தும் தீங்கு செய்த லாகாது. அவன
ன்றோ அவனை ஞானத்தினால் பிறப்பிக்கிறான் ”—(ஆப -
தர்ம - க - க - கரு, கக)

மற்றையது வெளிப்படடை.

(அ)

கூ.

இனி, ப்ரஹ்மசர்யத்தை நான்கு கூறுக ஸமமாய்ப் பகுத்து,
முதலில், முதல் பாகத்தை அருளிச்செய்கிறார் :

எந்த சுத்தமானவன் சிஷ்யஒழுக்கத்தின் முறைப்படியே ஞானத்
தைப் பெறுகின்றானோ, (அவன் அதனை அவ்வாறு பெறுதல்) அந்த ப்ரஹ்
மசர்யவ்ரதத்தின் முதல் கால் எனப்படுகின்றது.

சுத்தமானவன் - வெளியே ஸ்நானம் முதலியவற்றாலும், உள்ளே
நல்ல எண்ணங்களாலும் சுத்தமா யிருப்பவன். முறைப்படி - சென்ற
ரு - ஆம் சுலோகம் முதலியவற்றால் கூறிய கிரமப்படி. (கூ)

கூ0.

ப்ரஹ்மசர்யத்தின் இரண்டாம் பாகத்தைக் கூறுகிறார் :

ஆசார்யனிடத்து எப்பொழுதும் ஒழுகுதல் எப்படியோ, அப்படி
ஆசார்யமனைவியினிடத்து ஒழுகவேண்டும். அவனது மக்களிடத்தும்
அவ்வாறே செய்கின்ற (சிஷ்யனது ப்ரஹ்மசர்யத்திற்கு, அது) இரண்டா
வது கால் எனப்படுகின்றது.

(அது) ஆசார்யனது மனையாளிடத்தும், அவனது மக்களிடத்தும்
ஒப்ப ஒழுகுதல். அவ்வாறே, கூறப்பட்டுள்ளது :

കുറിപ്പ്

சூறையெழுணா தக்புதம் விஜாநநு

ஜகந்நாதா ஸ்வரூபம் லாவிதொழுவீது நம ।

ய.ந.நு.தெ தம் பூதி ஹைஷ்டிஸு பூதி

ஸ வெ து.தீயொ ஸ்ரஹ்மய-ஸு வாடிஃ ||

കു.

சூறையாடும் விரும்பும் கூடியதாகப் பூரணெனாவி யநெனாவி !

கடுணா உதவா வாறா உதவுக: வாடி உவந்தெ ||

“சூராய-புவநாய-புராரெஷ-வ்யுதிஃ”

“குருவினிடத்துப்போல, குருவின் மனையாளிடத்து நடந்துகொள்ளுதல் (வேண்டும்)”—(ஆப - தர்ம - எ - ௨௭)

“சூராயுஷாசூராயுஷமென வந்திடு”

“குருவினிடத்துப்போல, குருவின் மக்களிடத்து நடந்துகொள்ளுதலும் (வெண்மீம்)”— (மெழி - 15C)

(50)

കക.

ப்ரஹ்மசார்யத்தின் மூன்றாம் பாகத்தைக் கூறுகிறார் :

(சிஷ்யன்) தனக்கு ஆசார்யனால் செய்யப்பட்டதை உணர்கிறவனாய் பொருளை அறிந்து, “இவனால் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறேன்” என அவனைப்பற்றி மனம் மகிழ்ந்து எண்ணுகிறான் (என்பது) எதுவோ, அது ப்ரஹ்மசார்யத்தின் மூன்றாவது கால் (ஆகும்).

ஆசார்யனால் செய்யப்பட்டதை - அவன்செய்த உதவியை.
பொருளை - யாவற்றினும் மேம்பட்ட புருஷார்த்தத்தை. இவனால் உண்
டாக்கப்பட்டிருக்கிறேன் - ஆரந்தஅறிவான ப்ரஹ்மமாகிய ஆத்மாவாய்
ஆசார்யனால் உள்ளபடி ஆக்கப்பட்டிருக்கிறேன். (கக)

கஉ.

ப்ரஹ்மசார்யத்தின் நான்காம் பாகத்தைக் கூறுகிறார் :

ப்ராணன்களாலும், பொருள்களாலும், சேய்கையினாலும், மனத்தினாலும், வாக்கினாலும் குருவிற்கு இனியதைச் செய்யவேண்டும். (இது) நான்காவது கால் எனப்படுகின்றது.

கச]

நா ன் கா ம் அ த் தி யா ய ம்.

கந.

காடுமென வாடி மலதெ தயாழயடி
தடுமெவ வாடி மலயொமதறு |
உதாஹயொமென வ வாடிஜெஹு
ஸாடுஹுண வாடி உ ததொழவியாதி ||

கச.

ஜகாநாடியொ வாடிஸ யவூ ராவூ

கந.

இனி, இந்த நான்கு காலுடைய ப்ரஹ்மசர்யத்தினால் அடையப் பெறும் வித்யையும் நான்கு காலுடைத்து எனக் காட்டுகிறார் :

இவன் காலத்தால் காலை யடைகிறான் : அவ்வாறே, குருவின் வழியாகக் காலை யடைகிறான் : முயற்சியின்வழியாகக் காலை யடைகிறான் : பின்னர் சாஸ்திரத்தினால் காலை யடைகிறான்.

இவன் சிஷ்யன். காலத்தால் - வரவரத் தேறிவரும் அறிவுத் தேர்ச்சியினால். காலை - வித்யையின் ஒரு கால்பங்கை. முயற்சியின் - புத்திவல்லமையின். சாஸ்திரத்தினால் - கூடப்படிப்பவர்க்கு நூல்களை ஆராய்தலால். ஒன்றன்பின் ஒன்று ஆகவேண்டும் என்பது, இங்குச் சொல்லவந்த கருத்தன்று. அவ்வாறே, கூறப்பட்டுள்ளது :

“சூவாய-பூதாடிஜாடிதெ வாடி மலஹுஃ ஸடுமெயா |
காடுமென வாடிஜாடிதெ வாடி ஸஸு ஹவாரிணி ||”

“மாணக்கன் ஆசார்யனிடத்தினின்று ஒரு காலும், தன்புத் தியினால் ஒரு காலும் வாங்கிக்கொள்கிறான் ; காலத்தினால் ஒரு காலும், கூடப்படிப்பவரால் ஒரு காலும் வாங்கிக் கொள்கிறான்.”

(கந)

கச.

மாணக்கனுடைய அறிவும் ஸத்யமும் அடக்கமும் பிறவும் ஆசார்யனைச் சார்ந்தவழியன்றோ பயன்படுகின்றன :

எவனுடைய அழகு அறிவுமுதலான பன்னிரண்டுமோ, அவயவங்களும் மற்றையவையோ, அப்படியே திண்மையும் (எவனுக்கு உளதோ,

சுநாநி வாஜாநி தயா வஹம் உ ।
 சூவாய-யொமெ வஹதீதி வாஹம் :
 ஸ்ரஹாய-யொமெந உ ஸ்ரஹவய-டி ॥

கரு.

வனதெந ஸ்ரஹவயெ-ண்ண டெவா டெவசவலாஹவநு ।
 டீஷயஸ்ர உஹாலாமாஃ ஸ்ரஹவயெ-ண்ண வாலவநு ॥

அவனுக்கு அவை) ஆசார்யனோகேடும்வழிப் பழக்கின்றன எனவும் ;
 ப்ரஹ்மசர்யமானது ப்ரஹ்மப்போருளோடு சேர்வதனால் பழக்கின்றது
 எனவும் (ஆன்றோர்) கூறுகிறார்கள்.

அறிவுமுதலியன, ஈ - கச - ஆம் சுலோகத்தினுள் கூறப்பட்டவை.
 மற்றையவை, ஈ - உரு, உசு, உள, உஅ - ஆம் சுலோகங்களுள் கூறப்
 பட்டவை. திண்மை - இந்த அறிவுமுதலியவற்றைத் தன்னிடத்துக்
 காப்பாற்றிவைத்துக்கொள்ளும் திறமை. பழக்கின்றன - ப்ரயோஜனப்
 படுகின்றன. இந்த அறிவுமுதலாகிய ப்ரஹ்மசர்யமானது - உண்மை
 யினை நேரே கண்டிநிற்கும் கருணைக்கடலான ஆசார்யனை யடைந்த
 வழியே, ப்ரஹ்மாநந்தமான ஆத்மலாபத்தைத் தர வல்லதாம் என்பது
 தேர்ந்த கருத்து. அப்படியே, சுருதிகளும் கூறுகின்றன :

“சூவாய-யொமெவ விஷா விஷிதா ஸாயிஷம்
 வ்ராவதி”

“வித்யையானது குருவினிடத்தினின்றே அறியப்பட்டதாய்
 மிகுந்த செம்மையுறுகின்றது” — (சா - ச - கூ - ஈ)

“சூவாய-வாந வ-ர-மெஷா வெஷ”

“புருஷன் குருவினிடத்தினின்று அறிகிறான்” — (சா - கூ -
 கச - உ)

(கச)

ப்ரஹ்மசர்யத்தின் புகழ்ச்சி.

கரு.

ப்ரஹ்மசர்யத்தைப் புகழ்கின்றார் :

தேவர்கள் இந்த ப்ரஹ்மசர்யத்தினாலே தேவநிலையைப் பெற்றார்
 கள். ரிஷிகளும் ப்ரஹ்மசர்யத்தினாலே மாட்சிமையுடையோ ரானார்கள்.

கஅ]

நான்காம் அத்தியாயம்.

கக.

வனதெநெவ வஸகஸவபூர் ரகுவஜ்ஜரஸொஃஜயநு |
வனதெந வுஹுயெ-ண வகுயெ-ரா வுஹாய ஜாயதெ ||

கள.

சூகாங்க்ஷாய-ஸு வஸ்யொமாஸு ரவஸௌஷாயி-நாஸிவ |
வஸவம் ஹெதுதஜாஜீராய தாஜ-ஹாவம் மதா ஹெ ||

கஅ.

சுவதஃ க்ஷத்ரிய தெ ஜயனி

கக.

மேலும்,

இதனாலேயே அப்ஸரஸ்களும் கந்தர்வர்களும் அழகை வேன்றார்கள். சூரியனும் (ஜகத்தை) விளங்கச்செய்தற்கு இந்த ப்ரஹ்மசர்யத்தினாலே (வல்லவ) னாகிறான்.

இதனாலேயே - ப்ரஹ்மசர்யத்தினாலேயே. வேன்றார்கள் - கைகூடச்செய்துகொண்டார்கள். (கக)

கள.

ஒரே ப்ரஹ்மசர்யமே அவரவர்க்குவேண்டிய பல்வகைப் பயனைத் தருகின்றது :

இவர்கள் இதனை நன்றாய் நினைத்து அத்தகைய தன்மையை யடைந்தார்கள் ; சிந்தாமணியை நாடுவோர்க்கு விரும்பும்பொருள் கிடைப்பதனால் (எத்தகைய தன்மை யுளதோ), அப்படிப்போல என்க.

எனவே, ப்ரஹ்மசர்யத்தை அநுஷ்டிப்போர் தாம் விரும்பியதைப் பெறுவார் என்பதாயிற்று. இவர்கள் - தேவர்முதலானோர்கள். இதனை-ப்ரஹ்மசர்யத்தை. அத்தகைய தன்மையை - விரும்புவதைப் பெறுகின்ற தன்மையை. (கள)

கர்மமும், ஞானமும்.

கஅ.

இவ்வாறு ப்ரஹ்மசர்யம் விரித்துணர்த்தப்பட்டது. இனி, கர்மத்தினாலாவதையும் ஞானத்தினாலாவதையும் கூறுகிறார் :

கூடித்திரிய ! அந்த ஜனங்கள், அழிவுள்ள உலகங்களை மாசுற்ற

யொகாநு ஜநாஃ கஜுணா நிஜுயெந ।

ஜோநெந விஅாஹுஜ சுலெஸ்தி நிதூ

ந விஜுதெ ஹுநுயா தஸு வநூஃ ॥

கக.

யுதராஷ்டிர உவாஹ—

சூலாதி ஸங்குலிவ யொஹிதலிவாயொ

கர்மத்தால் வெல்லுகிறார்கள். தெரிந்தவன் நித்யமான ஜ்யோதிஸை மாசற்ற ஞானத்தால் அடைகிறான் ; அதற்கு வழி வேறுவிதமாக இல்லையன்றே.

அந்த — தெரியாத. அழிவுள்ள உலகங்களை — அநித்யமான பிதிரு லோகம் தேவலோகம் முதலியவற்றை. நிஜுயெந என்பதை — மத்யதீபிகாநியாயத்தினால், கஜுணா என்பதனோடும் ஜோநெந என்பதனோடும் ஒட்டுக. நாமநஞம் ஸ்ராததூலகுதம் ஜயந்தி [தன் ஆத்மாவான அழிவிலா (உலகை) வெல்லுகிறார்களில்லை.] என்பது, இரண்டாம் அடிக்கு மற்றோர் பாடம். நிறைந்த ஆரந்த ஜ்யோதி ஸான அழிவிலாப்பொருளை யடைதற்கு ஞானமொன்றைத் தவிர, கர்மம்முதலான வேறுஒருவழியும் இல்லையேஇல்லை என்பது முடிந்த கருத்து. அப்படியே, சுருதியும் கூறுகின்றது :

“தஜெவ விஜிஶ்ரதி ஜுத்யுஜெதி நானுஃ வநூ விஜுதெதயநாய”

“அதனையே அறிந்து ம்ருத்யுவைக் கடந்திகிறான். (பரம பதத்தைப்) பெறுதற்கு வேறு வழி இல்லை”—(ச்வே — ௩ — அ ; ௬ — கரு)

(கஅ)

ப் ர ஹ் ம ம்.

கக.

தெரிந்தவன் ஞானத்தால் எந்த ப்ரஹ்மத்தைக் காண்கின்றானோ, அது எந்த நிறமாகத் தோற்றுக்கின்றது? எனத் திருதராஷ்டிரன் வினவுகின்றான் :

திருதராஷ்டிரன் சொல்லவற்றான் :

தேரிந்த ப்ராஹ்மணன் எங்கே எதனைப் பார்க்கின்றானோ, (அங்கே

கூவுஷாஜஹம் காஹ்வம் வா |
 யஜ்ஹணஃ வஸூதி யத்ரு விதாநு
 கயம் ரஹ்வம் தஜஜதக்ஷரம் வரடி ||

உ0.

ஸநதூஜாத உவாஹ—

நாலாதி ஸுகூவிவ ஹூஹி தவிவாயொ
 கூவுஷாஜஹம் காஹ்வம் வா |
 ந வஸூதிவாநம் திஷுதி நானூரிக்ஷ
 நெதததூஹெ வஸூதிவம் விவதி ||

அது) வேண்மைபோலவாயினும், சேம்மைபோலவாயினும், கருமை போலவாயினும், நரைபோலவாயினும், கபிலம்போலவாயினும் தோற்று கின்றதா? அந்த சாகாத அழியாப் பரம்போருள் எப்படிப்பட்ட நிற முடைத்து?

(அங்கே அது) — (தன்னுள்ளே ப்ரஹ்மம்.) நரை — கருமைகலந்த வெண்மை. கபிலம் — கருமைகலந்த பொன்மை. (கக)

உ0.

விடையை

ஸநதூஜாதர் சொல்லவற்றார் :

(இது) வேண்மைபோலவாயினும், சேம்மைபோலவாயினும், கருமைபோலவாயினும், நரைபோலவாயினும், கபிலம்போலவாயினும் தோற்றுகின்றதில்லை ; மண்ணில் வாழ்கின்றதில்லை ; விண்ணில் வாழ்கின்றதில்லை. இது (ஸம்ஸாரக்)கடலிலே நீரை[உடம்பை] யுடைய தில்லை.

ப்ரஹ்மத்திற்கு உருவ மில்லையாதலால் வெண்மைமுதலான நிற மில்லை. அவ்வாறே, சுருதிகள் உணர்த்துகின்றன :

“ததாரஹ்வதாபியடி”

“அது உருவமில்லாதது, நோயில்லாதது” — (ச்வே-ந-க0)

“சுஸஹ்வஸூதிவாஹ்வ”

“ஓசையில்லாதது, ஸ்பர்சமில்லாதது, உருவமில்லாதது”—
(கட - ஈ - கரு)

“விஜாநநீர-டுவ்யு”

“அந்வான ஆநந்தமானது, உருவமில்லது”—(கை-உப-கூ)

நீர் என்னும் சொல் - மற்றைய பூதங்கட்கும் உபலக்ஷணமாய், ஐந்துபூதங்களா லாகிய உடம்பைக் குறிக்கின்றது. ப்ரஹ்மத்திற்கு உடம்பு இல்லாண்மையால், அது சூடம்போல உருவம்முதலியவற்றை யுடையதாதலும், ஒன்றனிடத்துத் தங்கிநின்றலும் இல்லை. அவ்வண்ணமே, சுருதிகளைக் காண்க :

“ஸ ஹவஃ கஷிந் வுதிஷித ஐதி ஸ்வே உஹிதி”

“பகவானே! அது எதன்மீது தங்கியுளது? என்று (வினவ), ‘தன் மகிமையின்மீது (தங்கியுளது’ என்று விடை கூறப்பட்டது”—சா - எ - உச - க)

“கஜேதஸ்யாஸரீரஸ்யாத்மஃ சுஸரீரம் வாவ ஸஹ்ய”

“சாகாததாய், உடம்பில்லாத ஆத்மாவிற்கு உடம்பில்லாத உண்மையை”—(சா - அ - கஉ - க)

“கஜாயஸரீரஜொஹித்யு”

“நீழலில்லாததாய், உடம்பில்லாததாய், சிவப்புநிறமில்லாததாய்”—(ப்ர - ச - க0)

“சுஸரீரம் விஹ-ஜாத்மத்ய உக்வா ய்ரொ ந ஸொவதி”

“புத்தியுள்ளவன், உடம்பில்லதாய் வியாபித்துநிற்கும் ஆத்மாவைக்கண்டு, பின்னர் வருந்தமாட்டான்”—(கட-உ-உஉ)

“கயஸரீரொஃஜாத்மஃ”

“இது உடம்பில்லாதது, சாகாதது”—(ப்ரு - ச - ச - எ)

“வரஸ்யு ... சுஸரீரஸ்யு”

“உடம்பில்லாத ... பரம்பொருளினுடைய”—(மைத்ரீ - கூ - உஎ)

(20)

உக.

ந தாஸகாவஸு ந வ விஜுஹாஸித்
 ந வாலெஷு ஐஸுதெ ராவலஷு
 ந வாவி வாயள ந வ லெவதாவஸு
 நெதஜுஹெஷு ஐஸுதெ நொத வஸுதெயெ ||

உஉ.

நெவகஷுத் தந யஜுஷு நாவஸுவஸு
 ந ஐஸுதெ நெவ விஜெஷு வஸுஷு
 ரஸுநரெ வுஹுஷு வாவி ராஜநு

உஹாவுதஸுநி ஐஸுதெ தஸு ||

உக.

அன்றியும்,

(இது) நகஷத்திரங்களில் இல்லை; மின்னல்களிலும் தங்கியதில்லை. இதனது வடிவம் மேகங்களிலும் காணப்படுகின்ற தில்லை; காற்றிலும் இல்லை; தேவதைகளிடத்தும் இல்லை. இது சந்திரனிடத்தும் காணப்படுகின்ற தில்லை; அல்லது, சூரியனிடத்தும் இல்லை.

உஉ.

மற்றும்,

அது ரிக்குக்களில் இல்லை; யஜுஸ்களில் இல்லை; அதர்வங்களிலும் இல்லை; சுத்தமான ஸாமங்களிலும் காணப்படுகின்ற தில்லை; அரசனே! ரதந்தரத்தில் இல்லை; அல்லது, ப்ருஹத்ரதத்திலும் இல்லை.

ரதந்தரம்; ப்ருஹத்ரதம் என்பன, ஓர்வகை ஸாமங்கள்.

ஆயின், ப்ரஹ்மம் ஒருவனுக்கும் ஓரிடத்தும் காணப்படமாட்டாது எனின், — கூறுவோம்; கேட்பாயாக:

பெரியவ்ரதம்பூண்டவனுக்கு அது ஆத்மாவினிடத்துக் காணப்படுகின்றது.

பெரிய வ்ரதம் என்றது, ந - கக - ஆம் சுலோகத்தினுள் கூறிய அறிவுமுதலிய பன்னிரண்டு குணங்களை. ப்ரஹ்மமாகிய ஆத்மப்பொரு

உரு.

சுவாரணீயம் தஹஸி வரஹாசு

தஹகொகொவெதி விநாஸகாரெ /

சுணீயரஹம் உ தயாஹவணீயவாடி

உஹசு ஹரஹம் சுவவி வவஹதஹஸி ||

ளானது குடம்போல 'இது' என்று சுட்டி யறியப்படுகிற தில்லை. மற்று, ஞானியாவான் அதனைத் தன்னிடத்தே தானாகக் காண்கிறான், தன்ஸ்வ ரூபமாகவே அறிகிறான் என்றபடி. (உஉ)

உரு.

அந்த ப்ரஹ்மம்

ஒழிக்கவொண்ணாது ; இருட்டிற்கு அப்பால்உள்ளது. ப்ரளயகா லத்திலே, காலமும் அதனை யடைகின்றது. மற்றும், (அது) மிக நுண்மை யானவற்றினும் நுண்மையான வடிவுடைத்து. அன்றியும், (அதனது) வடிவம் மலைகளினும் பெரியதாம்.

ஒழிக்கவொண்ணாது - ப்ரஹ்மம் எங்குமுள்ளமையால், ஓரிட த்து இல்லாதபடி துடைக்கமுடியாதது. இருட்டிற்கு - அஃஞானத் திற்கு யாவற்றிற்கும் முடிவைச் செய்கின்ற காலமும், ப்ரளயகாலத் திலே ப்ரஹ்மத்தினுள் ஒடுங்குகின்றது ; அங்ஙனம் காலமென்பதும் அதனுள் முடிந்துவிடுகின்றது. எனவே, - ப்ரஹ்மம் காலத்தினுள் தங் குவ தில்லை ; மற்றுக், காலமே அதனுள் தங்கிநிற்பதாம் என்க. ஆகவே, படைக்கப்பட்டவற்றுள் காலமும் ஒன்று ஆதலால், - 'ப்ரஹ் மம் எப்பொழுது உண்டாயிற்று?', 'அது எப்பொழுது ஜீவ னாயி ற்று?', 'அது எப்பொழுது உலகைப் படைத்தது?' என்பனபோ ன்ற வினாக்களெல்லாம் - 'மகனுடைய எந்தப் பிராயத்திலே அவனது தாய்தந்தையர் பிறந்தார்?' என்னும் வினாப்போல ஒவ்வாதுநின்றலை னோக்குக. பரம்பொருளினுடைய நுண்மையையும் பெருமையையும் பற்றி வே - த - மா - க - உகூ - ஆம் சுலோகத்தின் உரையைப் பார்க்க. (உரு)

உச.

தடிதடிஹா ஸ்ஷிதம் ஹதி ஸவடி
 தடிதடிஹிஹிஹி ஜாநயொமாஃ |
 தடிதடி ஜமதவடிஹி ஸ்ஷிதம்
 ய ஸதடிதடிஹிஹிஹி ஸவதி ||
 உதி ஸ்ஷிதம் ஜாநயொமாஃ ||

உச.

அப் பொருளைக் காணுதலையும், அதனது பயனையும் அருளிச் செய்கிறார் :

அந்த இதேல்லாம் (அதனிடத்துச்) சேவ்வனே நிலைத்ததாய், (அதனது) ஒளியினால் விளங்குகின்றது. ஆத்மஞானியானவன் அதனை ஞானயோகத்தால் காண்கிறான். இந்த ஜகத்தனைத்தும் அதிலே தங்கியுள்ளது. எவர் இதனை அறிகிறாரோ, அவர் சாகாதவ ராவர்.

புநீமத் ஸநத்ஸுஜாதீயத்தில் நான்காம் அத்தியாயம் முற்றும்.

அந்த இதேல்லாம்-பலவகையாய்க் காணப்படுகின்ற ப்ரபஞ்ச மனைததும். இது ஆத்மஒளியினால் விளங்குதலைப்பற்றி, வே - த - மா - க - கக - ஆம் சுலோகத்தின் உரையைப் பார்க்க. ஞானயோகத்தால் - கர்மயோகத்தால் லல்லாமல். இதனை - ப்ரஹ்மத்தை. (உச)

நான்காம் அத்தியாயம்.

பதவுரை.

க.

புருதராஷ்டிரன்

உவாழ

ஸந்தஸ்துஜாத

யக்

(கூம்)

வராயுதம்

விழாருவா

புராணம்

ஐரம்

வாழம்

வடிவம் ஹி

(தக்)

(கூம்)

காபெயுஷம்

ஸந்தஸ்துஜாத

வரம்

கூயம்

புருஷோத்தமம் ஹி

கூயம்

ஐ

ஐம்

திருதராஷ்டிரன்

சொன்னான் :

ஸந்தஸ்துஜாதரே !

எதனால்

(நீங்கள்)

மேலான விஷயத்தையுடையதாய்

பலவகைத்தானதாய்

ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய

இந்த

வார்த்தையை

பேசுகிறீர்களோ,

(அதனால்)

(நீங்கள்)

ப்ரபஞ்சங்களில்

மிக்க அருமையான

சிறந்த

உபதேசத்தை

அருளிச்செய்க.

குமாரரே !

என்னுடைய

இந்த

ந.]

நான்காம் அத்தியாயம்.

வாக்யம்
(ஸ்ரீமணம்)

வாக்யத்தை
(கேட்டருளுக.)

உ.

ஸநதஸுஜாதம்
உவாவ
ராஜந்
(கூம்)
யக்
சுலிஷுஜெண
பிம்
புலுவி
(தக்)
வநதக் புலு
கூர்ஜானெந
ந உலு
பிநலி
புலு
புலு
விஜா ஹி
புலு
லா
புலு
உலு

ஸநதஸுஜாதர்
சொன்னார் :
அரசனே !
(நீ)
எதனை
ஊக்கத்தோடு
என்னை
கேட்கின்றனையோ,
(அந்த)
இப் பிரஹ்மம்
தூரிதப்படுவானால்
அடையத்தக்க தன்று.
மனம்
புத்தியினுள்
ஒடுங்கியபொழுது
வியையானது
ஆலோசிக்கத்தக்கது.
அது
ப்ரஹ்மசாயத்தினால்
அடையத்தக்கது.

ந.

யா
ஸஹி:
புலு
புலு
புலு

எது
நல்லோர்களால்
ப்ரஹ்மசாயத்தைக்கொண்டு
அடையப்படுகின்றதோ,

யா

புராவு

(தெ)

வநம்

தேயுலாவம்

தஜனி

யா வெ

விஜா

மாநாவுபெஷு

நிதா

(வவதி)

(தா)

சூஜா

ஸதாநாவா

விஜா

வடிவரி ஹி

எதனை

அடைந்தபின்னர்

(அவர்கள்)

இந்த

சாகுந்தன்மையை

ஒழித்திருக்கிறார்களோ,

எந்த

விதையானது

குருவினால் வளர்க்கப்பட்டவரிடத்து

உறுதியாக

(இருக்கின்றதோ,)

(அந்த)

முதற்பொருளைப் பற்றியதாய்

ஸத்யஸ்வரூபமான

விதையை

பேசுகிறாய்.

ச.

யுதராவஷு

உவாஅ

யா

விஜா

புஹவயெண

சுஜஸா

வெடிதம்

ஸகூ

(தஸூ)

(விஜாயா)

(ஸாயம்)

திருதராவ்ஷிரன்

சொன்னான் :

எந்த

விதைய

ப்ரஹ்மசர்யத்தினாலே

சரியாக

அறிய

கூடியதோ,

(அந்த)

(விதையக்கு)

(ஸாதநமான)

டு]

நா ன் கா ம் அ த் தி யா ய ம்.

தசு
வ்ஹயய்யு
கயம்
ஸ்யாசு
விசுந்
வனதசு
நெ
வ்ஹீஹி

அந்த
ப்ரஹ்மசர்யம்
எப்படி
ஆகும்?
அறிஞரே!
இதனை
எனக்கு
சொல்லுக.

டு.

ஸநதஸுஜாதம்
உவாஅ
ஹ
யெ
சுஅயய்யொநி
வ்ஹீஸ்ய
மஹம்
ஹ-ஹு
வ்ஹயய்யு
வரணி
நெ
ஹ வனவ
ஸாஹு காராஃ
ஹனி
நெஹம்
விஹாய
வரணி
ஸத்யம்
யாந்தி

ஸநதஸுஜாதர்
சொன்னார் :
இங்கு
எவர்கள்
ஆசார்யயோநியை
புகுந்து
கர்ப்பமாக
ஆகி
ப்ரஹ்மசர்யத்தை
அதுஷ்டி க்கிறார்களோ,
அவர்கள்
இங்கேயே
சாஸ்திரங்களைச் செய்வோராக
ஆகிறார்கள் ;
உடம்பை
கிட்டபின்னர்
உயர்ந்த
உண்மையை
அடைகிறார்கள்.

சு.

(தெ)

புராணம்

புரிதி

(புராணம்)

ஹஹ ஹி

(புராணம்)

சுநதி. திக்ஷோணா:

சுவிநி

யொகெ

காரிநி

ஜயந்தி வெ

ஜெஹாசு

ஹஹிசு ஹ

தெ

ஹஹ

யீரஹாவாசு

ஜெஹாசு

சுதூநம்

நிஹபுரந்தி

(அவர்கள்)

பரஹ்மத்தினுடைய

நிலையை

(அடைய)

இங்கே

(தவந்தவங்களை)

பொறுத்துக்கொள்கிறவராய்

இந்த

உலகிலே

காமங்களை

வென்றிடுகிறார்கள்.

முன்னு என்னும் புல்லினின்று

குருத்தைப் (பிரிப்பது) போல,

அவர்கள்

இங்கு

தீரத்தன்மையினால்

உடம்பினின்று

ஆத்மாவை

பிரித்திடுகிறார்கள்.

எ.

ஹாரத

விதா

ஜாதா ஹ

வந்தள

ஸ்ரீரம்

காரணத்தி

ஹ

பாரத !

தந்தையும்

தாயுமாகிய

இவ்விருவரும்

உடம்பை

செய்கிறார்கள்.

ஆனால்,

அ]

நா ன் கா ம் அ த் தி யா ய ம்.

சூலாயுதம்

யக

ஜெந்

(ஹவதி)

தக

ஸத்யம் வெ

சுஜீதம் தயா

(ஹவதி)

ஆசார்யனிடத்தினின்று

எந்த

பிறவி,

(உண்டாகின்றதோ)

அது

ஸத்யமாகவும்

சாகாததாகவும்

(ஆகின்றது.)

அ.

ஸம்

(ஸிஷ்யாய)

சுஜீதம்

ஸம்பூயஜந்

(தம்)

சூவ்யெணாதி

(ஸிஷ்யம்)

சுஸ்ய

சுஜீதம்

ஜாநந்

தவெஸ

ந சூயெணாதி

ஸிஷ்யம்

மாராயம்

தித்யம்

சுலிவாஜயீத

உ

ஸத்ய

சுபூஜிதம்

அவன்

(சிஷ்யனுக்கு)

சாகாமையை

நேரே கொடுப்பவனாய்

(அவனை)

பூர்ணமாக்குகிறான்.

(சிஷ்யன்)

அவனால்

(தனக்குச்) செய்யப்பட்டதை

உணர்கிறவனாய்

அவனுக்கு

தீங்கு செய்யக்கூடாது.

சிஷ்யன்

குருவை

எப்பொழுதும்

வழிபடவேண்டும்,

மேலும்,

எப்பொழுதும்

தவறாதவனாய்

ஸாய்யாயம்
ஐவெசு

தன் படிப்பை
விரும்பவேண்டும்.

யம்

ஸாயி:

ஸிஷ்யவாதிசுரேண வஸவ
விஷ்ணு

சூரேஸாதி

(ஸம்)

(தாம்)

(தயா)

(சூரேஸாதி)

(ஐதி)

(யசு)

(தசு)

சுஸு

ஸுஹயயஸுசுஸு

ஸுயி:

வாடி:

உவ்யுதெ

கூ.

எந்த

சுத்தமானவன்

சிஷ்யஒழுக்கத்தின் முறைப்படியே

வித்யையை

பிபறுகின்றானே,

(அவன்)

(அதனை)

(அவ்வாறு)

(பெறுகிறான்)

(என்பது)

(எதுவோ)

(அது)

அந்த

ப்ரஹ்மசர்யவ்ரதத்தின்

முதல்

காலாக

கூறப்படுகின்றது.

க0.

யயா

மாராள

நிதி:

வாதி:

(ஹவசு)

தயா

எப்படி

குருவினிடத்தில்

எப்பொழுதும்

ஒழுகுதல்

(இருக்கவேண்டுமோ)

அப்படி

கக]

நா ன் கா ம் அ த் தி யா ய ம்.

(ஸிஷ்யம்)

மாருவத்யா

சூவரொக

(ஸம்)

ததூதே உ

தயா

கூவபுந்

(வதூதே)

(ஐதி)

(யக)

(தக)

சித்யம்

வாடி

உதூதே

(சிஷ்யன்)

குருவின் மனையாளிடத்து

ஒழுகவேண்டும்.

(அவன்)

அவனது மக்களிடத்தும்

அப்படியே

செய்கிறவனாக

(இருக்கிறான்)

(என்பது)

(எதுவோ)

(அது)

இரண்டாவது

காலாக

சொல்லப்படுகின்றது.

கக.

(ஸம்)

சூவாயெபுண

சூதூக்யதம்

விஜாநந்

கூப்யம் உ

ஜோகூவா

கூநெந

(கூஹம்)

வாவிதம்

கூவலி

ஐதி

தம் வுதி

ஹுஷுஷ்யம்

உதூதே

(அவன்)

ஆசார்யனால்

தனக்குச் செய்யப்பட்டதை

அறிகிறவனாய்

பொருளையும்

அறிந்து,

“இவனால்

(நான்)

உண்டாக்கப்பட்டவனாக

இருக்கிறேன்”

என

அவனைப்பற்றி

மனம் மகிழ்ந்தவனாய்

எண்ணுகிறான்

(ஐதி)

யக்

ஸஃ டெவெ

வ்ருஹயயபுஸ்ய

த்யுதீயஃ

வாஹி

(உவ்யுதெ)

(என்பது)

எதுவோ

அது

ப்ரஹ்மசர்யத்தின்

மூன்றாவது

காலாக

(சொல்லப்படுகின்றது)

கஉ.

(ஸஃ)

வ்ருஹெணஃ சுவி

யஹெஃ சுவி

கஜேணா

கேவலா

வாவா

சூவாயபூய

வியம்

கூயபூய

(ஹதக்)

உத்யுதஃ

வாஹி

உவ்யுதெ

(அவன்)

ப்ராணன்களாலும்

பொருள்களாலும்

செய்கையினாலும்

மனத்தினாலும்

வாக்கினாலும்

குருவிற்கு

ப்ரியமானதை

செய்யவேண்டும்.

(இது)

நான்காவது

காலாக

சொல்லப்படுகின்றது.

கங.

சுயம்

காஹெந

வாஹி

மஹதெ தயா

தயா வனவ

இவன்

காலத்தால்

காலை

அடைகிறான் ;

அப்படியே

கச]

நான்காம் அத்தியாயம்.

மாராயொமதஃ

வாடி

(ஹத) உ

உதாஹயொமத

வாடி

ஹத உ

ததஃ

மாராயொண

வாடி

கலியாதி உ

குருவின்வழியாக

காலை

(அடைகிறான்);

முயற்சியின்வழியாக

காலை

அடைகிறான்;

பின்னர்

சாஸ்திரத்தினால்

காலை

அடைகிறான்.

கச.

யஸு

மாராயொ

ஹத நாதயஃ

வாடி

(ஹதி)

(யஸு)

கலாநி உ

கநாநி

(ஹதி)

தயா

(யஸு)

ஹத உ

(ஹதி)

(தஸு)

(தசு)

(ஹத)

கலாயொமத

(ஹதி)

எவனுடைய

அழகு

அறிவுமுதலிய

பன்னிரண்டுமாக

(உளதோ)

(எவனுடைய)

அவயவங்களும்

மற்றையவையாக

(உள்ளனவோ)

அப்படியே

(எவனுக்கு)

திண்மையும்

(உளதோ)

(அவனுக்கு)

(அந்த)

(எல்லாம்)

குருவோடு கூடுதல்

(இருக்கும்பொழுது)

ஹயதி

ஐதி உ

ஹ்ருஹயயு

ஹ்ருஹயயுயொமெந

(ஹயதி)

(ஐதி) உ

(ஃஷயம்)

ஹ்ருஹயம்

பழுக்கின்றது

என்றும்,

ப்ரஹ்மசர்யமானது

ப்ரஹ்மப்பொருளோடு சேர்வதனா

(பழுக்கின்றது)

(என்றும்)

(ரிஷிகள்)

சொல்லுகிறார்கள்.

[ல்

கரு.

ஜெவாஃ

ஹதெந

ஹ்ருஹயெயுண

ஜெவஹம்

ஹ்ருஹயம்

ஃஷயம் உ

ஹ்ருஹயெயுண

ஜெவஹயம்

ஹ்ருஹயம் உ

தேவர்கள்

இந்த

ப்ரஹ்மசர்யத்தினால்

தேவத்தன்மையை

அடைந்தார்கள்.

ரிஷிகளும்

ப்ரஹ்மசர்யத்தினால்

மாட்சிமையுடையோராக

ஆனார்கள்.

கரு.

ஹ்ருஹயயு

ஹ்ருஹயம்

ஹதெந ஹவ

ஹ்ருஹயம்

ஹ்ருஹயம்

ஹ்ருஹயம் ஹவ

ஹதெந

ஹ்ருஹயெயுண

கந்தர்வரோடு கூடிய

அப்ஸரஸ்கள்

இதனாலேயே

அழகை

வென்றார்கள்.

சூரியனும்

இந்த

ப்ரஹ்மசர்யத்தினால்

கஅ]

நா ன் கா ம் அ த் தி யா ய ம்.

சுஹாய

(சும)

ஜாயதெ

விளங்கச்செய்தற்கு

(வல்லவனாக)

ஆகிறான்.

கள.

ஐஜெ

வனதக

ஸஜாஜூய

தாஜுமாவம்

மதாஃ

ராவஹஜாயிபுநாஃ

சூகாஃகூயபுஸூ

ஸய்யொமக

(யாஜுக்)

(ஹாவஃ)

(ஹவதி)

வனவம் ஹி ஐவ

இவர்கள்

இதனை

நன்றா யறிந்து

அத்தகைய தன்மையை

அடைந்தார்கள் ;

சிந்தாமணியை நாடுவோர்க்கு

விரும்பும்பொருள்

கிடைப்பதனால்

(எத்தகைய)

(தன்மை)

(உளதோ)

அப்படிப்போல.

கஅ.

கூத்திரய

தெ

ஜநாஃ

சுஜ்வதஃ

யொகாந்

நிஜபுரெந

கஜபுணா

ஜயஜி

விசாந்

நித்யம்

கூத்திரிய :

அந்த

ஜனங்கள்

அழிவுள்ள

உலகங்களை

குற்றமற்ற

கர்மத்தால்

வெல்லுகிறார்கள்.

தெரிந்தவன்

நித்யமான

தெஜம்
நிபிஷெந
ஜோநெந
சுவெதி
கவு
வநா
சநயா
ந விஷிதெ ஹி

ஒளியை
குற்றமற்ற
ஞானத்தினால்
அடைகிறான் ,
அதற்கு
வழி
வேறுவிதமாக
இல்லையன்றோ.

கக.

யுதராஷ்ட்
உவா
விவா
புராணம்
யசு
யசு
வஸுதி
(தசு)
(தசு)
ஸாக்ஷி உவ
நொஹிதஸ் உவ
சுவாதி சுயா
கூஷ்ட (உவ)
சுஜீடநஸ் (உவ)
வா
காஜிவம் (உவ)
சுவாதி சுய
தசு
சுஜீடம்

திருதராஷ்டிசன்
சொன்னான் :
தெரிந்த
புராணமணன்
எங்கே
எதனை
பார்க்கின்றானோ
(அங்கே)
(அது)
வெண்மைபோல
செம்மைபோல
தோற்றுகின்றதா ?
கருமை(போல)
நரை(போல)
அல்லது
கபிலம்(போல)
தோற்றுகின்றதா ?
அந்த
சாகாத

உக]

நான்காம் அத்தியாயம்.

சுக்ஷரம்

அழியாத

வரம்

பரம்பொருள்

கயம் ரூபம்

எப்படிப்பட்ட நிறமுடைத்து?

உ௦.

ஸநத்ஸஜாதம்

ஸநத்ஸஜாதம்

உவரவ

சொன்னார்:-

(வனதக்)

(இது)

ஸநத்ஸஜாதம்

வெண்மைபோல

யொஹித்ய உவ சுயோ

செம்மைபோல

ந சூலாதி

தோற்றுகின்றதில்லை;

கூஷ்டம் (உவ) சுய

கருமை(போல)

சுஜீவம் (உவ)

நரை(போல)

வா

அல்லது

காஷ்டம் (உவ)

கபிலம்(போல)

(ந சூலாதி)

(தோற்றுகின்றதில்லை);

வ்யூஷ்டம்

பூமியில்

ந திஷ்டி

வாழ்கின்றதில்லை;

சுஜீவிக்ஷ

வானத்தில்

ந (திஷ்டி)

(வாழ்கின்ற)தில்லை.

வனதக்

இது

ஸநத்ஸஜாதம்

கடலிலே

ஸநத்ஸஜாதம்

ஜலத்தை

ந விவதி

உடையதில்லை.

உக.

(வனதக்)

(இது)

தாரகாஸம்

நகத்திரங்களில்

ந

இல்லை;

விஷ்ணுபிரஸாதம்
 ந வ
 சுஷு
 ராகுவம்
 சுஷுஷு வ
 ந ஐஸ்வரதே
 வாயள சுவி வ
 ந
 ஷெவதாஸு வ
 ந
 ஷதக
 ஸுஷு வ
 ந ஐஸ்வரதே
 உத
 ஸுஷுயெ (உ)
 ந

மின்னல்களில் தங்கியதாக
 இல்லை ;
 இதனுடைய
 வடிவம்
 மேகங்களிலும்
 காணப்படுகின்றதில்லை ;
 காற்றிலும்
 இல்லை ;
 தேவதைகளிடத்தும்
 இல்லை.
 இது
 சந்திரனிடத்தும்
 காணப்படுகின்றதில்லை ;
 அல்லது
 சூரியனிடத்தும்
 இல்லை.

௨௨.

தக
 பீஷு
 ந ஷவ
 யஜுஷு
 ந
 சுயவஸு சுவி
 ந
 விஷ்ணுஷு
 ஸாஸு
 ந ஐஸ்வரதே வெ
 ரயஜுரே

அது
 ரிக்குக்களில்
 இல்லை ;
 யஜுஸ்களில்
 இல்லை ;
 அதர்வங்களிலும்
 இல்லை ;
 சுத்தமான
 ஸாமங்களில்
 காணப்படுகின்ற தில்லை ;
 ரதந்தரத்தில்

உரு]

நா ன் கா ம் அ த் தி ய ர ய ம்.

(த)

(இல்லை) ;

வா

அல்லது

வெறுமையே சுவி

ப்ருஹத்ரதத்திலும்

(த)

(இல்லை).

ராஜங்

அரசனே !

ஹோவ்ருதஸ்ய

பெரிய வ்ரத முடையவனுக்கு

தக

அது

சூதநி

ஆத்மாவினிடத்து

ஹ்யுதெ

காணப்படுகின்றது.

உரு.

(தக)

(அது)

சுவாரணீயம்

ஒழிக்கவொண்ணாதது ;

தலை:

இருட்டிற்கு

வரலாசு

அப்பால் உள்ளது.

விநாஸகாமெ

ப்ரளயகாலத்திலே

சுகை: சுவி

முடிவைச் செய்கின்ற காலமும்

தக

அதனை

வந்தி

அடைகின்றது.

உ

மற்றும்

(தக)

(அது)

சுணீயஸாடி சுவி

மிக நுண்மையானவற்றிலும்

சுணீயரூபம்

நுண்மையான வடிவிற்காக

(ஹவதி) தயா

(இருக்கின்றது) ,

சுவி து

மேலும்

(தஸ்ய)

(அதனுடைய)

ஹ்யரூபம்

வடிவம்

வவ்யுதெஹ்யு:

மலைகளைக்காட்டிலும்

பஹு
(ஹவதி)

பெரியதாக
(இருக்கின்றது).

உசு.

தசு
வளதசு
ஸவடும்
(தவ்விந்)
ஸவ்விதம்
(தவ்வி)
சுஹா
ஹாதி
சுதவ்விசு
தசு
ஜஹாதயொஹாசு
வஸ்யுதி
ஹிம்
ஸவடும்
ஜஹசு
தவ்விந்
வ்விதம்
யெ
வளதசு
விஹிம்
தெ
சுஹாதாஃ
ஹவதி

அந்த
இது
எல்லாம்
(அதனிடத்து)
நன்றாக நிலைத்ததாய்
(அதனுடைய)
ஒளியினால்
விளங்குகின்றது.
ஆத்மஞானியானவன்
அதனை
ஞானயோகத்தினால்
பார்க்கிறான்.
இந்த
எல்லா
ப்ரபஞ்சமும்
அதிலே
தங்கியுள்ளது.
எவர்கள்
இதனை
அறிகிறார்களோ,
அவர்கள்
சாகாதவராக
ஆகிறார்கள்.

வ ஂ ஹ ஜெ ர ஂ ய ஸ ர ய : ||

ஸநத்-ஜாத உவாஹ—

செராக் கெட்டாய்ந்து மொலுந்து காடொ ஊங்க் வராவஸ்தா !
 ஂரங்ஷ-க்ஷா மொஹொ வியிதூ வாட்கூவாஂஸுஞயா ஜ-ம-ஷ-
 அாடிசெந்தெ உஹாடிவாஷா உங்ஷ-க்ஷாணநாஸநாஃ || [தா||

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

சென்ற அத்தியாயத்திலே (ச - கஅ, உச) பரம்பொருளை ஞான யோகத்தால் காணக்கூடும் என்று கூறப்பட்டது. அன்றியும், அந்த ஞானயோகத்திற்கு ஸாதநமாய்க் கொள்ளவேண்டிய குணங்களும் தள்ள வேண்டிய குற்றங்களும் சென்ற அத்தியாயங்களுள் கூறப்பட்டன. ஆயினும்,—அச் சாதநங்களை நேரே நிரம்ப அநுஷ்டியாவழி ஸாத்யமாகிய ஞானயோகம் கைகூடாததால், ‘அவற்றை முயன்று அநுஷ்டித் தல் வேண்டும்’ என வற்புறுத்துவான், மீண்டும் இவ்வத்தியாயத்தி னுள் அவற்றை எடுத்துக்கூற லாயினார் :

நீக்கவேண்டிய குற்றங்கள்.

ஸந்தஸ்பனாதர் சோல்லலுற்றார் :

துயரமும், கோபமும், லோபமும், காமமும், தற்பெருமையும், சோம்புதலும், ஈர்ஷ்யையும், மயக்கமும், தாகமுடைமையும், தயையின்மையும், அஸூயையும், ஜுகுப்சையும் ஆகிய இப் பன்னிரண்டு பெருங்குற்றங்களும் மனிதனது வாழ்க்கையைக் கேடுபெய்வு.

நடவடிக்கைகளும் சலுகைகளும், அதனது உரையையும் பார்க்க. (க)

உ.

வனகெகெதெ ராஜெஞ்ஞ உநாஷெ வரஞ்ஞவாவதெ !
யெராவிஷெ நாஃ வாவம் உஞ்ஞவெஜெ வுவவெதி ||

ந.

ஹ்ஹயாமுஹ்ஹ் வரவெஷா வா வஜாந்
கெய்யம் விஷ்ணு உநவா வெ விசுயீ !
நுஸம்ஸயஜாஃ ஷவெ ஜநா வெ
பூவூரவ்யயம் நொத வவாஜயெதெ ||

ச.

வெவொவ்வெவிவிஷெஜாதிநாநீ
உகா விசுயீ க்ருவெணா உவயீயாநு !

உ.

அரசர்க்கு அரசனே ! இவை ஒவ்வொரு மனிதனையும் சூழ்கின்றன. மனிதன் எவற்றால் புகப்பெற்று, அறிவுமயங்கிப் பாபத்தை முயலுகின்றானோ, (அந்த இக் குற்றங்கள் அவனை இவ்வாறு கெடுக்கின்றன).

பாபத்தை - தீய தொழிலை. முயலுகின்றானோ - தொடங்குகின்றானோ, செய்கின்றானோ. ந - கள - ஆம் சுலோகத்தைப்பார்க்க. (உ)

ந.

ஆசைப்படுத்தன்மையன், கமையானவன், வெட்டெனப் பேசுவான், வாய்ப்பேச்சுமிக்கவன், மனத்தினுள் கோபமுடையோன், வீம்புபேசுவான் ஆகிய இந்த ஆறு ஜனங்களும் கோடிய இயல்பினர்; பொருளைப் பெற்றும், (பிறனை) மதிக்கிற ரில்லை.

கமையானவன் - நெஞ்சில் இரக்கமில்லாதவன். பொருளைப் பெற்றும், (பிறனை) மதிக்கிற ரில்லை - எவனிடத்தினின்றும் தமக்கு ஓர் நன்மையினைப் பெற்றாரோ, அவனைக்கூட மதிக்கிறாரில்லை என்றபடி.

(ந.)

ச.

ஸம்போகஎண்ணத்தினால் நெறிநீங்கியவன், மிகுந்த கர்வமுடையவன், கோத்தேத்பின்னர் தற்புகழ்ச்சிசெய்பவன், கிருபணன், திண்மை

கிருவி அபூஸூரெகதொ வாழியுதொ யொ
நாஸூ ஸூஜஸீதி வ வெஜிதவூடி ||

எ.

உஜஸூரொமாயாபூஜாடி உதெடுதெஹூதம் ஸூரிதடி |
வனதாநி ஸூஹூஹூநாநா ஸூஹூணாநாநா உநீஷிணாடி ||

அ.

ஸஅழஸஅ வரீவாஜொ ஸூஹூணஸூ ந ஸஸூதெ |
நாகபூதிஷாஸூஸூடி ய வனவம் கூவபூதெ ஜநாடி ||

இரண்டாலாயினும், ஒன்றாலாயினும் செல்வமுண்டாகப்பெற்றவனோ,
அவனுக்குச் செல்வ மில்லை யென்று அறியவேண்டும்.

மூன்றாலாயினும், இரண்டாலாயினும், ஒன்றாலாயினும் செல்வ
முண்டாகப்பெற்றவனோ - மூன்றையாவது, இரண்டையாவது, ஒன்றை
யாவது செல்வமாகக்கொண்டவனோ. தர்மம்முதலியவற்றுள் ஒன்றை
யாயினும் செல்வமாகக் கருதி அதனையே கடைப்பிடித்து வாழ்வோன் -
நிலம் வீடு சோலை பணம் மனைவி மக்கள் முதலிய செல்வத்தைச் செல்
வமாக நினையா துதலால், “அவனுக்கு (அந்த நிலம் வீடு சோலை முத
லிய) செல்வ மில்லை” என்றார். எனவே, தர்மம்முதலிய பன்னிரண்
டும் செல்வத்துள் செல்வமாம் என்றபடி. (சு)

எ.

சாகாமையென்பது, தன் அடக்கம் துறவு தவறினமை என்ற இவ
ற்றினுள் தங்கியுளது. ப்ராஹ்மத்தையே முதன்மையாகக்கொண்ட புத்தி
யுள்ள ப்ராஹ்மணர்களுக்கு இவை உள்ளன.

முதன்மையாக - அடையவேண்டிய பொருளாக என்றபடி. (எ)

இன்னும் தள்ளவேண்டிய குற்றங்கள்.

அ.

ப்ராஹ்மணன் மெய்யாகவேனும் பொய்யாகவேனும் (பிறர்) குற்ற
தைக் கூறுதல் புகழ்ப்படுகின்றதில்லை. எந்த ஜனங்கள் இவ்வாறு செய்
கிறார்களோ, அவர்கட்கு நரகத்திலே இட முண்டு.

கஉ, கங்.

ஸளஹுஷெ வெஷுணா வெலிதவூர்
 ஸ்ரீயெ ஹுஷுஷுஸ்ரீயெ உ வுஷுஷெ |
 ஸுஷாஷாதூநம் ஸுஹிதம் யாஷதெ யொ
 ஷீராதூயாஷுஷி ஷெயம் வுஷு ஷுஷு ||
 ஷுஷாநு வுஷுநு விலவாநு ஸுஷுஷு ஷுஷு
 ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
 ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
 ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு ||

“ஹுஷுஷு ஷுஷுஷு”

“எக்களிப்புற்றவன் கர்வம்கொள்ளுகிறான்”—(ஆப - தர்ம)

அறிவை இழத்தல் - ‘இது கார்யம், இது அகார்யம்’ எனப் பகுத்
 தறியும் விவேக மில்லாமை.

ஆதலால், புத்தியுள்ளவன் இறுமாந்துபோகக்கூடாது. ஏனெ
 னில், இது (நல்லோர்களால்) எப்போழுதுமே இகழப்பட்டதாம்.

இது - இறுமாப்புடைமை. எப்போழுதுமே என்றமையால் - ஆபத்
 காலத்திலுங்கூட இறுமாப்பைக் கொள்ளுத லாகாது எனக் குறிப்பிக்
 கப்பட்டது. (கக)

ஸ ஸு ஷு ரு த் தீ ன் இ ய ல் பு.

கஉ, கங்.

ஸுஹிருத்தன்மையிலே ஆறு குணங்களை அறியவேண்மே:-க.
 ப்ரியத்திலே மகிழ்தல், உ. அப்ரியத்திலே வருந்துதல், ங். ஒன்று தன
 க்கு மிக்க ஹிதமாயினும் கேட்கத்தகாததாயினும் அதனைக் கேட்பவ
 னுக்குக் கோத்தல்,

அதாவது, கேட்கப்பட்டவன் தனது இஷ்டர்களையும் புத்ரர்களையும்
 சேல்வங்களையும் தன் மனைவியையும் சுத்தமான எண்ணத்தோடு கோக்
 கக்கூடியவனாயிருத்தல், ச. தன்போருளைக் கோத்தவிடத்து (கைம்
 மாறு) விரும்பி வஸியாதிருத்தல், ஞ. தன் உழைப்பை அறுபவித்தல்,
 க. தன்நலத்தைக் கேடுத்துக்கொள்ளல் என்க.

இச் சுலோகங்களின் சொல்லர்த்தத்தை பதவுரையில் காண்க.

ஸுஹிருத் என்பவன் - கைம்மாறு கருதாது உதவிபுரிவோன் ; அவனது இயல்பு - ஸௌஹிருதம், ஸுஹிருத்தன்மை. ஸ்நேஹ மென்பதோ - கொள்வன கொடுப்பன முதலியவற்றா லாகும் பற்று. ஸுஹிருத்தன்மைக்கு முதன்மையான அழகு ஆறு. க. தன் ஸுஹிருத்துக்கு வேண்டியன வந்தவழி, அவன் எப்படி மகிழ்கின்றானோ அப்படித் தானும் மகிழ்தல். உ. அவனுக்கு வேண்டாதன நேர்ந்தவழி அவன் எப்படி வருந்துகின்றானோ அப்படித் தானும் வருந்துதல். ஈ. யாவராலும் கேட்கத்தகாத மனைவிமுதலானோரையும் தன் ஸுஹிருத் கேட்டவழி, அவரையும் கொடுத்தல். இது, விசித்திரமான ஓர்வகை அதிசயப்பேச்சு ; அவ்வாறு கேட்டலே ஸுஹிருத்துக்கு நிகழாமையின், கொடுத்தலென்பது ஏது? ஆகவே, ஸுஹிருத்துக்குக் கொடுப்பதிலேயன்றிக் கொள்வதிலே நோக்க மில்லை என்பது, அவ்வதிசயப்பேச்சின் உட்கருத்து. ச. தன் ஸுஹிருத்துக்குத் தான் அளவிறந்த பொருளைக் கொடுத்திருந்தாலும், “நான் இவனுக்குப் பொருளை அளவிலாது கொடுத்திருக்கிறேன்” என அவனது வீட்டில் வஸியாதிருத்தல். ஞ. தன் ஸுஹிருத் உழைத்துத் தேடும் பொருளைத் தின்கொண்டிருந்து, தானே பாடி பட்டித் தேடிய பொருளை அநுபவித்தல். கூ. ஸுஹிருத்தின் நன்மைக்காகத் தன் நன்மையையும் இழத்தல். இதற்கு இணங்க,

“வனகௌ ஸஹீரூஷாஃ வராயுஷுடகாஃ

ஸூராயுஷு வரிக்யஜ்யெ

ஸூரோஷூஷு வராயுஷுஷுஷுஷு

ஸூராயுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு

தெஃ ஷீரோஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு

ஸூராயுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு

யெ நியுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு

தெ கௌஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு

“எவர் தமது பிரயோஜனத்தை முழுதும் விட்டிட்டுப் பிறரதுபிரயோஜனத்தைச் செய்து முடிக்கிறாரோ, (அந்த) நல்ல மனிதர் சிலராம். எவர் தமது பிரயோஜனத்திற்கு விரோத மின்றிப் பிறருக்காகப் பிரயாசத்தை மேற்கொள்ளுகிறாரோ,

கச.

ஐவ்வாநு மணவாநெவம் தூயீ லவதி ஸாதுகிஃ |
வம் ஹதாநி வம்ஹெஸா நிவதயதி தாடிஸஃ ||

கரு.

வனததூஜஜவ்யுஷ்டா தவொ லவதி கெவறுடி |
ஸதூகி ஸ்வவாநாநாஃ ஸங்கஸ்தே ந ஸவாஹிதடி ||

(அவர்) ஸாமாந்யரே யாம். எவர் தமது பிரயோஜனத்திற்கா
கப் பிறரது நலத்தைக் கெமிக்கின்றாரோ, அந்த இவர்கள்
மனிதராஷஸ ராம். எவர்கள் பிரயோஜனமில்லாது பிற
ரது நலத்தைக் கெமிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் யார் [அவர்
கட்குப் பெய ரென்ன] ? எமக்குத் தெரியவில்லை. ” —
(நீதி - எச)

எனப் பர்த்திருஹரியார் அருளிச்செய்ததையும் நோக்குக.

இனி, ஸௌஹிருதத்திற்கும் ஸ்நேஹத்திற்கும் உதாரணம்
யாதோ? எனின், வருமாறு :— கிருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும்
ஸௌஹிருதமாம்; மற்றும், இராமனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் அல்லது
விபீஷணனுக்கும் ஸ்நேஹமாம். ஆனதுபற்றியன்றோ அர்ஜுனன்
ஜிஜ்ஞாஸுவான பக்தனும் என்றும், ஸுக்ரீவனும் விபீஷணனும் அர்த்
தார்த்தியான பக்தராம் என்றும் பெரியோர் கூறுகிறார்கள். வே - கி -
எ - கச - ஆம் சுலோகத்தைப் பார்க்க.

(கஉ, கங)

கச.

(எவன்) இவ்வாறு குணமுடையவனாக, பொருளுடையவனாக,
கோட்ப்பவனாக, நல்லதன்மையனாக இருக்கின்றானே அப்படிப்பட்ட
வன் ஐந்தினின்றும் ஐந்துபூதங்களை விலக்குகிறான்.

ஐந்தினின்றும் - ஔசமுதலான விஷயங்களினின்றும். ஐந்து
பூதங்களை - செவிமுதலியவடிவமாகத் திரிந்துநிற்கும் இந்திரியங்களை.

கரு.

இது பூர்ணமாயிருந்தாலும், தைர்யத்தினின்றும் தவறியவரால்
தேடப்பெற்றதாய், (ஆதலால்) வேறும் தபஸாகி மேலே செலுத்துவதாய்
உளது.

கள்]

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

கக.

யதொ யஜதாஃ பூவதௌ ஸதௌ ஸௌவாயாரணாசு |
உநஸாநநுஸு லவதி வாவாநநுஸுநாந கஜுணா ||

கள.

ஸங்கஸுவிஸம் வாஸாஸு சுஸங்கஸுநாநிஸுதி |
ஸுஸாஸுஸுஸு விஸுஸுஸுஸு கிஸு வாஸுஸுஸு ஸுஸுஸு ||

இது - ஓசைமுதலிய விஷயங்களினின்றும் செவிமுதலிய இந்திரியங்களைத் திருப்பதல். தைர்யத்தினின்றும் தவறியவரால் - உறுதியான வைராக்யமின்மையால் போகங்கட்கு அடிமைப்பெடும் மனத்தினரால். மேலே - மேலான உலகங்கட்கு. திவ்யமான ப்ரஹ்மலோகஸுகங்களை அநுபவிக்கவேண்டும் என்னும் அவாவினால் இந்திரியங்களைச் செவ்வனே அடக்கிச் செய்யும் தவமானது, அந்த அழிகின்ற போகங்களை அங்கே கொடுக்கும் ; ஞானத்தைப்போல இங்கேயே நித்யமான ஆநந்தத்தைத் தரவல்லதில்லை என்பது தேர்ந்த கருத்து. (கரு)

கக.

எதனினின்று யஜ்ஞங்கள் தலைப்படுகின்றனவோ, (அந்த) வேதத்தையே நன்கு நிச்சயமா யறிவதனால், ஒருவனுக்கு (யஜ்ஞமானது) மனத்தா லாகின்றது : ஒருவனுக்கு வாக்கினு லாகின்றது : ஒருவனுக்கு செய்கையினு லாகின்றது.

ஸம்ஸாரத்தினின்றும் தப்பக் கருத்துடையோர் வேதத்தை ஒதி உணர்ந்து தம்தம் அதிகாரத்திற்குத் தக்கவாறு யஜ்ஞங்களை அநுஷ்டிக்கிறார்கள். எப்படியெனில், - சிலர் த்யானத்தால் யஜ்ஞத்தைச் செய்கிறார்கள் ; சிலர் ப்ரஹ்மயஜ்ஞம் ஜபம் முதலியவற்றால் யஜ்ஞத்தைச் செய்கிறார்கள் ; சிலர் நெய் பசு புரோடாசம் முதலியவற்றால் யஜ்ஞத்தைச் செய்கிறார்கள் என்க. இதனை, வே - கி - ச - ஆம் அத்தியாயத்தினுள் விரிவாகக் காணலாம். (கக)

கள.

ஆசையில்லாப் போருள், ஆசைநிறைவேற்பெற்ற மனிதனிடத்து நிற்கின்றது. இன்னும், என்னிடமிருந்து வேறென்றையும் கேள் ; (அது) ப்ராஹ்மணனுக்கு விசேஷமாக நிற்கின்றது.

கஅ.

சுயாவயெய்துஹதெதநுஸவஸு
வாவொ விகாராஃ சுவயொ வதனி |
சுவஸிநு யொமெ ஸவஸிநு ப்ரதிஷிதம்
யெ ததநிநுஸவஸிநு தாவொ ஸவஸிநு ||

கக.

ந சுஜணா ஸுசுதெநெநவ ராஜநு
ஸதநு ஜயெஜுஹஸாயா யஜெயா |
நெநெநவ வாவொ துதநுதெநுதி ராஜநு
ரதிம் வாவள ந ஸதநுதெநுதி ||

ஆசையில்லாப் பொருள் - அறிவான ஆத்மஸ்வரூபம். ஆசைநிறை
வேறப்பெற்ற - ஸகுண ப்ரஹ்மத்தை அறிந்திருத்தலால், தன்ஆசை
வினாகாத ; தான் எண்ணியவாறு கைகூடப்பெறுகின்ற என்றபடி.
ப்ரஹ்மணனுக்கு - நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தை நேரே கண்டறிந்தவனுக்கு
தான் நினைத்தவாறு ஸித்தித்தலும் இதுபோன்ற பிறவும், ஸகுண
ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனிடத்தும் வெளிப்படுகின்றன. ஆயினும்,
அவை நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தை நேரே கண்டவனிடத்து அதனினும்
அதிக விசேஷமாக வெளிப்படுகின்றன என்பது பொருள். (கஎ)

கஅ.

பேரிய இதனைப் படிப்பிக்கவேண்டும் ; ஏனெனில், இது ப்ரஹ்
மத்தை யடைதற்கு ஹிதமாம். (மற்றைய ஹிதம்) சோல்லின் விகார
மாக அறிஞர் கூறுகிறார்கள். இதெல்லாம் இந்த யோகத்தைச் சார்ந்து
ளது. எவர்கள் அதனை அறிகிறார்களோ, அவர்கள் சாகாதவ ராகிறார்கள்.

இதனை - ஞானசாஸ்திரத்தை. படிப்பிக்கவேண்டும் - சிஷ்யர்
கட்கு உணர்த்தவேண்டும். (கஅ)

கக.

அரசனே! புண்யச் செய்கையினால்மாத்திரம் உண்மையை வெல்ல
முடியாது. (ஒருவன்) ஹோமம் செய்யலாம் ; அல்லது, யாகம் செய்ய
லாம். இதனால், சிவவன் மிருத்யுவைக் கடந்திகேரு னில்லை. அரசனே !
அவன் முடிவுகாலத்திலும் ஆநந்தத்தை யடைகிறு னில்லை.

உக]

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

உ௦.

தகுஷீவோக உவாவீத வெஷுத உநஸாZவி ந |
தயா ஸம்ஸு-திநிதாஸூம் ஸ்ரீதிரொஷுள விவஜ்யெசு ||

உக.

சுநெசுவ திஷுநு ஸுத்ரிய ஸ்ரஹாZZவிஸதி வஸுதி |
வெஷாநாம் வாரவகுவெபுண ஸதவிஅநு ஸ்ரவீதி தெ ||

உதி ஸ்ரீஸநதுஜாதீயெ வம்வஹாZயூய: ||

உண்மையை வேல்லமுடியாது - ப்ரஹ்மத்தை யடைதல் இய
லாது. சிறுவன் - அஜ்ஞானி. முடிவுகாலத்திலும் ஆநந்தத்தை யடை
கிறு னில்லை - கர்மம் கழியாமையினால், மீளவும் பிறந்து உழலுத
லாகின்றது என்றவாறு. (கக)

உ௦.

ஒருவன் மௌநமாக (ப்ரஹ்மத்தை)த் தோழுதல்வேண்டும் ; மனத்
தாலும் அசைத லாகாது ; அவ்வாறே, புகழ்ச்சியினால் மகிழ்ச்சியையும்,
இகழ்ச்சியினால் கோபத்தையும் நன்றாக நீக்கவேண்டும்.

ந - சக - ஆம் சுலோகத்தைப் பார்க்க. (உ௦)

உக.

ஸுத்திரிய ! வேதங்களை ஆராய்ந்து இதிலே நிற்பவன்தான் ப்ரஹ்
மத்தைப் பார்க்கிறான், புகுகிறான். கற்றறிந்தோனே ! யான் உனக்கு
இதனைச் சொல்லுகிறேன், (கடைப்பிடித்துக்கொள்).

ஸ்ரீமத் ஸநத்ஸுஜாதீயத்தில் ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

இதிலே - ஞானயோகத்திலே. ப்ரஹ்மத்தைப் புகுகிறான் -
குடாகாசம் மஹாகாசத்தைப் புகுந்து மஹாகாச மாமாறுபோல, ப்ர
ஹ்ம மாகிறான் என்றபடி. (உக)

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

ப த் து ரை.

க.

வ.ந.த.ப.ஜ.ர.த.ஃ

உவ்ரூ

ശോകം

செய்யாயி உ

யோஹ்: உ

കുറുപ്പ്

2ாந்:

பொராஸ்கூதா

०१००००-४२१

ஜோஹ்:

வியிதா உ

கிஷ்டவா

சுஸ்-டியா

ஜெபமுஷதா

வனமெத

சுரதா

சிஹாஜொஷாஃ

சிநமஷ்யுபுராணநாஸநாஃ

(மலர். 3)

ஸந்த்ஸ்-ஜோதர்

சொன்னார் :

துயரமும்

கோபமும்

லோபமும்

கா ழமும்

தற்பெருமையும்

சோம்புதலும்

நார்ஷ்யையும்

மயக்கமும்

தா கமுடைமையும்

தையயின்மையும்

அஸ்தையையும்

ஜெருசுலையும் (ஆகிய)

இந்த

பன்னிரண்டு.

பெரிய குற்றங்களாகவும்

மனிதருடைய வாழ்க்கையைக்

கெடுப்பவையாகவும்

(இருக்கின் மன.)

நுஸம்ஸயஜிஃ

(உய்யுனெ)

(தெ)

சுய்யு

வ்ராவ்யு சுவி

(வ்ராய்) உத

ந ஸ்வாஜயந்தெ

கொடியஇயல்பினராக

(கூறப்படுகிறார்கள்.)

(அவர்கள்)

பொருளை

அடைந்தும்

(பிறனை)

மதிக்கிற ரில்லை.

ச.

ஸம்ஸொமஸம்விஜிஷிஃ

சுகிரோநீ

உக்ஷா

விகசுயீ

கூபவணஃ

சுபவீயாந்

வமூஷுஸம்ஸீ

வநிதாஜிநீ தயா வனவ

ஸவ் வனவ

வாவஸீமார்

நுஸம்ஸார்

உக்ஷா

ஸம்போகளண்ணத்தினால் நெறிநீங்

கியவன்

அதிக செருக்குடையவன்

கொடுத்த பின்பு

தற்புகழ்ச்சி செய்வோன்

கிருபணன்

திண்மையில்லாதவன்

[ன்

(இந்திரியக்)கூட்டத்தைப் புகழ்பவ

மனைவியைப் பகைப்பவன் (ஆகிய)

எழுவரும்

பாவத்தன்மையராகவும்

கொடியவராகவும்

கூறப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

நு.

யஜிஃ உ

ஸத்யம் உ

தவஃ

உஜிஃ உ

சுகிரோத்யயம்

தர்மமும்

ஸத்யமும்

தவமும்

அடக்கமும்

மாத்ஸர்யமின்மையும்

சு]

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

ஹீ:

திக்கூர்

சுநஸூயா

சூநம்

ஸூதம் உ வனவ

யூதி:

கூரீ உ

சூசூ

பூஹணஸூ

சூஹவூதா:

(உயூந்தெ)

நாணமும்

பொறுமையும்

அஸூயையின்மையும்

கொடையும்

கல்வியும்

தையமும்

மன்னிப்பும் (ஆகிய)

பன்னிரண்டும்

ப்ராஹ்மணனுக்கு

பெரிய வ்ரதங்களாக

(சொல்லப்படுகின்றன.)

சு.

ய:

வந்தெஹூ:

சூசூஹூ:

ந பூயூவெசு

ஸ:

ஐரூ

ஸவூரூ

பூபூவீழ் சூவி

ஸிஷூரூ

ய:

சூதி:

சூஹூரூ

வனகூதூ வா

சூபூதூதூ

(ஹதி)

சூஸூ

எவன்

இந்த

பன்னிரண்டினின்றும்

தவறமாட்டானே

அவன்

இந்த

எல்லா

பூமியையும்

ஆளலாம்.

எவன்

மூன்றாலாவது

இரண்டாலாவது

ஒன்றாலாவது

செல்வமுண்டாகப்பெற்றவனாக

(ஆகின்றானே)

அவனுக்கு

வூம்
ந சுவி
ஐதி வ
வெழிதவூம்

செல்வம்
இல்லை
என்று
அறியவேண்டும்.

எ.

சுரீதம்
உரி:
தூமம்
சுபுரீதம் சுய
ஐதி
வந்தெவூ
வூதம்
வந்தாநி
புஹூபுராமாம்
உநீவிணாம்
புஹுணாமாம்
(வவந்தி)

சாகாமையானது
அடக்கம்
துறவு
தவறினமை
என்ற
இவற்றில்
தங்கியுள்ளது.
இவை
ப்ராஹ்மத்தையேப்ராநமாகவுடை
புத்தியுள்ள
ப்ராஹ்மணர்கட்கு
(உள்ளன.)

[ய]

அ.

புஹுணவூ
ஸக வா
சுஸக வா
வரீவாடி:
ந ஸஸுதெ
யெ
ஜமாம்
வவூ

ப்ராஹ்மணன்
மெய்யாகவாவது
பொய்யாகவாவது
(பிறர்) குற்றத்தைச் சொல்லுதல்
புகழப்படுகின்றதில்லை.
எந்த
மனிதர்கள்
இவ்வாறு

க0]

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

குவபுதெ

செய்கிறார்களோ.

தெ

அவர்கள்

நாகபூதிஷாஃ

நாகத்திலே இட முடையவராக

ஸூஃ

ஆவார்கள்.

கூ.

யஃ

எது

வாரா

முன்பு

சுபூகீதிதஃ

அதிகமாகச் சொல்லப்படாததோ

ஸஃ

அந்த

பிஃ

இறுமாப்பு [தாக

சுஷாஷுஷாஷஃ

பதினெட்டுக் குற்றங்களை யுடைய

ஸூக

ஆகும்.

தொகையுஷஃ

ஜனங்களால் பகைக்கப்படுவது

பூகிசுருஷஃ

எதிரிடை

சுஷுஸுருயா

அஸுருயை

பூஷாவஃ

பொய்ப்பேச்சு

க0.

காசிக்ராயள

காமம், கோபம்

வாரதஞ்ஞஃ

பரதந்திரமாயிருத்தல்

வஸீவாஷஃ சுய

(பிறர்) குற்றங்கூறுதல்

தெவஸுநம்

கோட்சொல்லல்

சுயுஹாநிஃ

பொருளை இழத்தல்

விவாஷஃ உ

கலகம் செய்தல்

பாசுயபு

மாத்தூர்யம்

பூணிவீயநம்

ப்ராணிகளை ஹிம்ஸித்தல்

கக.

ா஁ஷ்டா
 றோடி
 சுதிவாடி வ
 ஸ஁ஜாநாஸ஁
 சுஹஸ-ஞயிதா
 (஁தி)
 (சுஷ்டாடிஸ)
 (றோஷா஁)
 (ஸு஁஁)
 தஸாசு
 ப்ரா஁ஜ஁
 த ரோறெடி-த
 ஹி
 னதசு
 ஸடி
 விமஹிப்த஁

ஈர்ஷ்யை
 எக்களிப்பு
 குறும்புவார்த்தை
 அறிவை இழத்தல்
 துரோகத்தன்மை
 (என்ற)
 (பதினெட்டும்)
 (குற்றங்கள்)
 (ஆகும்.)
 ஆதலால்
 புத்திமான்
 இறமார்துபோத லாகாது.
 ஏனெனில்
 இது
 எப்பொழுதும்
 இகழப்பட்டது.

கஉ, கங.

ஸளஹுறெ வெ
 ஷ்ட
 ம஁ணா஁
 வெறிதவா஁
 (ஸ஁ஹுடி஁)
 விரயெ
 ஹுஷ்டி
 சுவி-யெ வ
 வுய஁தெ
 (யசு)

ஸ஁ஹிருத்தன்மையிலே
 ஆறு
 குணங்கள்
 அறியத்தக்கன.
 (ஸ஁ஹிருத்துக்கள்)
 பிரியத்திலே
 மகிழ்கிறார்கள்.
 பிரியமல்லாததிலும்
 வருந்துகிறார்கள்.
 (எந்த)

கங்]

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

பெயம்
சூதம்
ஸஹிதம்
ஸூரக
சயாஸூர் சவி
ஸூர் வம்
(தச)
யம்
யாபதெ
(தபெஸ)
(தச)
(ஸஹூச)
உபாதி

கொடுக்கவேண்டிய (பொருள்)
தனக்கு
அதிக ஹிதமாக
இருக்குமோ,
இரக்கத்தகாததாகவும்
இருக்குமோ,
(அதனை)
எவன்
இரக்கின்றானோ
(அவனுக்கு)
(அதனை)
(ஸஹிருத்தானவன்)
கொடுக்கிறான்.

ஸஹாவம்
சஹயிதகீ (ஸஹ)
ஐஹாந்
வஹாந்
விலவாந்
ஸாந்
உபாந் உ
(உபாதம்)
சஹயித உ
சூதஹி

நல்ல எண்ணமுடையவன்
இரக்கப்பட்டவனாய்
இஷ்டர்களையும்
மக்களையும்
செல்வங்களையும்
தன்னுடைய
மனைவியையும்
(கொடுக்க)
உரியவனாயிருக்கிறான்.
(ஸஹிருத்துக்குப்) பொருளைக்
கொடுத்தவன்

ஐஹ
காரக
ந ஸஹஸக
(ஸஹூச)
கபி

இங்கே
விருப்பத்தினால்
வஸிக்கக்கூடாது.
(ஸஹிருத்தானவன்)
தொழிலை

ஹந்தெ
ஸாஸிஷம் உ
வாயதெ

அநுபவிக்கிறான் ;
தன் நலத்தையும்
கெடுத்துக்கொள்கிறான்.

கச.

(யஃ)
வளவம்
மாணவாந்
பூவூவாந்
தூய்
ஸாதிஃ
ஹவதி
தாடியுஃ
வஹுஃ
வஹ
ஹந்தாநி
நிவதயதி

(எவன்)
இவ்வாறு
குணமுடையவனாக
பொருளுடையவனாக
கொடுப்பவனாக
நல்ல தன்மையனாக
இருக்கின்றானே
அப்படிப்பட்டவன்
ஐந்தினின்றும்
ஐந்து
பூதங்களை
விலக்குகிறான்.

கரு.

ஸக்தாஃ
பூவூவரோநாநாஃ
ஸங்கபேத
ஸரோஹிதம்
வளதஃ
ஸஜ்யஸு சவி
கௌவயம்
தவஃ
உத்யுதம்
ஹவதி

தையத்தினின்றும்
தவறுகிறவரது
அவாவினால்
தேடப்பட்ட
இது
பூர்ணமாயிருந்தாலும்
வெறுமையான
தவமாகி
மேலே செலுத்துவதாய்
உள்ளது.

கள]

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

கக.

யதஃ

யஜ்ஞஃ

புருவதபுந்தெ

(தஸ்ய)

ஸத்யஸ்ய வஸவ

சுவயாரணாக்

சுந்யஸ்ய

(யஜ்ஞஃ)

சீநஸா

ஹவதி

சுந்யஸ்ய

வாஹா

(ஹவதி)

சுய

கரீடணா

(ஹவதி)

எதனினின்று

யஜ்ஞங்கள்

தலைப்படுகின்றனவோ

(அந்த)

வேதத்தையே

நன்கு நிச்சயமா யறிவதனால்

ஒருவனுக்கு

(யஜ்ஞமானது)

மனத்தினால்

ஆகின்றது ;

ஒருவனுக்கு

வாக்கினால்

(ஆகின்றது.)

பின்பு (ஒருவனுக்கு)

செய்கையினால்

(ஆகின்றது.)

கள.

சுஸங்குபுஃ

ஸங்குபு வலிஃ

வாராஷம்

சுயிதிஷ்டி

கிம் உ

தெ

சுந்யக் சுவி

ஸுணா

(ஸஃ)

புராஹ்ணஸ்ய

ஆசையில்லாப்(பொருள்)

ஆசைநிறைவேறப்பெற்ற

மனிதனிடத்து

நிற்கின்றது.

இன்னும்

என்னுடைய

மற்றையதையும்

கேள் :

(அது)

ப்ராஹ்மணனுக்கு

விஸெஷண
(திஷ்டி)

விசேஷமாக
(நிற்கின்றது).

கவி.

(விவாந்)
உஹஸு
வந்தக
சுயாவயெசு
(ஹி)
(வந்தக)
யஸஸு
(ஹவதி)
(சுந்ராமி)
(ஸாஸுராணி)
வாஹு
விகாராஃ
(ஹி)
சுவயஃ
வஹி
சுஸிந்
யொமெ
ஹி
ஸவஹு
பு.திஷ்டிதம்
யெ
தக
விஹி
தெ

(அறிஞன்)
பெரிய
இதனை
படிப்பிக்கவேண்டும் ;
(ஏனெனில்)
(இது)
ப்ரஹ்மத்தையடைதற்கு ஹிதமாக
(இருக்கின்றது.)
(மற்றைய)
(நூல்கள்)
சொல்லினுடைய
விகாரங்கள்
(என்று)
ஞானிகள்
கூறுகிறார்கள்.
இந்த
யோகத்திலே
இந்த
எல்லாம்
தங்கியுள்ளது.
எவர்கள்
அதனை
அறிகிறார்களோ
அவர்கள்

சுரேதாஃ
ஹவந்தி

சாகாதவராக
ஆகிறார்கள்.

கக.

ராஜந்
(நரஃ)
ஸாகுதேந
கசுணா னவ
ஸத்யம்
ந ஜயேசு
வா
ஜஹாயாகு
வா
யஜேசு
வாஃ
வனதேந
சுத்யம்
ந சுத்யதி
ராஜந்
சுஸள
சுஹாரமெ வ
நதி
ந யவதி

அரசனே !
(மனிதன்)
புண்யமான
கர்மத்தினாலேயே
ஸத்யத்தை
ஜயிக்கமுடியாது ;
அல்லது
ஹோமம்செய்யலாம் ;
அல்லது
யஜ்ஞம்செய்யலாம்.
சிறுவன்
இதனால்
மிருத்யுவை
கடந்திகொடுக்கிறான் ;
அரசனே !
இவன்
முடிவுகாலத்திலும்
ஆநந்தத்தை
அடைகிறான்.

௨௦.

(சுரேதாஃ)

வனகஃ

(ஸம்ஸாரத்தைத் தப்ப விரும்பிய
வன்)
தனியாய்

த-குஷீம்

(புஷு)

உவாவீத

மெளநமாக

ந வெவெஷுத

தயா

ஸந்தூ-திநிநாஹா

புதிநொஷுள

விவஜுயெசு

மெளநமாக

(ப்ரஹ்மத்தை)

தொழுவேண்டும் ;

மனத்தினாலும்

அசையக்கூடாது ;

அப்படியே

புகழ்ச்சி இகழ்ச்சிகளால்

பிரியத்தையும், கோபத்தையும்

நன்றாக நீக்கவேண்டும்.

உக.

சுதிரிய

வெஜாநா

வாரவ-குவெஷுண

சுதிர

திஷ்ட வனவ

புஷு

வஸுதி

சுவிஸுதி

விசுந

(சுஷம்)

வனதசு

தெ

புவீதி

சுதந்திரிய !

வேதங்களை

ஆராய்தலை முன்னிட்டு

இதிலே

நிற்கிறவன் தான்

ப்ரஹ்மத்தை

காண்கிறான்,

புகுகிறான்.

கற்றறிந்தோனே !

(நான்)

இதனை

உனக்கு

சொல்லுகிறேன்.

சு. மூ

ஷ ரெ ஷ ர ஸ ய ர ய : ||

க.

ஸ ந து ஜா த உவா வ—

ய து ஷு கம் உஹ ஜெ ரா தி: ஶீ ஷு ஜா நம் உஹ ஷு ஸ: |
ய ரெ ஷ ரெ ஷ ர உவா ஷ ரெ த ய ஷு ர ஷ ரெ கெ-ரா விராஜ ரெ த ||

ஆ ரு ம் அ த் தி ய ர ய ம்.

ஆ த் ம ஸ் வ ரு ப த ம், ஆ த் ம க் க ர ட் ச ய ம்.

சென்ற அத்தியாயங்களுள்,

“நித்யமான ஜ்யோதிஸை ஞானத்தால் அடைகிறான் ; அதற்கு வழி வேறுவிதமாக இல்லையன்றே”—(ச - கஅ)

எனவும்,

“அதனை ஞானயோகத்தால் காண்கிறான்”—(ச - உச)

எனவும்,

“கூத்திரிய ! வேதங்களை ஆராய்ந்து இ(ந்த ஞானயோகத்)திலே நிற்பவன்தான் ப்ரஹ்மத்தைப் பார்க்கிறான், புகுகிறான். கற்றறிந்தோனே ! யான் உனக்கு இதனைச் சொல்லுகிறேன், (கடைப்பிடித்துக்கொள்)”—(ரு - உக)

எனவும் கூறப்பட்டன. ஆகவே, ஆத்மஸ்வரூபத்தை விரித்துணர்த்து பவராய், அதனைக் காணுதற்கு ஞானயோகமே உற்ற கருவியாம் என்பதை வற்புறுத்தும்பொருட்டு, அது அதனையுடையோர்க்கே ப்ரத்யக்ஷமாதலை அடுத்தடுத்து ஆளுகிறார் :

க.

ஸ ந த் ஸ ஜா த ர் சோ ல் ல ஹ ர் :

எது பேரிய ஒளியாய் விளங்குகின்ற பெரும் புகழ்ச்சியோ ; எதனை தேவர்கள் தோழுகிறார்களோ ; எதனால் சூரியன் விளங்குகின்றதோ ; அது சுத்தமானது.

யொழிநகலும் ஓவயுணி லமவனும் ஸநாதநடி ||

அந்த என்றுமுள்ள பகவானை யோசிகள் காண்கிறார்கள்.

எல்லாவற்றையும் விளக்குவதனால், பேரிய ஒளியாம்; அப்படியே,

“தஸ்ய ஹாஸா ஸவபூஷிணம் விஹாதி”

“அதனது ஒளியினால் இதெல்லாம் விளங்குகின்றது” —

(கட - ரு - கரு; மு - உ - உ - கௌ; ச்வே - ஈ - கச)

எனச் சுருதி கூறுகின்றது. பெரும் புகழ்ச்சி - திக்குக்களால் அளவிடப்படாததாய் என்கும் நிறைந்த கீர்த்தி; அவ்வண்ணமே,

“தஸ்ய நாகே லஹரீஸு”

“அதற்குப் பெயர் பெரும்புகழ்ச்சி” — (மகாநா - க - கௌ)

எனச் சுருதியு மாம். இந்திரன்முதலான தேவர்கள் ப்ரஹ்மத்தைத் தொழுதலை,

“தஜேவா ஜெஜாதிஷாம் ஜெஜாதிஃ... ..உவாஸதெ ஸ்ரீக்ய”

“தேவர்கள், ஒளிகட்கு ஒளியான அந்த சாகாப்பொருளைத் தொழுகிறார்கள்” — (ப்ரு - ச - ச - கசு)

என்பதனால் அறிக. சூரியன் பரம்பொருளின் ஒளியினால் விளங்குதலை,

“யெந ஸஞயபூஸவதி தெஜஸெஃ”

“சூரியன், எந்த ஒளியினால் கொளுத்தப்பட்டு விளங்குகின்றானோ” — (தை - ப்ரா - ஈ - கௌ - கசு)

என்னும் சுருதியினாலும்,

“யஜாதித்யுதம் தெஜா ஜமலாயதெஃவிஷ்டு | யஜுஷ்வி யஜுஷ்வி யஜுஷ்வி தெஜா விஜி ஜாக்ஸு ||”

“எந்த ஒளி சூரியனைச் சார்ந்துநின்று, உலகையெல்லாம் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றதோ; எது சந்திரனிடத்தும் உள்ளதோ; எது தீயினிடத்து உள்ளதோ; அந்த ஒளியை என்னுடையதாகத் தெரிந்துகொள்” — (வே - கீ - கரு - கௌ)

என்னும் ஸ்மிருதியினாலும் கண்டுகொள்க. சுத்தமானது - அக்ஞானம் முதலிய குற்ற மில்லாதது.

௨.

சுந்தரபுராண பூலவதி பூலு சுந்தர வயத்தெ
தஹுக் கொஜாதிஷா உயெததஹு தவதி தாவநடி ||
யொறிநஹு பூவஸுனி ஹவஹு வநாதநடி ||

யோகிகள் - ஞானயோகிகள். இவரே ஆத்மாவைக் காண வல்லுநராம்; பிறரில்லை. அவ்வாறே, கூறப்பட்டுள்ளது :

“ ஸுஸம்வெஷ்டம் ஹி தஜ் ஹ கஹோஸ் ஹீஸம்வம்
யயா | சுயொயீ நெவ ஜாநாதி ஜாத்யம்யொ ஹி
யயா வபடி || ”

“ கந்யையாவாள் மனைவிஸுகத்தை(த் தானே அறியவேண்மிமாறு)போல, (முமுகூஸு என்பான்) அந்த ப்ரஹ்மத்தைத் தானே அறியவேண்டும். பிறவிக்குருடனுக்குக் குடம் தெரியாதவாறுபோல, ஞானயோகமில்லானுக்கு (ப்ரஹ்மம் தெரியவேமாட்டாது. கந்யை - கலவியறியாதவள். மனைவிஸுகத்தை - கலவியின்பத்தை) ” (க)

௨.

இனி, ப்ரஹ்மத்தினின்றே ஹிரண்யகர்ப்பனது உற்பத்தியைக் காட்டுகிறார் :

சுத்தப்போருளினின்று ஹிரண்யகர்ப்பன் பிறக்கிறான்; சுத்தப்போருளினால் ஹிரண்யகர்ப்பன் வளர்கிறான். அந்த சுத்தப்போருள், ஒளிகளுள் (யாதாயினு மொன்றனாலும் தான்) விளக்கப்படாததாய் (அவற்றை) விளக்குவதாய் விளங்குகின்றது:

யோகிகள், அந்த என்முள்ள பகவானைக் காண்கிறார்கள்.

சுத்தப்போருளினின்று - கீழ்க்கூறிய ப்ரஹ்மத்தினின்று. வளர்கிறான் - விராட்வடி வாகிறான். ஒளிகளுள் - சூரியன்முதலியவற்றுள்.

எவன் பிறவற்றால் விளக்கப்படாது யாவற்றையும் விளக்குபவனாய்த் தானே விளங்குகின்றானோ, அந்த நித்யமான பகவானை ஞானயோகிகளே பார்க்கிறார்கள். (உ)

ந.

வகுண-பாதுகுண-பொலாணி
வகுண-பாதுகுண-பொலாணி
ஹாணி வகுண-பாதுகுண-பொலாணி
வகுண-பொலாணி
யொழிநலம் பொலாணி

ந.

இனி,

“வகுண-பொலாணி வகுண-பொலாணி வகுண-பொலாணி
பொலாணி வகுண-பொலாணி வகுண-பொலாணி
வகுண-பொலாணி வகுண-பொலாணி வகுண-பொலாணி”

“பூர்ணம் அது; பூர்ணம் இது. பூர்ணத்தினின்றும் பூர்ணம் கிளம்புகின்றது. பூர்ணத்தினுடைய பூர்ணத்தை எதிர்க்க, பூர்ணமே மிஞ்சுகின்றது” — (பு - ௫ - க - க)

என்னும் சுருதியின் பொருளை உரைக்கின்றார் :

(புராணிகள்) பூர்ணத்தினின்றும் பூர்ணத்தைப் பிரிக்கின்றன. பூர்ணத்தினின்றும் (பிரிக்கப்பட்டதை, ஞானிகள்) பூர்ணம் என்கிறார்கள்; மேலும், பூர்ணத்தினின்றும் பூர்ணத்தை யடைகிறார்கள். (அங்ஙனம்) பூர்ணமே மிஞ்சுகின்றது.

இடம் காலம் காரணம் என்றவற்றால் வரைசெய்யப்படாத பரமாத்மாவின்னும் இப் பரமாத்மாவையே உபாதிமயக்கத்தால் ஜீவனாக வேறுபடுத்திக்கொள்கிறார்கள். — யார்? — விவேகமில்லாத புராணிகள். ஆனால், ஞானிகள் அந்த ஜீவனையும் பரமாத்மாவாகவே கூறுகிறார்கள்; பூர்ணத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்டமையாலே ஜீவனும் பூர்ணமேதான் என்கிறார்கள். அவ்வாறே, ஜீவவடிவான பூர்ணத்தினின்றும் பூர்ணத்தை யடைகிறார்கள், உடம்பு இந்திரியங்கள் முதலியவற்றினின்றும் அவற்றிற்கு ஸாக்ஷியான ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பிரித்து அதனையே நாடுகிறார்கள். நாடவே, பின்பு பூர்ணமான ஸ்வரூபமே மிஞ்சுகின்றது.

இந்த பூர்ண ஸ்வரூபமான பரமாத்மாவை ஞானியோகிகளே காண்கிறார்கள்.

(ந)

ச]

ஆறும் அத்தியாயம்.

ச.

சூவொ஽யாஹிஃ வயிஹம் தவ்யு உயெ
உலள ஷெவள ஸிஸி஽யாதெ஽னாஸிக்ஷை ।
சூஹி஽யீஃ வவிஷ஽ஹி஽வ஽வாநள
உலள விலகி஽ வுயிவீஃ லிவம் உ ॥

யொமிநஹம் ஸ்வஸூ஽கி ஹவஹம் வநாதந஽ ॥

ச.

இனி,

“ஊ ஸவண஽ ஸய஽ஜா ஸவாயா ஸஜாதம்
வாக்ஷம் வரிஷஹஜாதெ । தயொநஹிஃ விஹம்
ஸாஹி஽யு஽தஹி஽யி஽வாக்ஷி ॥ ”

“அழகிய இறகு பொருந்தி, தோழமை பூண்டு சேர்ந்து
நிற்கின்ற இரண்டு (பக்ஷிகள் ஒரேமரத்தில்) தங்கியுள்ளன.
அவற்றுள், ஒன்று பழத்தை ருசியாகத் தின்கின்றது ; மற்றொன்று (அதனைத்) தின்னாததாய் எங்கும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றது ”—(சுவே - ச - சு)

என்னும் சுருதியின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார் :

ஜலம் (படைக்கப்பட்டது); பின்பு, ஜலத்தினின்று உடம்பு. அதனுள்ளேயுள்ள இடத்திலே, இரண்டு தேவர்கள் தங்கியுள்ளார்கள். இருவரும் உள்திக்குக்களோடு திக்குக்களை மூகேறவராய் மண்ணையும் ஒளிவடிவையும் உடையவர்கள்.

இந்தப் பரமாத்மாவினின்றும் முதலில் நீர் படைக்கப்பட்டது ; அவ்வாறே,

“ஈவ வனவ ஸஸஹி஽யுள ”

“முதலில் ஜலத்தையே படைத்தான்”—(மநு - க - அ)

என ஸ்மிருதியு மாம். ஜலம் என்பது - இங்கே, ஆகாசம்முதலிய மற்றைய பூதங்கட்கும் உபலக்ஷணம். இப்பஞ்சபூதங்களினின்றும் உடம்பு படைக்கப்பட்டது. இவ்வுடம்பினுடைய ஹிருதயஆகாசத்தினுள்ளே ஜீவனும் பரமாத்மாவும் தங்கியுள்ளார்கள். தேவர்கள் - பிரகாசிக்கும் இயல்பினார்கள். உள்திக்குக்களோடு திக்குக்களையும் மூகேறவராய் -

ஹிருதயஆகாசத்தினுள்மாத்திரம் தங்கியிராது, எங்கும் பரவியவராய் என்பது பொருள். மண்ணை - பூதங்களாலாகிய சரீரத்தை. ஜீவனது ஆரந்தஅறிவான ப்ரஹ்மாத்மஉண்மையாகிய தன்னியல்பை யறியாது, ஆத்மாஅல்லாத உடம்புமுதலியவற்றை ஆத்மாவாகக்கொண்டு, வினைப்பயனுக்குஏற்ப இன்பதுன்பங்களை நுகரவேண்டி பூதங்களாலாகிய உடம்பொடுநிற்கின்றது. மற்றொன்றோ ப்ரகாசவடிவான ஸ்வரூபமாகவே உளது.

ஸ்வரூபமாகவேநின்று யாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற பகவானை ஞானயோகிகளே பார்க்கிறார்கள். (ச)

இனி,

“சூதூநம் ஸயிநம் விஜீ ஸரீரம் ஸயஜேவ தம் ।
வபுஜம் தம் ஸாஸயிம் விஜீ ஜநம் ப்ரபுஹஜேவ வ ॥

“ஐஹியாணி ஹயாநாஹம் விஷயாஹ்ஸுஷுஹொய-
நாந் । சூதேஹ்யஜிநொயந் ஹொஹ்ஸுஷுஹொ-
ஜிநீஷிணீ ॥

“விஜூநஸாஸயியபுஷு ஜநீப்ரபுஹவாந் நரஃ ।
ஸொஹ்ஸுஷு வாரஜாஹொதி தஜிஷொஃ வரஜிம்
வஜி ॥”

“உடம்பு தேராக, ஆத்மா தேருக்குஉடையவனாக அறிவை; புத்தி தேர்ப்பாகனாக, மனம் கடிவாளமாக அறிவை.

“இந்திரியங்களைக் குதிரைகளென்பர். அவை (அப்படியுள்ளவளவிலே), விஷயங்களை வழிக ளென்பர். ஞானிகள், உடம்பு இந்திரியம் மனம் என்றவற்றோடுநிற்கும் (ஆத்மாவை) போக்தா [அநுபவிப்பவன், ஸம்ஸாரி] என்கிறார்கள்.

“விவேகபுத்தி தேர்ப்பாகனாக, மனம் கடிவாளமாகஉடைய மனிதன் எவனோ, அவன் (ஸம்ஸார)வழிப்பயணத்தின் முடிவையடைகிறான். அது, எங்குமுள்ளபொருளினுடைய மேலான இடம்”-(கட - ஈ - ஈ, ச, கூ)

என்னும் சுருதியின் பொருளைக் கூறுகின்றார் :

ரு.

வகெரு ராயவனு திஷனொரு புவவனாவாயகஉணர் :
கெதுஉணர் வகனஞ்சுறார் : தம் லிவனுஜரம் லிவி ||
யொழிநகலும் புவவனு லிவனம் வநாதநடி ||

கூ.

ந வராஜசெரு திஷதி ரகுவவன
ந வகனஞ்சு வவனுதி கழறிநெரு ||

ரு.

அநித்யமாய் அழியாவினையுள்ள உடம்பின் சக்கிரத்திலே நிற்கும் குதிரைகள், ஆகாசத்திலே திவ்யமான மூப்பில்லா அவனிடத்து ஜீவனைக் கொண்டோய்ச்சேர்க்கின்றன.

யோகிகள் அந்த என்றுமுள்ள பகவானைப் பார்க்கிறார்கள்.

அநித்யமாய் அழிவுள்ள - தான் அழிவதாயினும், தன்னால் செய்யப் பட்ட வினையெல்லாம் அழியப்பெறுத. சக்கிரத்திலே நிற்கும் குதிரைகள் - சக்கிரம்போல் முகிக்குகின்ற கர்மம் காரணமாகச் செல்லும் இந்திரியங்கள். ஆகாசத்திலே - ஹிருதயஆகாசத்திலே. திவ்யமான = அலௌகிகமான; பசி தாகம் முதலியவற்றைக் கடந்துநிற்கின்ற என்ற படி. மூப்பில்லா - மூப்பு இறப்பு முதலிய எந்ததைய விசாரமும் இல்லாத; இங்கு மூப்பு என்பது, பிறத்தல் வளர்தல் முதலியவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம். அவனிடத்து - பரமாத்மாவினிடத்து.

உடம்பாகிய வண்டியிலே பூட்டப்பெற்ற இந்திரியங்கள் என்னும் குதிரைகளை வசப்படுத்திக்கொள்ளாவழி, அவை ஜீவனை ஓசைமுதலிய விஷயங்களாகிய தேசங்களிலே கொண்டோய்ச்சேர்க்கின்றன; வசப்படுத்திக்கொண்டவழியோ, பரமாத்மா என்னும் தேசத்திலே கொண்டு போய்ச்சேர்க்கின்றன என்பது கருத்து.

அவை ஜீவனை எந்தப் பரமாத்மாவினிடத்துக் கொண்டோய்ச்சேர்க்கின்றனவோ, அந்த பகவானை யோகிகள் காண்கிறார்கள். (ரு)

கூ.

மேலும்,

இதனது வடிவம் ஒப்புமையிலே இல்லை. ஒருவனும் இதனைக்

உநீஷயா2யொ உநவா ஹுடா உ
ய வநநம் விஹாஜுதாவெ ஹவந்தி ||
யொநிநவூம் பூவயூனி ஹவனம் ஸநாதநடி ||

கண்ணால் காண்கிறு னில்லை. எவர் இதனை புத்தியினாலும் மனத்தினாலும் ஹிருதயத்தினாலும் அறிகிறாரோ, அவர் சாகாதவ ராகிறார்.

யோகிகள் அந்த என்முள்ள பகவானைப் பார்க்கிறார்கள்.

பரம்பொருளுக்கு ஒப்பாக வேறொன்று இல்லை. அவ்வண்ணமே, சுருதியும் கூறுகின்றது :

“ந தஸ்ய பூகிரோஹி”

“அதற்கு நிக ரில்லை”(ச்வே - ச - கக)

“கண்ணால்” என்பது, மற்றைய இந்திரியங்கட்கும் உபலக்ஷணம். பரமாத்மா, இந்திரியங்கட்கெல்லாம் எட்டாததாம். அப்படியே,

“ஈஸஹிஸ்யஸுரோஹிவஸ்யஸு”

“ஓசையில்லது, ஸ்பர்சமில்லது, உருவமில்லது, அழிவிலலது— (கட - ந - கரு)

என்னும் சுருதியைக் காண்க. ஹிருதயத்தினாலும் - ஈராராலும் (சா - அ - ந - ந); அவனது அருளினாலும் என்றபடி. ஆத்மலாபத்திற்கு அவனது அருள் ஸாதநமாயிருத்தலை,

“யஸ்ய ஷெவெ வரா ஹித்யயூயா ஷெவெ தயா மஹாநா | தவெஸ்யதெ கூயிதா ஹ்யூயூர் பூணாஸனெ ஷஹாதநம் ||”

“எவனுக்கு ஈச்வரன்மீது உயர்ந்த பக்தி உளதோ; எப்படி ஈச்வரன்மீது, அப்படி ஆசார்யன்மீது உளதோ; அந்த உயர்ந்தமனத்தினனுக்கே - உபதேசிக்கப்பட்ட பொருள்கள் விளங்குகின்றன”(ச்வே - சு - உந)

என்னும் சுருதியும்,

“தெஷாநெவாநகூவாயூஸு ஸஹஜிஜூநஜம் தஜி |
நாஸயாஜிதஹாவஸூ ஜூநஜிவெந ஹாஸ்தா ||”

எ.

அாடிஸவகுமாஃ ஸாரிதொ றெவாக்கிதா ஊஸதெ ।

தடிநாவிடாயிநலுடா ஸாஹாந்தி வெராடி ॥

யொழிநலுஃ ஸுவஸூனி ஹவனாஃ ஸநாதநடி ॥

“அவர்கட்கு அறியாமையினு லுண்டான இருட்டை, யான் (அவர்களது) சித்தவ்ருத்தியிலே இருந்து, ஒளிர்கின்ற ஞானவிளக்கைக்கொண்டு கருணையினாலேயே தொலைக்கின்றேன்”(வே - கீ - ௧0 - ௧௧)

என்னும் ஸ்மிருதியும் காட்டுகின்றன.

மனிதர்கள் எவனை அறிந்து சாகாதவ ராகிறார்களோ, அந்த பகவானை யோகிகள் காண்கிறார்கள். (௬)

எ.

இனி, இந்திரியங்கள் விஷயங்கள்மீது செல்லுதலே தீங்கை விளைக்கின்றது எனக் கூறுகிறார் :

ஈச்வரனால் காக்கப்பட்டவையாய் ஒடுந்தன்மையுள்ள பன்னிரண்டு கூட்டங்கள் தேனை ஒழுங்குபடுத்துகின்றன. அங்ஙனம் அதனைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் பயங்கரமான(ஸம்ஸாரத்தில்) திரிகிறார்கள்.

யோகிகள் அந்த என்முள்ள பகவானைப் பார்க்கிறார்கள்.

கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, மனம் ஒன்று, புத்தி ஒன்று; ஆகப் பன்னிரண்டு. அனேக புருஷர்களை நோக்கி, அவை ஒவ்வொன்றும் கூட்டமாதல் கூறப்பட்டது. தேனை - தேன் போன்றதை, விஷயத்தை என்றவாறு. ஒழுங்குபடுத்துகின்றன - ஈச்வரனுடைய மேல்பார்வையினால் தம்மக்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களை நுகர்கின்றன என்பது பொருள். அதனைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் - விஷயத்திலே அழுந்துகிறவர்கள்.

இந்திரியக்கூட்டம்முதலியன எவனால் காக்கப்பட்டவையாய்த் தேனை ஒழுங்குபடுத்துகின்றனவோ, அந்த ஈச்வரனை யோகிகளே காண்கிறார்கள். (௭)

அ.

தடிய-ஃராஹம் விஸதி ஸம்விதம் ஹரோரோ ஹம் |
ஹம்ஸாஹம் ஸவ-ஃஹகுதெஷு ஹவிஸ-ஃகுதகஹ்யஸு ||
யொயி நஹம் ஸ்வஸ்யுந்தி ஹவஹம் ஸநாதநம் ||

க.

ஹிரண்யவண-ஃஹஸ்யுஷ்டு ஸவிஸ்டு ஹவஸ்யுஷ்டுஃ |
ததெசுவ வஸ்யுஷ்டு ஹஸ்யுஷ்டு ஹவஸ்யுஷ்டு ||

அ.

அன்றியும்,

ப்ரமரமானது சேர்த்துவைக்கப்பட்ட அந்தத் தேனை அரைமாசம் குடிக்கின்றது. ஈச்வரன் எல்லா ப்ராணிகளிடத்தும் ஹவிஸாயுள்ளதைப் படைத்தான்.

யோகிகள் அந்த என்றுமுள்ள பகவானைக் காண்கிறார்கள்.

‘ப்ரமரம்’ என்னும் சொல் - (க) ‘வண்டி,’ (உ) ‘அலையுந்தன்மை யன்[ஸம்ஸாரியானஜீவன்]’ என இருபொருள்பட்டது. ஹவிஸாயுள்ளதை - உணவு முதலியவற்றை, கர்மத்தின் பயனை என்றபடி.

எப்படி வண்டானது ஒருபாதிமாசத்தில் சேர்த்துவைத்த தேனை ஒருபாதிமாசத்தில் குடிக்கின்றதோ, அப்படி ஸம்ஸாரியானவன் முந்தின பிறவியில் தேடிவைத்த கர்மத்தின் பயனைப் பிந்தின பிறவியிலே அநுபவிக்கிறான். திருமெலாகிய தீய செய்கையின் பயனைக் கள்ளனுக்கு அரசன் கொடுப்பதுபோல், அந்தந்தக் கர்மத்தின் பயனை ப்ராணிகட்கு ஈச்வரன் தக்கவாறு அமைக்கிறான் என்பது கருத்து.

அவ்வாறு அமைக்கின்ற பகவானை யோகிகள் பார்க்கிறார்கள். (அ)

க.

(சங்கை):— ப்ராணிகள் இப்படியே எப்பொழுதும் மீளமீளப் பிறந்து இறந்து உழன்று செல்லவண்டியவையா? அல்லது, அவை எப்பொழுதேனும் இதனினின்று நீங்குதல் கூடுமா? எனில்,—

(ஸமாதாநம்):— கூறுவோம் :

இறகில்லாத அவர்கள் தங்கஇலையுள்ள அச்வத்தத்தை யடைந்து, அங்கு இறகுள்ளவராகி ஸுகப்படி பறந்திகிறார்கள்.

யொழிநலம் பூவரூனீ ஹமவனம் ஸநாதநடி ||

50.

சுவாநம் நிரதி ப்ராணஃ ப்ராணம் நிரதி ஊஜாஃ ।
 சூழிதௌ நிரதெ ஊஜஃ சூழிதௌ நிரதெ வந் ॥
 யொநிநஸூம் ப்ரவஸூனி ஹவனம் ஸநாதநஃ ॥

அந்த என்றுமுள்ள பகவானே யோகிகள் காண்கிறார்கள்.

இறகில்லாத - ஞானமில்லாத ; இறகுள்ள - ஞானமுள்ள ; இங்கு,
 “யெ வெ விஆம்ஸெஸு வகூநென்ா யெ சுவி-
 ஆம்ஸெஸு சுவகூநா”

“எவர் ஞானமுள்ளவரோ, அவர் இறஞ்ஞவன்; எவர் ஞானமில்லாதவரோ, அவர் இறகில்லாதவர்”

என்னும் ப்ராஹ்மணத்தை உணர்க. தங்கஇலையுள்ள - மேலான அழகுபொருந்திய, விவேகம் வைராக்யம் முதலியவற்றை யுடைய என்ற படி. அச்வத்தத்தை - நானேக்கு நில்லாததை, நம்பத்தகாததை, சரீரத்தை என்றவாறு. ஸுகப்படி பறந்திகேரூர்கள் - முக்தர்க ளாகிறார்கள் என்றவாறு.

ஜீவர்கள் எவனைப்பற்றிய ஞானத்தை யடைந்தவராய்ப் பறந்திடுகிறார்களோ, அந்த பகவானை யோகிகள் பார்க்கிறார்கள். (கூ)

கூடு.

இனி, யோகத்தைக் காட்டுகிறார் :

ப்ராணன் அபாநனை விழுங்குகின்றது : சந்திரன் ப்ராணனை விழுங்குகின்றது : சூரியன் சந்திரனை விழுங்குகின்றது : பரம்பொருள் சூரியனை விழுங்குகின்றது.

யோகிகள் அந்த என்றுமுள்ள பகவானைக் காண்கிறார்கள்.

“ சந்திரன்,” “ சூரியன் ” என்னும் சொற்கள் - மனத்தையும் புத்தியையும் குறிக்கின்றன; இவற்றிற்குச் சந்திரனும் சூரியனும் முறையே அதிதவமாதலின் என்க. ஆகவே, சந்திரன் - மனம்; சூரியன்-புத்தி.

அபாநனை ப்ராணனினுள்ளும், ப்ராணனை மனத்தினுள்ளும், மனத்
தை புத்தியினுள்ளும், புத்தியைப் பரமாத்மாவினுள்ளும் ஒடுக்க,—

கக.

வனகம் வாடி நொதிவதி ஸயிவாஜம்வ உஜாநு |
தம் வெதுததஜுதிவெசு ந ஜுதூநாஜுதம் ஹவெசு ||
யொநிநஜூம் பூவஸூனி ஹவனம் ஸநாதநடி ||

அங்ஙனம் இரண்டாவதில்லதாய் ஆத்மாவான ப்ரஹ்மமாய் ஆந்த
அறிவான தன்ஸ்வரூபமாய் நின்ற லாகின்றது என்பது பொருள்.

எந்தப் பரமாத்மாவினிடத்து புத்தியும் ஒடுங்குகின்றதோ, அந்த
பகவானே யோகிகள் பார்க்கிறார்கள். (க0)

கக.

இனி, பரமார்த்தநிலையையும் பரமார்த்தமல்லாதநிலையையும் காட்
கிறார் :

ஹம்ஸமானது ஜலத்திற்கு மேலே சஞ்சரிக்கின்றதாய், ஒருகாலைக்
காட்கேற்றில்லை ; (எங்கும்)வியாபிக்கப்பட்ட அதனைக் காட்டுமாயின்,—
ஸம்ஸார மில்லை, மோகஷ மில்லை.

அந்த என்றுமுள்ள பகவானே யோகிகள் காண்கிறார்கள்.

அவித்யையையும் அதனது கார்யத்தையும் கொல்வது எதுவோ
அது ஹம்ஸம் எனப்படும். ஆகவே, ஹம்ஸம் - பரமாத்மா. ஜலத்
திற்கு - ஜலம்போல் துலக்கமான தூய்மை என்னும் நான்காவது காலுக்கு.
மேலே - நனவு கனவு உறக்கம் என்னும் மூன்று கால்களாக. ஒரு
காலை - நான்காவதாகிய பரமார்த்தநிலையை.

பந்தம் மோகஷம் முதலிய வியவகாரமெல்லாம் அத்வைதநிலை
யிலே இல்லை என்பதாம். அப்படியே, கூறப்பட்டுள்ளது :

“பாயாபாதுவிஜம் வெதுதடி கூவெதுகம் வரபாயுதகம்”

“.....ஜூாதெ வெதுகம் ந விஜுதெ ||”

“இந்த த்வைதமானது வெறும் மாயையாம் ; வாஸ்வத்தி
லே அத்வைதமாம்” (கௌட - க - கஎ)

“.....(பரமார்த்த தத்துவத்தை) அறிந்தவிட
த்து த்வைத மில்லை” (ஷே - கஅ)

கஉ.

சுஜுஷாது: வாஸுஷாநுராது
 விஜுஷு யொமெந வயாதி நிகுடி |
 தஜீஸஜீஷுநகுகுஷாஷுடி
 வஸுந்தி ஜுஷா ந விராஜாநடி ||
 யொமிநகூலம் வுவஸுனி ஹவகூலம் வநாதநடி ||

எவன் வாஸ்தவத்திலே அத்தைவதமா யிருக்கின்றானோ, அந்த பகவானே யோகிகள் பார்க்கிறார்கள். (கக)

கஉ.

உபாதியினால் ப்ரஹ்மமே ஜீவனாயிருத்தலைக் காட்டுகிறார் :

அந்தப் புருஷன் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாய் பெருவிரல்அளவினனாய் ஸூக்ஷ்மசரீரத்தின் ஸம்பந்தத்தாலே எப்போழுதும் (இம்மை மறுமைகளை) அடைகின்றான். துதிக்கத்தக்கோனாய் (யாவற்றையும்) ஒழுங்காக அமைக்கும் முதல்வனாய் விளங்குகின்ற அந்த ஈசுவரனை மூடர்கள் காண்கிற ரில்லை.

அந்த என்றுமுள்ள பகவானே யோகிகள் காண்கிறார்கள்.

அந்தப் புருஷன் - தனி அறிவான உண்மையாய் எங்கும்நிறைந்த ப்ரஹ்மம். மனிதனுடைய பெருவிரலின் அளவு எவ்வளவோ, அவ்வளவிற்கு அவனது ஹிருதயம். இதனது ஒட்டையி லுள்ளது அகக்கரணம். இதுவோ ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதியாம். ஆகவே, அவ்வுபாதியினை நோக்கி “பெருவிரல்அளவினனாய்” என்றார். இதற்குஇணங்க,

“சுஜுஷாது: வாஸுஷாநுராது
 விஜுஷு யொமெந வயாதி நிகுடி |
 தஜீஸஜீஷுநகுகுஷாஷுடி
 வஸுந்தி ஜுஷா ந விராஜாநடி ||

“யமன், பெருவிரல்அளவினனான புருஷனை வலிய வெளியே இழுத்தான்” (மகாபா - அரண்யப - உகூச - கள)

என ஸ்மிருதி அருளிச்செய்தலையும் நோக்குக.

எவனைக் காணாதவர்கள் பிறந்து இறந்து உழல்கிறார்களோ, அந்த பகவானே யோகிகள் பார்க்கிறார்கள். (கஉ)

கந.

மஹுஹுந்தி ஸ்வபுரா ஹவ மஹுரொஷு
 க்ஷயம் நீக்வா ஸ்வேந வ்யுதேந உதபுநாநு ।
 தெ விபுரஹுஹுந்தி ஜநா விஜஹாஃ
 தெதபுதூ ஹொமா ஹொஹயனௌ ஹவாய ॥
 யொறிநஹுஹு வ்யவஸுந்தி ஹமவஹுஹு ஸநாதநடி ॥

கந.

இனி, இந்திரியங்களும் விஷயங்களும் தீங்கிற்குக் காரணமாதலைக் காட்டுகிறார் :

(இந்திரியங்கள்) தமது செய்கையினாலே ப்ராணிகளைக் கெடும்படி செய்து, பொந்துக்களுள்ளே பாம்புகள்போலப் பதுங்கிக்கொள்ளுகின்றன. அந்த நன்கு மயங்கிய ஜனங்கள் மிகப் பெரிதும் மயங்குகிறார்கள். அவற்றால் கோடுக்கப்பட்ட போகங்கள் (ப்ராணிகளை) மயக்குகின்றன, ஸம்ஸாரத்திற்கு ஆகின்றன.

அந்த என்றுமுள்ள பகவானை யோகிகள் காண்கிறார்கள்.

புற்றுக்களுள்ளே கிடக்கும் பாம்புகள் அவற்றினின்றும் வெளிவந்து ப்ராணிகட்கு விஷத்தைக் கொடுத்து அவர்களைக் கெடும்படிசெய்து, திரும்ப அப் புற்றுக்களினுள்ளேயே ஒடிப்போய்த் தம்மை ஒளித்துக்கொள்ளுமாறுபோல, — செவிமுதலாகிய புற்றுக்களுள்ளே கிடக்கும் இந்திரியங்களாகிய ஸர்ப்பங்கள் அவற்றினின்றும் வெளிவந்து ப்ராணிகட்கு விஷயங்களாகிய விஷத்தைக் கொடுத்து அவர்களைக் கெடும்படிசெய்து, திரும்ப அச் செவிமுதலாகிய புற்றுக்களுள்ளேயே ஒடிப்போய்த் தம்மை ஒளித்துக்கொள்கின்றன. பருத்தறிவில்லாதவர்கள் விஷயங்களாகிய விஷத்தால் மிகத் தாக்கப்படுகிறார்கள், இந்திரிய விஷயங்களைத்தவிர பிறவற்றை மதிக்கிறார்களில்லை என்பதாம். அவற்றால் - இந்திரியங்களாகிய பாம்புகளால் போகங்கள் - விஷம்போன்ற விஷயங்கள். 'ஸம்ஸாரத்திற்கு ஆகின்றன' என்பதற்கு - 'விஷயங்களால் மயங்குதல் எதுவோ அது, பிறப்பு பிணி மூப்பு முதலியவற்றை விளைக்கின்றன' என்பது பொருள்.

ஜனங்கள் எவனை அறியாமையினாலே விஷயவிஷத்தால் குருடராகி மயங்குகிறார்களோ, அந்த பகவானை யோகிகள் காண்கிறார்கள். (கந.)

கடு]

ஆறும் அத்தியாயம்.

கசு.

சுவாஸநா வாஸவி ஸுவாஸநா வா
 ஸாநதெதஜ்ஜுதெ ஜாநுஷெஷு |
 ஸாநதெதஜ்ஜுதஸெதுதாஸு
 யுகூஸுது ஜய உதூ ஸாஸு ||
 யொயிநதூம் பூபஸூகி லஸவகூம் ஸநாதநு ||

கரு.

உலள லொகள விஷயா லூபு யாதி
 தஜா ஸுதம் வாஸுதஜிஹொது ||

கசு.

இனி, ஸாதநமுடையோனுக்கு மோக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் :
 மனிதரில், (சிலர்) ஸாதநமில்லாதவ ராயினும் ஆகுக ; (சிலர்) ஸாத
 நமுடையவ ராயினும் ஆகுக. இது (அவ்விருவரிடத்தும்) ஒன்றாகக்
 காணப்படுகின்றது. இது மோக்ஷத்திற்கும் மற்றையதற்கும் ஒன்றாக
 உளது. (ஸாதநத்தை)யுடையோர் அங்கு தேனின் மூலத்தை யடைந்
 தார்கள்.

அந்த என்றுமுள்ள பகவானே யோகிகள் காண்கிறார்கள்.

ஸாதநம் - சமம் தமம் முதலியன. இது - ஆத்மஸ்வரூபம். ஒன்
 ருக - ஸமமாக, வேறுபாடில்லதாக. மற்றையதற்கும் - ஸம்ஸாரத்திற்
 கும். அங்கு - பரம்பொருளினுடைய பரமபதத்திலே. தேனின் மூல
 த்தை யடைந்தார்கள் - நிறைந்தஆநந்தமான ப்ரஹ்மத்தை யடைகிறார்
 கள் என்றபடி.

ஸாதநமுடையோர் எந்த நிறைந்த ஆநந்தத்தை யடைகிறார்களோ,
 அந்த பகவானே யோகிகள் காண்கிறார்கள். (கசு)

கரு.

இவ்வாறு ப்ரஹ்மத்தை யடைந்தவளவிலே, எல்லாப் புயன்களையும்
 யும் அடைந்து ஈடேறிநின்றலை அருளிச்செய்கிறார் :

(ஞானியானவன்) இரண்டு உலகங்களையும் ஞானத்தினால் அறிந்து
 சேல்கிறான். அங்ஙனம் செய்யப்படாத அக்ரிஷோத்ரம் (அவனுக்குச்)

உ ர தெ ஸ்ராவஹீ ஹவா தாஜாடியீத

ப்ரஜ்ஞாநம் ஸ்ராவநாஜ யீரா ஹவனௌ ||

யொரிநவூம் ப்ரவஸூனி ஹவனௌ ஸநாதநடி ||

செய்யப்பட்டதே ஆகின்றது. ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய (ஞானம்) உனக்குச் சிறுமையைச் செய்யமாட்டாது. ப்ரஜ்ஞாநம்[அறிவு]என்பது (அவனது) பேய ராகும். தீரர்கள் (இதனை)ப் பேறுகிறார்கள்.

அந்த என்றுமுள்ள பகவானை யோசிகள் காண்கிறார்கள்.

இரண்டு உலகங்களையும் - ஆத்மஉலகையும், அநாத்மஉலகையும். ஞானத்தினால் - 'நானே இந்த எல்லா மா யிருக்கிறேன்'என்னும் ஸர்வாத்மவடிவிற்குள் வருத்தியினால். சேல்கிருன் - ப்ராரப்தவினையினால் உடம்புதாங்கப்பெற்றவனாய்ச் சஞ்சரிக்கின்றான். கர்மத்தின் பயனெல்லாம் 'ஞானத்திலே அடங்குகின்றன என்பார், "செய்யப்படாத அக்ரிஹோதரம் செய்யப்பட்டதே ஆகின்றது"என்றார். அவ்வண்ணமே, பகவான்

“யாவாநயது உடிவாநெ ஸவடகம்ஸஹுதொடி-
கெ | தாவாந ஸவெடிஷா வெடிஷா ஸ்ராவணஸு
விஜாநதம் ||”

“(கிணறுமுதலிய)நீர்நிலையில் எவ்வளவு உபயோகம் உள்
ளதோ, அவ்வளவு(உபயோகமும்).எங்கும்பெருகிய நீர்ப்
பெருக்கில் உள்ளது. (அதுபோல), ஸகலவேதங்களிலும்
(எவ்வளவு ப்ரயோஜனம் உள்ளதோ, அவ்வளவு ப்ரயோ
ஜனமும்) ஞானியான ப்ரஹ்மணனுக்கு (ப்ரஹ்மாநந்தத்
தில் உள்ளது.)”— (வே - கீ - ௨ - ௪௬)

“ஸவடகம் கஜோவிஹம் வாயது ஜ்ஞாநெ வரிஸஜா-
வ்யுதெ ||”

“பார்த்த! ஸகலகர்மமும் ஞானத்திலே மிச்சமில்லாது
முடியப்பெறுகின்றன”— (வே - கீ - ௪ - ௩௩)

என அருளிச்செய்தலை அறிக. சிறுமையை - சாகுந்தன்மையை. கர்மம் ஸம்ஸாரத்தைத் தருவதுபோல், ஞானம் அதனைத் தராது; மற்றும், அழியா ஆனந்தத்தையே தருவ தென்பதாம். இனி,

கக.

வனவாஹுவா ஊநாதா வாஹகம் வாஹுவா நிராது |
 யொ வெ தம் வாஹம் வெடி தவெஹா தா நரிஷுதெ ||
 யொநிநஹம் புவஸுனி ஹவனம் ஸநாதமடி ||

“புஜ்ஞாநம் ப்ருஹ”

“ப்ரஜ்ஞாநம்[அறிவு] ப்ரஹ்மம்”— (வே - ஐதரே - உப -
 ந - க - ச)

எனவும்,

“ப்ருஹ வெடி ப்ருஹைவ ஹதி”

“ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான், ப்ரஹ்மமே ஆகிறான்”— (மு -
 ந - உ - கூ)

எனவும் சுருதி கூறுகின்றமையால், ஆத்மாவை ப்ரஹ்மமாகக் கண்டு
 தேறியவன் ‘ப்ரஜ்ஞாநம்[அறிவு]’ என்னும் பெயரைப் பெறுகிறான்.
 (இதனை) - ப்ரஜ்ஞாநம் என்னும் பெயரை.

எவனுக்கு ப்ரஜ்ஞாநம் என்னும் பெயர் உளதோ, அந்த பகவானை
 யோகிகள் பார்க்கிறார்கள். (கரு)

கக.

இன்னும்,

இப்படிப்பட்டவன் ஆத்மாவான மஹான் (ஆகிறான்). எந்தப்
 புருஷன் அக்நியை விழுங்குகிறவனாய் அந்தப் பூர்ணத்தை அழிகின்றானோ,
 அவனது ஆத்மா இங்குக் கேட்கப்படுகிற தில்லை.

யோகிகள் அந்த என்றுமுள்ள பகவானைக் காண்கிறார்கள்.

இப்படிப்பட்டவன் - ப்ரஜ்ஞாநமாயிருப்பவன். மஹான் - ப்ரஹ்
 மம். அக்நியை என்றது, ஆகாயம் நிலம் நீர் முதலியவற்றிற்கும் அவற்
 றுலாகிய ப்ரபஞ்சத்திற்கும் உபலக்ஷணம். அக்நியை விழுங்குகிறவ
 னாய் - கார்யமாகிய ஜகத்தை, காரணமாகிய தன்ஆத்மாவான ப்ரஹ்ம
 ஸ்வரூபத்தினுள் அடக்குகிறவனாய் என்றவாறு. பூர்ணத்தை - எங்
 கும்கிறைந்த ப்ரஹ்மத்தை. இங்கு - இவ்வுடம்பொடுநிற்கும்பொழு
 தேயே. கேட்கப்படுகிற தில்லை - துன்பம் தொலை, ப்ரஹ்மாநந்த
 மாய் விளங்குகின்றது என்றபடி.

கள்.

தலாஸ வலா வதூதஃ ஸுராஸ

ந ஜூதூஸஜூதம் கூதஃ |

ஸதூதூதூதெ வதூஸலாமவநிநீ

ஸதூதூ யொநிரஸதஸெஸுகஸெவ ||

யொநிநஸூம் ஸுஸஸூனி ஸஸவனம் ஸநாதநடி ||

கடி.

கூஜூஸூலாதுஃ வுரூஸூஸூஸூஸூஸூஸூ

ந ஜூதூதூதூவஸள ஹூதூயெ நிவிஷுஃ |

எவனை யறிந்தவளவிலே கேடுறுவ தில்லையோ, அந்த பகவானை
யோகிகள் பார்க்கிறார்கள். (கள்)

கள்.

அவனை யறிந்தவிடத்தே கேடு இல்லை

ஆகலின், (ஒருவன்) எப்போதும் உண்மையானவனாய் இருக்க
வேண்டும். (அங்ஙனம் அவனுக்கு) ஸம்ஸாரம் இல்லை; (ஆகலின்,)
மோகனம் ஏது? [இல்லை.] உண்மையும் பொய்ம்மையும் ஒரே உண்
மையைச் சார்ந்திருக்கின்றன. உண்மைக்கும் பொய்ம்மைக்கும் அடிக்க
காரணம் ஒன்றேதான்.

யோகிகள் அந்த என்றுமுள்ள பகவானைக் காண்கிறார்கள்.

உண்மையானவனாய் - ஆறந்த அறிவான தன்உண்மைஸ்வரூபமாய்.
ஒன்றேதான் - ப்ராஹ்மமேதான்.

“ஸதூதூ வுரூதூதூ வ ஸதூதூஸூஸூஸூ |”

“ஸத்யம், ஸத்யமாகவும் பொய்ம்மையாகவும் ஆயிற்று” —

(தை - உப - 2 - கூ)

என்பதற்கு பகவத்பாதர் அருளிச்செய்த பாஷ்யமும், ஸ்ரீசங்கராந்த
பாத்ரூதூ தீபிகையும் இங்கு உணரத்தக்கன.

எந்தப் பரமார்த்தஸத்யம் எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமோ,
அந்த பகவானை யோகிகள் பார்க்கிறார்கள். (கள்)

கடி.

மற்றும்,

பெருவிரல்அளவினனாய் உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாய் ஹிருதயத்தி

சுஜஹுரொ லிவாரா துததலி தஹு
வ தம் உகா கவிராஜெ புவநதஃ ||
யொமிநஹம் புவஸுனி ஹவனம் ஸநாதநடி ||

கக, ௨௦.

தஹாஹ வாயுராயாதஃ தஹிஹ புவஸுயா |
தஹாஹிஹ ஹொஹ தஹாஹ பூண சுமதஃ ||
தஹிஹ தஹதடி ஹொகாஹிஹ ஹ தஹுஃ |
ஹதாநி ஜஹிஹ தஹாஹ புவஸுயாந்தி தஹ வ ||
யொமிநஹம் புவஸுனி ஹவனம் ஸநாதநடி ||

ஹுள் புருந்திருக்கும் புருஷனான இவன் காணப்படுகிற நிலை ; மேலும், பிறவாதவனும் சோம்புதலில்லாதவனும் இரவும் பகலும் திரிகிறவனும் இருக்கிறான். ஞானமுடைய அவன் அவனை அறிந்து தெளிந்து நிற்கிறான்.

யோகிகள் அந்த என்றுமுள்ள பகவானைக் காண்கிறார்கள்.

சு - க௨ ஆம் சுலோகத்தின் உரையைப் பார்க்க. சோம்புதலில்லாதவனும் இரவும் பகலும் திரிகிறவனும் - ஜகத்தை நியமித்தவிலே எப்பொழுதும் முயற்சியுடையோனாய் என்றபடி. அவன் - அதிகாரி. அவனை - பரமாத்மாவை. தெளிந்து நிற்கிறான் - உபாதிபினாலான கலக்கம் தொலைந்தமையால், நிர்மலமா யிருக்கிறான் என்றவாறு.

அதிகாரியானவன், எவனை யறிந்து தெளிகின்றானோ, அந்த பகவானை யோகிகள் பார்க்கிறார்கள். (கஅ)

கக, ௨௦.

அன்றியும்,

அதனினின்று வாயு வந்தது. அப்படியே, (எல்லாம்) அதனுள்ளே ஒடுங்குதலாகின்றது. அதனினின்று அக்ரியும் சந்திரனும் (வந்தன). அதனினின்று ப்ராணன் வந்தது.

அது (யாவற்றிற்கும்) ஆதாரம் : அது சாகாமை என்பது : (அது) உலகங்கள் : அது ப்ரஹ்மம் : அது புகழ்ச்சி : அதனினின்று பூதங்கள் உண்டாயின : அதனுள்ளேயே ஒடுங்குதலை யடைகின்றன.

யோகிகள் அந்த என்றுமுள்ள பகவானைக் காண்கிறார்கள்.

உந்]

ஆறும் அத்தியாயம்.

நானும் மெய்தாரணஸு யடிவீ ஸுநநநாஜிவம் ||
யொயிநனும் புவஸுனி ஹவனம் ஸநாதநம் ||

உந்.

சுடிஸுநெ திஷுதி ருஹஸு
வஸுந்தி நெநம் ஸுஸுலிஹஸுதாரம் |
ஹீநொ உநீஷீ உநஸாஹிவஸுசு
ய ஸநம் விஹாஜுதாஸு ஹவந்தி ||

மனேவேகமுடையவ னுயினும், காரணத்தின் முடிவை யடையமாட்
டான்.

யோகிகள் அந்த என்முள்ள பகவானைக் காண்கிறார்கள்.

ஆயிரஆயிரம் - பத்து லக்ஷம்; அல்லது, எண்ணிறந்த. காரணத்
தின் - ஸகலத்திற்கும் காரணமான பரம்பொருளின்.

பரமாத்மாவிற்கு முடிவு என்னும் அந்தம் இல்லை; அது அநந்த
மாம் என்பது பொருள்.

எவனுக்கு அந்த மில்லையோ, அந்த பகவானை யோகிகள் பார்க்கி
றார்கள். (உஉ)

உந்.

மேலும்,

இதனது வடிவம் காணாமையிலே இருக்கின்றது. நன்றாகப்படுத்தி
விளக்கப்பெற்றவரோ இதனைக் காண்கிறார்கள். (உறவு பதை முதலி
யன)இல்லாத ஞானியாவான் (இதனை) மனத்தால் நேரே பார்க்கிறான்.
எவர்கள் இதனை அறிகிறார்களோ, அவர்கள் சாகாதவ ராகிறார்கள்.

இதனது - பரமாத்மாவினது. காணாமையிலே - காணவொண்
னாத இடத்திலே. ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைக் கண்முதலியவற்
ருல் அறிதல் இயலாது; உருமுதலியனஇல்லாது நிர்விசேஷமாயிருத்
தலின் என்க. அவ்வண்ணமே,

“ந ஸுநுஸெ திஷுதி ருஹஸு”

“இதனது ஸ்வரூபம், காணக்கூடிய இடத்திலே இல்லை” —

(கட - சு - கூ; ச்வே - ச - உ0)

உச.

ஐஉம் யஹுவஹுதெஷு சூதூநஉநுவஸூதி |
சுநூதூநூதூ யுகெஷு ஸ கிம் ஸொவெதுதம் வாடி ||

உரு.

யயொஹவாநெ உஹதி ஸவபுதம்ஸுஹுதொஹகெ |
வளவம் ஸவெஷு ஹுதெஷு ஸுராஹுணஸூ விஜாநதம் ||

என சுருதி கூறுதலையும் நோக்குக. நன்றாகப் புத்திவிளக்கப்பட்ட
வரோ - புத்தி செம்மையாகத் திருத்தப்பட்டவரோ. இதனை - பரம்
பொருளை. பார்க்கக்கூடிய இடத்திலே இது இல்லாத தாயினும், நற்செய்
கைகளால் செவ்வனே புத்திதிருந்தியவர்கள் இதனைப் பார்க்கக்கூடும்
என்பதாம் (உரு)

உச.

ஆகவே,

எவன் வெவ்வேறு இடங்களிலே பொருந்திய எல்லாப் பொருள்
களினுள்ளும் இந்த ஆத்மாவைக் காண்கின்றானோ, அவன் அதற்குமேல்
வருந்துவானா? [ஒன்றற்கும் வருந்தமாட்டான் என்றபடி.]

வெவ்வேறு இடங்களிலே பொருந்திய - உடம்பு இந்திரியங்கள்
முதலியவற்றை யுடைய, உடம்புமுதலியவற்றிலே அபிமானமுள்ள
என்றவாறு. ப்ரஹ்மம் ஸர்வாத்மஸ்வரூபமாய் 'ஒன்றாயிருத்தலேக்
காண்கிறவனுக்கு மயக்கம் யாது? துயரம் யாது?' (ஈச - எ); இல்லை
யேஇல்லை என்பது பொருள். (உச)

உரு.

அதனையே அருளிச்செய்கிறார் :

(ஸ்நாநம்முதலாகச் செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்துமுடித்தவனு
க்கு,) எப்படி எப்பறத்தினின்றும் ஜலம்வந்துபெருகியுள்ள பெரிய
நீர்நிலையிலே (உபயோக மில்லையோ), அப்படி (ஆத்மாவை) அறிகின்ற
ப்ராஹ்மணனுக்கு எந்தப் பொருளிலேயும் (உபயோக மில்லை).

நீர்நிலையிலே - குளம் முதலியவற்றிலே. ஸம்யக்தர்சநம் என்னும்
நல்லறிவிலே நிற்பவனுக்கு யாதாயினும் ஒர்பொருளைச் சார்ந்து

௨௬.

சுஹரேவாஸி வொ ஜாதா விதா வுஞ்சூழ்ஹம் வுநஃ |
சூதூழ்ஹஸி ஸவஸூ யஜ நாவி யஜஸி வ ||

௨௭.

விதாஹொழி ஸ்விநஃ விதா வுஞ்சூ ஹாத |
ஹெவ யஞ்சூதூஸாஃ ந ஹெ யஞயம் ந வாவூஸடி ||

ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை என்பது கருத்து. வே - கீ - ந - கூ - ஆ
ஆம் சுலோகத்தைப் பார்க்க. (௨௫)

௨௬.

இனிக், கீழே உணர்த்திய பொருளை உறுதிப்படுத்தும்பொருட்டு
ஸநத்ஸுஜாதர், வாமதேவர்முதலாயினோர்போலத் தன்ஆத்மாவைப் ப்ர
ஹ்மமாக நேரே கண்ணினார்தவராய்த் தனது ஸர்வாத்மஸ்வரூபஅநுப
வத்தை அருளிச்செய்கிறார் :

நானே உங்களுடைய தாயாகத் தகப்பனாக இருக்கின்றேன் : அன்
றியும், நான் மகனாக இருக்கின்றேன் : எது இல்லையோ, எது உள்ளதோ ;
(அந்த) எல்லாவற்றினுடைய ஆத்மாவாக நான் இருக்கின்றேன்.

எது இல்லையோ - எது சென்றதோ, எது வருவதோ. எது
உள்ளதோ - எது நிகழ்கின்றதோ. ஆகவே, (அந்த) - சென்றவையும்,
வருபவையும், நிகழ்கின்றவையுமான. (௨௬)

௨௭.

இன்னும்,

யான் மூத்த பாட்டனாகவும், தந்தையாகவும், மகனாகவும் இருக்
கின்றேன். பாரத! நீங்கள் எனது ஆத்மாவிலேயே இருக்கிறீர்கள்.
நீங்கள் என்னுடையவரல்லீர். நானும் (உங்களுடையவ) னல்லேன்.

“தேதாநி ஸவஸூவஞ்சூநி ந வாஹம் தெஷ்வஸூநிஃ ||

ந வ தேதாநி வஞ்சூநி”

“எல்லாப் பொருள்களும் என்னிடத்து நிலைகொள்ளுகின்
றன ; யானே அவற்றினிடத்து நிலைகொள்ளுகிறேன் இல்லை.
பொருள்கள் : என்னிடத்து நிலைகொள்ளவே இல்லை” —
(வே - கீ - கூ - ச, டி)

என பகவான் அருளிச்செய்தலை இங்கு அறிக.

(௨௭)

உஅ.

சூடுதெத்வ ஸ்ராநம் ௨௨ ஜந்ந வாதா
 ஷதெவ்ராதொதாஹஜரபுதிஷ் : |
 சுஜஸ்துரொ ஷிவாராசுததாஹிதொதாஹ
 ஶா விஜ்ஞாய கவிராஸு ப்ரவநு : ||

உக.

சுணொரணீயாநு ஸௌநாஃ ஸவ-ஹ-குதஸு வஸூதி : |

உஅ.

ஆயினும்,

ஆத்மாவே எனது இடம். ஆத்மாவே (யாவற்றிற்கும்) பிறப்பிடம். யான் குறுக்குநெடுக்காகத் தோடாந்தவனாய் மூப்பில்லாததிலே நிலைத்தவனாய் இருக்கின்றேன். யான் பிறவாதவனாய் சோம்புதலில்லாதவனாய் இரவும் பகலும் திரிகிறவனாய் இருக்கின்றேன். ஞானியாவான் என்னை யறிந்து தெளிந்து நிற்கிறான்.

உக.

(யான்) நுண்மையினும் நுண்மையானவனாய் மனம்நல்லவனாய் எல்லாப் பொருள்களினுள்ளும் தங்கியிருக்கின்றேன்.

“ஸு உஹி”

“தனது மஹிமையிலே (தங்கியுள்ளது)” — (சா - எ - ௨௪ - க)

எனச் சுருதி கூறுகின்றமையின், ஆத்மாவின் மஹிமையே ஆத்மாவின் இருப்பிடமாம் என்க. குறுக்குநெடுக்காகத் தோடாந்தவனாய் - எப்புறத்தும் வியாபித்தவனாய். மூப்பில்லாததிலே - பிணி மூப்பு இறப்பு முதலிய விகாரமில்லாத தன்மஹிமையிலே; ஆத்மாவின் நிலைக்குத் திரிபு இல்லை என்பார், “மூப்பில்லாததிலே” என்றார். மற்றையது முன் (சு - கஅ) உரைக்கப்பட்டது. (உஅ)

மனம்நல்லவனாய் - விருப்பு வெறுப்பு செருக்கு மயக்கம் முதலிய வற்றை உதறித் தள்ளிட்டவனாய், மனம் ப்ரஹ்மாத்மவடிவமாகப்பெற்றவனாய் என்றபடி. எல்லாப் பொருள்களினுள்ளும் தங்கியிருக்கின்றேன் - எல்லாப் ப்ராணிகளுடைய ஹிருதயகமலத்தினுள்ளும் நானே ஆத்மாவாக இருக்கின்றேன் என்றவாறு.

உக]

ஆறும் அத்தியாயம்.

விதாரம் ஸவக்ஷுதாநாடி வக்ஷுரொ நிஹிதம் விடிஃ ||

ஐதி ஸ்ரீஸநத்ஸுஜாதீயே ஷஷோஸ்யாயஃ ||

ஸகாஷம் ஸ்ரீஸநத்ஸுஜாதீயடி ||

இவ்வாறு ஸநத்ஸுஜாதர் தமது அநுபவத்தை எடுத்துக்காட்டி யருளினார். இனி, வாமதேவர்முதலான பிறரது அநுபவமும் அப்ப டியே உளது என அருளிச்செய்கிறார் :

(வாமதேவர்முதலாயினோர்,) ப்ராணிகட்கேல்லாம் தகப்பனை (ஹிருதய)கமலத்தினுள் இருப்பதாக அறிகிறார்கள்.

ஸ்ரீமத் ஸநத்ஸுஜாதீயத்தில் ஆறும் அத்தியாயம் முற்றும்.

ப்ராணிகட்கேல்லாம் தகப்பனை - அவர்களைப் பிறப்பிக்கும் பா மேச்வரனை. அறிகிறார்கள் - ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உணர்கிறார்கள். வாமதேவர்முதலானோருடைய அநுபவத்தைக் காட்டுகின்ற ப்ருஹதா ரண்யகம் (க - ச - க௦), தைத்திரீயகம் (ங - க௦) முதலிய சுருதிகளை இங்குக் கண்டுகொள்க.

அதிகாரியாவான் உள்ளுள்ள ஆத்மாவை அறிவான ப்ரஹ்ம மாக நேரே கண்டு உணர்ந்து ஈடேறியவனாய், ஸர்வாத்மஸ்வரூபமான அழிவிலா ஆநந்தமா யிருக்கிறான் என்பது கருத்து. (உக)

ஸ்ரீமத் ஸநத்ஸுஜாதீயம் முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணா ப் பண ம ஸ்து.

ஓம் தத் ஸத்.

ஆறும் அத்தியாயம்.

பதவுரை.

க.

ஸநத்ஸுஜாதஃ	ஸநத்ஸுஜாதர்
உவாஸ	சொன்னார் :
யஸு	எது
பெரிய	பெரிய
ஒளியாய்	ஒளியாய்
விளங்குகின்ற	விளங்குகின்ற
பெரிய	பெரிய
புகழாய்	புகழாய்
(இருக்கின்றதோ ;)	(இருக்கின்றதோ ;)
எதனை	எதனை
தேவர்கள்	தேவர்கள்
தொழுகிறார்களோ ;	தொழுகிறார்களோ ;
எதனால்	எதனால்
சூரியன்	சூரியன்
விளங்குகின்றதோ ;	விளங்குகின்றதோ ;
அது	அது
சுத்தமானதாய்	சுத்தமானதாய்
(உள்ளது.)	(உள்ளது.)
யோகிகள்	யோகிகள்
அந்த	அந்த
என்றுமுள்ள	என்றுமுள்ள
பகவானை	பகவானை
பார்க்கிறார்கள்.	பார்க்கிறார்கள்.

13]

ஆறும் அத்தியாயம்.

உ.

வெஹ
ஸ-ஹாசு
வெஹவதி
வெஹ
ஸ-ஹாசு
வெஹவதி
தசு
ஸ-ஹாசு
ஜெஹாதிஷாஹ் ஜெஹ்
சுதவஹ்
தாவஹ்
தவதி

ஹிரண்யகர்ப்பன்
சுத்தமான(பொருளினின்றும்)
உண்டாகிறான்.
ஹிரண்யகர்ப்பன்
சுத்தமான(பொருளினால்)
வளர்கிறான்.
அந்த
சுத்தமான(பொருள்)
ஒளிகளுள்ளே
விளக்கப்படாததாய்
(அவற்றை) விளக்குவதாய்
விளங்குகின்றது.

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையில் காண்க.

14.

(ஹிராணிகம்)
வ-ஹிண-ஹாசு
வ-ஹிண-ஹி
உஹிராணீ
(ஜெஹாதிஷாஹ்)
வ-ஹிண-ஹாசு
(உஹி-ஹி)
வ-ஹிண-ஹி
வெஹவதி
வ
வ-ஹிண-ஹாசு
வ-ஹிண-ஹி

(ஹிராணிகள்)
பூர்ணத்தினின்றும்
பூர்ணத்தை
பிரிக்கின்றன.
(ஹிராணிகள்)
பூர்ணத்தினின்றும்.
(பிரிக்கப்பட்டதை)
பூர்ணமாக
கூறுகிறார்கள்.
அன்றியும்
பூர்ணத்தினின்றும்
பூர்ணத்தை

ஹராணி

அடைகிறார்கள்.

வகுண்டில் வனவ

பூர்ணமே

சுவஸிஷ்டுதெ

மிஞ்சுகின்றது.

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையில் காண்க.

ச.

சூவஃ

ஜிலங்கள்

(ஸூஷ்டாஃ)

(படைக்கப்பட்டன);

சுய

பின்பு

சூஷ்டிஃ

ஜிலங்களினின்றும்

ஸவிலம்

உடம்பு

(ஸூஷ்டிஃ)

படைக்கப்பட்டது.

உலள

இரண்டு

தெவள

தேவர்கள்

தலு

அதனுடைய

தெயு

நடுவிலே(உள்ள)

சுணரிசெ

இடத்திலே

ஸரிஸி, யாதெ

தங்கினார்கள்.

உலள

இருவரும்

ஸவிஷ்டுஷிஃ

உள்திக்குக்களோடு கூடிய

சூஷ்டிஃ

திக்குக்களை

வஸாநள

மூடுகிறவராய்

வ்யயிலீ

மண்ணையும்

திவம் உ

ஒளிவடிவையும்

ஸிஹதி(ஸிஹதஃ)

உடையவராயிருக்கிறார்கள்.

ஸிஹதி என்பது, ஆர்ஷ பாயோகம்.

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையில் காண்க.

சு]

ஆறும் அத்தியாயம்.

இ.

சுயுவஸ்ய
சுவயசுபுணம்
ரயஸ்ய
வகெ
திஷ்டை
சுபுரா
கெதாபுணம்
பிவி
பிவ்யம்
சுஜீரம்
தம்
வஹனி

அபித்யமாய்
அழியா வினையுள்ள
உடம்பின்
சக்கிரத்திலே
நிற்கின்ற
குதிரைகள்
ஜீவனை
ஆகாசத்திலே
திவ்யமான
மூப்பில்லாத
அவனிடத்து
கொண்டுபோய்ச்சேர்க்கின்றன.

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையில் காண்க.

சு.

சுஸ்ய
ரபுவம்
ஸாஹஸ்ய
ந திஷ்டை
சுஸிக்
வநம்
வகஷாஷா
ந வஸ்யதி
யெ
வநம்
பிநீஷயா சுயா
பிநஸா
ஹஸா வ

இதனது
வடிவம்
ஒப்புமையிலே
இல்லை.
ஒருவனும்
இதனை
கண்ணால்
பார்க்குமுனில்லை.
எவர்கள்
இதனை
புத்தியினாலும்
மனத்தினாலும்
ஹிருதயத்தினாலும்

விடி-ஃ	ஆறிகுறர்களோ,
தெ	அவர்கள்
சுடி-தாஃ	சாகாதவர்
வவணி	ஆகிறார்கள்.

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையினுள் காண்க.

எ.

தெவராகுதிதாஃ	சுச்வரனால் காக்கப்பட்டவையாய்
வாரி-ஃ	ஒடுத்தன்மையுள்ள
பாடி-ஸ	பன்னிரண்டு
வ-ஹ-ஃ	கூட்டங்கள்
பிடி-ஃ	தேனை
ஂஂஂஂதெ	ஒழுங்குபடுத்துகின்றன.
தடி	அங்நனம்
தடி-ஃ-வியாயி-ஃ	அதனைப் பின்பற்றுகிறவர்கள்
வொரஂ	பயங்கரமான
(ஸஂஸாரஂ)	(ஸம்ஸாரத்திலே)
ஸஂவரணி	திரிகுறர்கள்.

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையினுள் காண்க.

டி.

ஹி-ஃ	வண்டு
ஸஂஹி-ஃ	சேர்த்துவைக்கப்பட்ட
தடி	அந்த
பிடி-ஃ	தேனை
சுடி-ஹி-ஃ	அரைமாசம்
விஸதி	குடிக்கின்றது.
ஂஂஂஂஃ	சுச்வரன்
வவ-ஹ-ஹி-ஃ	எல்லா ப்ராணிகளிடத்தும்

க0]

ஆ ரு ம் ஆ த் தி ய ர ய ம்.

ஹவிஹு-கு-தம்

ஹவிஸாயுள்ளதை

சுகுப யசு

படைத்தான்.

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையினுள் காண்க.

கூ.

சுவக்ஷகாரீ

இறகில்லாதவர்கள்

ஹிரண்யவண்டம்

தங்கஇலையுள்ள

சுஸூக்யம்

அச்வத்தத்ததை

சுலிவஜ்ஜி ஹி

அடைந்து

தக்ரு வரவ

அங்கேயே

வக்ஷிணம்

இறகுள்ளவர்

ஹுக்ஷா

ஆகி

யயோஸுஸம்

ஸுகப்படி

பு-வ-தணி

பறந்திடுகருர்கள்.

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையினுள் காண்க.

க0.

புராணம்

ப்ராணன்

சுவாமம்

அபாநனை

மிரதி

விழுங்குகின்றது :

ஹந்திரை

சந்திரன்

புராணம்

ப்ராணனை

மிரதி

விழுங்குகின்றது :

சூரிக்யம்

சூரியன்

ஹந்திரை

சந்திரனை

மிரதெ

விழுங்குகின்றது :

வரம்

பரம்பொருள்

சூலித்யம்
மிரதெ

சூரியனை
விழுங்குகின்றது.

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையினுள் காண்க.

கக.

ஹம்ஸம்
ஸலியாசு
உயுரந்
வளகம்
வாடிம்
ந உதிவதி
ஸததம்
தம்
உதிவெசு வெசு
ஜெத்யம்
ந ஹவெசு
சுஜெதம்
ந (ஹவெசு)

ஹம்ஸம்
ஜெதத்திற்கு
மேலே திரிகின்றதாய்
ஒரு
காலை
காட்டுகிறதில்லை;
வியாபிக்கப்பட்ட
அதனை
காட்டுமாகில்,—
ஸம்ஸாரம்
இல்லை,
மோகூதம்
இல்லை.

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையினுள் காண்க.

கஉ.

ஹம்
வாராஷம்
சுஜாராதா
சுஜாஷாராதம்
விஜயா
யொமெந
நித்யம்
(ஹவெசு கவரயொகளை)

அந்த
புருஷன்
உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாய்
பெருவிரல் அளவினனாய்
ஸுக்ஷ்மசரீரத்தின்
ஸம்பந்தத்தால்
எப்பொழுதும்
(இம்மை மறுமைகளை)

கந]

ஆறும் அத்தியாயம்.

யாதி

அடைகின்றான்.

ஂஂஂஂஂ

துதிக்கத்தக்கோனாய்

கநஂஂஂஂஂ

(யாவற்றையும்) ஒழுங்காக அமை

சும்

ஂஂஂஂஂ

முதல்வனாய்

விராஜரோகம்

விளங்குகின்ற

தம்

அந்த

ஂஂஂஂஂ

ஈச்வரனை

கிஂஂஂஂஂ

மூடர்கள்

ந வஸூனி

காண்கிறு ரில்லை.

மற்றையவற்றை, முதல் ஈலோகத்துப் பதவுரையினுள் காண்க.

கந.

(ஂஂஂஂஂயாணி)

(இந்திரியங்கள்)

வவஂஂஂஂஂ ஂவ

பாம்புகள்போல

வெஂஂஂ

தமது

வஂஂஂஂஂ

செய்கையினாலே

கிஂஂஂஂஂஂ

ப்ராணிகளை

கஂஂஂஂ

கெடுத்தலை

நீகா

அடைவித்து

ஂஂஂஂஂஂஂஂ

பொந்துக்களுள்ளே

ஂஂஂஂஂஂ

ஒளிந்துகொள்கின்றன.

தெ

அந்த

விஂஂஂஂஂஂ

நன்கு மயங்கிய

கநஂஂஂ

மனிதர்கள்

விஂஂஂஂஂஂஂஂ

மிகப் பெரிதும் மயங்குகிறார்கள்.

தெஂஂஂ

அவற்றால்

ஂஂஂஂஂ

கொடுக்கப்பட்ட

ஂஂஂஂஂ

யோகங்கள்

(புராணிமஃ)

ஜோஹயஜெ

ஹவாய

(ஹவணீ)

(ப்ராணிகளை)

மயக்குகின்றன,

ஸம்ஸாரத்திற்கு

(ஆகின்றன.)

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையினுள் காண்க.

கச.

ஜோநாநெஷஷா

(கெலிசு)

ஸஸாயநாஃ வா சுவி

(ஹவணீ)

(கெலிசு)

ஸஸாயநாஃ வா

(ஹவணீ)

ஹதசு

ஸஜோநம்

ஐயுஷ்டெ

ஹதசு

சுஜீதஸு

ஐதாஸு (ஹ)

ஸஜோநம்

(ஹவதி)

(ஸாயநெமஃ)

யுதூஃ

தசு

ஜீவஃ

உஷ்

ஸஜோவஃ

மனிதர்களில்

(சிலர்)

ஸாதநமில்லாதவராக

(இருக்கிறார்கள் ;)

(சிலர்)

ஸாதநமுடையவராக

(இருக்கிறார்கள்.)

இது

ஒன்றாக

காணப்படுகின்றது.

இது

மோக்ஷத்திற்கு(ம்)

மற்றையதற்கு(ம்)

ஒன்றாக

(இருக்கின்றது.)

(ஸாதநங்களோடு)

சுடியவர்

அங்கு

தேனின்

மூலத்தை

அடைந்தார்கள்.

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையினுள் காண்க.

கக]

சூரம் அத்தியாயம்.

கரு.

(ஜகநீ)

உலள

யொகள

விடியா

வ்யாபு

யாதி

தடா

சுஹுதம்

சுழிஹாசூம்

ஹுதம் உ

(ஹவதி)

புராஜீ

(விடியா)

தெ

யவஹுதாம்

பா சூடியீத

புஜகநீ

நாபி

ஸ்யாசு

யீராஃ

(வனதக)

ஹமெஹ

(ஞானியானவன்)

இரண்டு

உலகங்கனையும்

வித்யையினால்

அறிந்து

செல்கிறான்.

அப்பொழுது

செய்யப்படாத

அக்ரிஹோத்ரம்

செய்யப்பட்டதாக

(ஆகின்றது.)

ப்ராஹ்மத்தைப்பற்றிய

(வித்யை)

உனக்கு

சிறுமையை

செய்யமாட்டாது.

ப்ராஜ்ஞாநம் என்பது

பெயர்

ஆகும்.

தீரர்கள்

(இதனை)

அடைகிறார்கள்.

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையினுள் காண்க.

கக.

வனவஹுதவீ

சூதா

பஹாந்

இப்படிப்பட்டவன்

ஆத்மாவான

மஹான்

(ஹவதி)

யஃ வெவ

வாஸாஷஃ

வாவகம்

மிரநு

தம்

வாஸாஷம்

வெஷ

தஸு

சூதா

ஹ

ந ரிஷ்யதே

(ஆகிருன்.)

எந்த

புருஷன்

அக்நியை

விழுங்குகிறவனாய்

அந்த

பூர்ணத்தை

அறிகின்றானே

அவனது

ஆத்மா

இங்கே

கெடுக்கப்படுகிறதில்லை.

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையினுள் காண்க.

கள.

தஸாஸு

(நஸஃ)

ஸஷா

ஸத்யதஃ

ஸுராசு

(தஷா)

(தஸு)

த்யதஃ

ந (சுஷி)

சுத்யதம்

சுதஃ

(ஸுராசு)

ஸத்யாந்யதே

ஸத்யஸுராமவஸிநீ

ஆதலால்

(மனிதன்)

எப்பொழுதும்

உண்மையானவனாய்

இருக்கவேண்டும்.

(அப்பொழுது)

(அவனுக்கு)

ஸம்ஸாரம்

இல்லை ;

மோகமும்

எங்கிருந்து

(ஆகும்?)

உண்மையும் பொய்ம்மையும்

ஸத்யமும் ஸமமுமானதைச் சார்ந்

தவையாய்

கஅ]

ஆ ர ம் அ த் தி ய ர ய ம்.

(ஹவதஃ)

(உள்ளன.)

ஸதஃ உ

உண்மைக்கும்

சுஸதஃ உ

பொய்ம்மைக்கும்

யொநிஃ

அடிக்காரணம்

வனகழ வனவ

ஒன்றாகவே

(ஹவதி)

(இருக்கின்றது.)

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையினுள் காண்க.

கஅ.

சுஜுஷ்டோகூஃ

பெருவிரல் அளவினனாய்

சுஜ்ஜராடூ

உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவாய்

ஹுத்யெ

ஹிருதயத்தினுள்

நிவிஷுஃ

புகுந்திருக்கும்

வாருஷுஃ

புருஷனான

சுஸள

இவன்

ந டுஸ்யுதெ

காணப்படுகிற நிலை;

உ

மேலும்

சுஜஃ

பிறவாதவனாய்

சுதஃஜிதஃ

சோம்புத வில்லாதவனாய்

ஐவாராசு

இரவும் பகலும்

உரஃ

திரிகிறவனாய்

(ஹவதி)

(இருக்கிறான்.)

சுவிஃ

ஞானமுள்ள

ஸஃ

அவன்

தம்

அவனை

சுகூ

அறிந்து

புஸுதஃ

தெளிந்தவனாக

சுருஷு

நிற்கிறான்.

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையினுள் காண்க.

கக, ௨௦.

தஸாசு உ
வாயுஃ
சூயாதஃ
தயா உ
தஸிந்
(ஸவெஷாஃ)
புரயஃ
(ஹவதி)
தஸாசு
சுழிஃ உ
ஸொரிஃ உ
(சூயாதன)
தஸாசு உ
புராணஃ
சூயாதஃ

தக
புரதிஷா
தக
சுபிதம்
(தக)
ஸொகாஃ
தக
ஸுஷு
தக
யஸஃ
தஸாசு
ஹுதாநி
ஜஜ்ஜொ

அதனினின்று
வாயு
வந்தது.
அப்படியே
அதிலே
(எல்லாம்)
ஒடுங்குதல்
(ஆகின்றது.)
அதனினின்று
அக்நியும்
சந்திரனும்
(வந்தன.)
அதனினின்று
ப்ராணன்
வந்தது.

அது
ஆதாரம்;
அது
சாகாமை;
(அது)
உலகங்கள்;
அது
ப்ராஹ்மம்;
அது
புகழ்ச்சி.
அதனினின்று
பூதங்கள்.
பிறந்தன;

கரு வ

புறயம்

யானி

அதனுள்ளேயே

ஒடுங்குதலை

அடைகின்றன.

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையினுள் காண்க.

உக.

ஸுருகம்

உலள

பெவள வ

புயிவீம்

பிவம்

பிஸம் வ

லுவகம் வ

ஸிலதி

பிஸம்

ஸுரிசு வ

தஸாசு

ஸுவனி

பிஸாசு

ஸுபுசு

தஸாசு

விஹிதா

சுத்தமான (பொருள்)

இரண்டு

தேவர்களையும்,

மண்ணும்

விண்ணும்

திக்குக்களுமாகிய

சைத்தையும்

தாங்குகின்றது.

திக்குக்களும்

நதிகளும்

அதனினின்று

ஒடுகின்றன.

பெரிய

கடல்கள்

அதனினின்று

படைக்கப்பட்டன.

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையினுள் காண்க.

உஉ.

யம்

ஸஹஸுரணாம்

ஸஹஸுரம்

வசுதா

எவன்

• ஆயிரங்களுடைய

ஆயிரம்

இறகுகளை

சூஹு-து
ஸம்வதெசு

(ஸம்)

உநொஜவம்

ஸுராசு யஜுவி

காரணஸு

சுஹம்

ந மஹிசு

கொண்டு

பற்றந்திவானே

(அவன்)

மனோவேகமுடையவனாய்

இருந்தாலும்,

காரணத்தினுடைய

முடிபை

அடையமாட்டான்.

மற்றையவற்றை, முதல் சுலோகத்துப் பதவுரையினுள் காண்க.

உந.

சுஸு

ரா-புலம்

சுடிஸு-புலம்

திஷு-தி

ஸு-ஸு-புலஸு-புலம் உ

வனம்

வஸு-னி

ஹி-ம்

உநிஷீ

(வன்-ம்)

உநஸா

சுவிவஸு-புலம்

பெ

வனம்

விஷு-ம்

பெ

சுடி-தா:

வவனி

இதனது

வடிவம்

காணாமையிலே

உள்ளது.

நன்றாக புத்திவிளக்கப்பெற்றவரோ

இதனை

பார்க்கிறார்கள்.

(உறவு பகை முகலியன) இல்லாத

ஞானி

(இதனை)

மனத்தினால்

நேரே பார்க்கக்கூடும்.

எவர்கள்

இதனை

அறிகிறார்களோ

அவர்கள்

சாகாதவர்

ஆகிறார்கள்

உரு]

ஆறும் அத்தியாயம்.

உசு.

யஃ

சுநுத் சுநுத்

யுடுதஷு

ஸவடூடுதஷு

ஐஃ

சுதூநம்

சுநுபுஸுதி

ஸஃ

ததஃ

பரம்

ஸொஸெசு கிம்

எவன்

வெவ்வேறு இடங்களிலே

பொருந்திய

எல்லாப் பொருள்களினுள்ளும்

இந்த

ஆத்மாவை

காண்கின்றானே,

அவன்

அதற்கு

மேல்

வருந்துவானா?

உரு.

(சுநுதசுநுதஸு)

யயா

ஸவடூதஃஸுபுடுதாசுகெ

உஹதி

உஹாமெ

(ஹயொஜநம்)

(ந சுஷி)

வனவம்

(சுதூநம்)

விஜாநதஃ

ஹாஹணஸு

ஸவெடூஷு

ஹடுதஷு

(செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்த
வனுக்கு)

எப்படி

எப்பிறத்தினின்றும் ஜலம்வந்துபெ

ருகியுள்ள

பெரிய

நீர்கிலையிலே

(உபயோகம்)

(இல்லையோ)

அப்படி

(ஆத்மாவை)

அறிகின்ற

ப்ராஹ்மணனுக்கு

எந்த

பொருள்களிலும்

(வாயுயாஜம்)

(உபயோகம்)

(ந சுவி)

(இல்லை.)

௨௬.

சுஹஸ்ர வளவ
வம்
ஜாதா
விதா
சுவி
வாயு
சுஹம்
வாயு
சுவி
யசு
ந சுவி உ
யசு
சுவி உ
(தஸு)
ஸவஸு
சுஹம்
சுதா
சுவி

நானே
உங்களுடைய
தாயாக
தந்தையாக
இருக்கின்றேன்.
அன்றியும்
நான்
மகனாக
இருக்கின்றேன்,
எது
இல்லையோ
எது
உள்ளதோ
(அந்த)
எல்லாவற்றிற்கும்
நான்
ஆத்மாவாக
இருக்கின்றேன்.

௨௭.

(சுஹம்)
ஸுவிர்
விதாஜஹம்
விதா
வாயு உ

(நான்)
மூத்த
பாட்டனாகவும்
தகப்பனாகவும்
மகனாகவும்

உஅ]

ஆறும் அத்தியாயம்.

சுவி

இருக்கின்றேன்.

வாராத

பாரத!

ய-டுயம்

நீங்கள்

ஜி

எனது

சுதலாஃ வனவ

ஆத்மாவிலேயே இருக்கிறீர்கள்.

ய-டுயம்

நீங்கள்

ஜி

என்னுடையவர்

ந (ஹவய)

அல்லீர்.

சுஹி சுவி

நானும்

(வஃ)

(உங்களுடையவன்)

ந (ஹவாரி) உ

அல்லேன்.

உஅ.

சுதா வனவ

ஆத்மாவே

ஜி

என்னுடைய

ஸுரமம்

இடமாக

(சுவி)

(இருக்கின்றது.)

சுதா உ

ஆத்மாவே

(ஸவெஷாஃ)

(எல்லாவற்றிற்கும்)

ஜி

பிறப்பிடமாக

(சுவி)

(இருக்கின்றது.)

சுஹம்

நான்

ஷெவெராஃ

குறுக்குநெடுக்காகத் தொடர்ந்தவ

னாய்

சுஜரவ்ரதிஷஃ

மூப்பில்லாததிலே நிலைத்தவனாய்

(சுவி)

(இருக்கின்றேன்.)

சுஹம்

நான்

சுஜஃ

பிறவாதவனாய்

சுதம்ஷிஃ

சோம்புத வில்லாதவனாய்

ஹிவாராதும்

உரஃ

(சுவஸி)

கவிஃ

ஜாஃ

விஜ்ஞாய

புஸ்து

சுஷு

இரவும் பகலும்

திரிகிறவனாய்

(இருக்கிறேன்.)

ஞானமுள்ளவன்

என்னை

அறிந்து

தெளிந்தவனாக

நிற்கிறான்.

2க.

(சுஹம்)

சுணீரஃ

சுணீயாந்

ஸுஜநஃ

ஸுவபூதிக்ஷு

சுவஸிஃ

(சுவஸி)

(நான்)

நுண்மைபுரினும்

நுண்மையாய்

நல்ல மனத்தை யுடையவனாய்

எல்லாப் பொருள்களினுள்ளும்

தங்கியவனாக

(இருக்கின்றேன்.)

(வாஜிஜெவாஜயஃ)

ஸுவபூதிக்ஷு

விதரஃ

புஷு

நிஹிதஃ

விஜஃ

(வாமதேவர்முதலாயினோர்)

எல்லாப் பராணிகட்கும்

தகப்பனை

(ஹிருதய) கமலத்தினுள்

அமர்ந்திருப்பதாக

அறிகிறார்கள்.

குறிப்புக்கள்.

மு ல ச் லோ க ங் க ளி னு டை ய

மு ற் பா தி யி ற் பா தி மு த ன் கு றி ப் ப க ரா தி.

		பக்கப்
சுக்ஷரம் தம் தம்	...	ககசு
சுஜ்ஞாநம்	...	௨௧௫, ௨௨௦
சுஜ்ஞரொ	...	௨௨௧, ௨௨௬
சுணீயரஞ்சம் வ	...	க௬௦
சுணாரணீயாநு	...	௨௨௬
சுதிரிகுலிவாகுஷ்நு	...	௪௫
சுதீதாநாமதெஸுஸு	...	௧௦௫
சுதெவ திஷ்நு	...	௧௮௧
சுய கஷாசு	...	௮௮
சுயாநயா	...	௪௦
சுடிபுநெ திஷ்நி	...	௨௨௩
சுயபுவிஷ்நெ	...	௫௨
சுயாவயெந்நெதெடிஸஸு	...	௧௮௮
சுநாஜா ஜாநுஷெ	...	௫௧
சுநாகு யதி	...	௩
சுநுதம்	...	௧௦௦
சுனுவதம் சுநி ய	...	௧௫௫
சுநம் வாநம்	...	௪௪
சுநுதாநுத	...	௨௨௪
சுவாநம் பிரதி	...	௨௧௩
சுபுஜாஜீ	...	௧௦௨
சுலிஜாநாஜி	...	௧௧௨
சுலியா வெ	...	௨௭
சுலுவதெத்	...	௧௧௩

சுஜநுஜாநம்	...	பக்கம் நு0
சுஜநுஜாநம் சுஜநுஜாநம்	...	கஅ
சுயம் ஜாநஸு	...	நுந
சுராதிஸெஸுவ	...	கூ
சுயபுஹாநிவிபுவாபுஸு	...	கஅந
சுஹந்தெ	...	க02
சுவாரணீயம் தஜஸம்	...	ககூ0
சுவிவிநுநிஜம்	...	கக2
சுராஜம்	...	நு0
சுவாயநா வா2வி	...	2கௌ
சுவிஜி:	...	க0க
சுஸெயம்	...	க0ந
சுவிநு சுதம்	...	கூ2
சுவிநு யொமெ	...	கஅஅ
சுவிநு யொகெ தவஸுவம்	...	கூச
சுவிநு யொகெ வெ ஜயனீஹ	...	கசஅ
சுஹநெவாவூ	...	22நு
சுஹந்தெநெவ	...	2ச
சுக்ராங்காபுபுஸு	...	கநுநு
சுஷாநவந்தெ	...	க0கூ
சுஷாயந்தஸு	...	கசகூ
சுஷாயபுயொமெ	...	கநுச
சுஷாயபுயொநிஜிஹ	...	கசௌ
சுஷாயபுய விபுயம்	...	கநு2
சுஷாயபுணாத் சுதம்	...	கநு2
சுதூ2ஹஜஸி	...	22நு
சுதெதவ ஸாநம்	...	22கூ
சுத்யீ:	...	20௭
சுதெதா பிரதெ	...	2கந

		பக்கம்
சூஷா விஷா	...	கசுசு
சூவொயாஷூ:	...	௨௦௭
சூலாகி ஸூகூலிவ	...	கருசு
சூஷாஷேஷ நிஷூரதெ	...	௨௩
ஊஜியெஷூ	...	க௦ரு
ஊய யஷூவலகுதெஷு	...	௨௨ச
ஊஷாநு வுதூநு	...	கஅச
ஊஷாவகுதும்	...	க௦௨
ஊஷெவ தெ	...	கசு௭
ஔஷூ ஜாமுஷூ வ	...	க௭
ஔஷூ ஜொஷூ	...	கஅந
ஔஷூ ஜொஷூ	...	க௭சு
ஔஸாநு வலவலகுதெஷு	...	௨௧௨
உதூஹயொமெந வ	...	கருந
உலெ வுதெ	...	கசு
உல௭ வ ஷெவன	...	௨௨௨
உல௭ றொகன	...	௨௧௭
ஃஷா	...	அசு
ஃஷயஸூ உஹாலாமா:	...	கருச
ஊகெகெதெ ராஜெஞ்	...	கஅ, கஅ
ஊகெவெஷூ	...	க௦௭
ஊகம் வாஃ	...	௨௧ச
ஊதகாதூகூதம்	...	க௦ச
ஊதக வாவஹரம்	...	க௦ரு
ஊதக வுஜெகெஷூ	...	கஅசு
ஊதக வுஜெகெஷூ	...	கரு, க௦ச

		பக்கம்
வனதாநி ஸ்ரஹ்ஸுஸாநாம்	கஅஉ
வனதாநு ஸாமாநு	உஎ
வனதெந ஸ்ரஹ்ஸயெபுண	கருசு, கருநு
வனதெநெவ ஸமஸுவ-ரஃ	கருநு
வனதெஷு மெஉ	க௦சு
வனதெதெஷு-ரெஷெவிபுயு-கொ	க௦த
வனவம் தெ	ரு௦
வனவம் ஷொஷா உஉ-	க௦ந
வனவம் ஶுதூம்	நக
வனவம்-குஷொ உஹாநாதூ	உகக
வனவம் ஸவெ-ஷு	உஉசு
வனவம் ஹ்வி-ராம-வயாதி	நந
வனவம் ஹ்ருதசு	கருநு
கயமெதெந	அ
கயம் ஸஜ-	கரு
கஜுணா உநஸா	கருஉ
கஜெ-ரடியெ	உரு
கஜுஷம்	கசு
கஜெஷுஷ மௌநஃ	அசு
காஜக்யூயள	கஅந
காஜதூமஸு	க௦உ
காஜாம-ஸாரீ	உக
காஜாநு வு-ஷிஷு	உக
காமெந வாகம்	கருந
கிம் தெந	சுக
கிம் கவம் ந வெஷ	ரு
கிம் வா-ஷு	நசு
காஜாம-ஸு து	ரு
கெதுஷு	உ௦க

மூலச்சீலாக.....குறிப்பகராதி.

		பக்கம்
கொழவள	...	௩௪
கொ ஹெவஜைராதாநம்	...	௪௮
கொயல் காஜொ	...	௯௭
கொயாடியொ	...	௯௯
கொயாஹொலாஹொஹ-	...	௩௦
மகொலயம்	...	௪௧
மாறம் ஸிஷொ	...	௧௩௦
மஹொதி ஸவபா ஹ	...	௨௧௯
மயலுன ஹவ	...	௩௦
வகொ ரயலு	...	௨௦௯
வினயாஜாஸ விஜாநம்	...	௮
ஹொவ்வி நாஜ	...	௧௦௮
ஹொவ்விநம்	...	௮௭
ஹொவிஜலந வ	...	௧௦௯
ஜொதீநாம் து	...	௪௭
ஜொநாடியொ ஹொ	...	௯௯, ௧௩௩
ஜொநாடிஷ-	...	௧௧௩
ஜொநெந ஹொதாந-	...	௯௨
ஜொநெந விஹொவ்விஜ ஸவொதி	...	௧௩௯
ஜொநம் வ	...	௯௯
த குதாநம்	...	௧௪௮
தஹு	...	௨௦௩
ததஃ கஜ	...	௧௦௭
ததஹம்	...	௨௪
ததொ ராஜா	...	௯௭
ததஹம் ஹொஹயம்	...	௧௪௭

	...	பக்கம்
ததுடுது உ தயா	...	கடுக
தசு ஸுதிஷா	...	உஉக
தடுடுதுவ வக்ஷணா	...	உகஉ
தயா உ தஹி	...	நஅ
தயா ஖ாடுநு	...	கஞா
தயாவி வெடுந	...	ககக
தயா ஸுஸுதிநிநாலு	...	கஅக
தயாஉஸு	...	நடு
தடியுஉகூ	...	கூஉ
தடியுஉகூ	...	உகஉ
தடிநுவியாயிநஸுடா	...	உகக
தடிதடிஹா ஸுஸுதி	...	ககக
தடுடு	...	உக
தநுடுதொ	...	ககச
தடுடு ஸுஸுதிஷுதெ	...	ந
தவஸா	...	கடு
தவொடுடுதெ	...	கடு
ததீஸுதீயு-	...	உகடு
தம் வெசு ஸுதததுதி வெசு	...	உகச
தஸுடா வாயுநாயாத்	...	உஉக
தஸுடா ஸுடுஜு	...	கஅந
தஸுடா ஸுடா	...	உஉஉ
தஸுடாதிஸு	...	உஉக
தஸுடாதிஸு	...	உஉஉ
தஸுடு ஜுசு ஸுவடுதெ	...	ககக
தஸுடு ஸுடுதொ	...	சு0
தஸுடு ஸுடுகூடாஹாடு	...	சுந
தடுடுஸுடு	...	அக
தாஸுடு	...	கஞ

மூலச்சீலோக.....குறிப்பகராதி.

		பக்கம்
தகுஷீனெக உவாவீத	...	க அக
தகுஷீனலகுத உவாவீத	...	ககந
தெ ஁யபுஷபா ஁யபு கம்பாஃ	...	நக
தெந ஁யபு	...	க02
தெ ஸ்ராஹணா ஐதஃ ஸ்ரேத	...	ச2
தெ ஸ்ராஹணா ஐதொ	...	ச2
தெ ஜொஹிதாஹ் அஸெ	...	உச
தெ விபுஜஹ்ணி	...	உகக
தெஷாஃ வராயபு	...	ந2
தகூபுஷபு	...	க அச
தூயஸெ	...	அ௭
தி ஹி அபாஸாநெகதொ	...	க00, க அ2
கம்பெவ விபு	...	ந
஁புஷபாமொ2	...	க அ2
஁பொ2	...	க00
஁நம் ஸூதம்	...	க அக
஁வாஸாநா சூதாநு	...	க அ
஁ஹொ2புசாஸொ	...	ந0
஁பாஷதூமொ2	...	க0ந
஁பாஸெஷெஸெ-	...	க0ச
஁பாஸெஷா	...	நந
஁புஷபாநு	...	க அக
அா஁ஸ வகுமாஃ	...	உகக
அா஁ஸெஸெதெ	...	க௭க
அாராணி	...	நச
஁ஸெஷாஸெஸெக-	...	க0க
யபுஃ வாவெந	...	நக
யபுஷபு வகுமா ஁	...	க அக

		பக்கம்
யஜெண வாவம்	...	சுக
யாஜாஸலாமஸு	...	ககக
யுதராஷு கஹாரா	...	ச
ந கஜுணா	...	கஅஅ
ந மநாஸி	...	அஎ
ந யாவி வாயள	...	கடுக
ந வெவெலா விநா	...	அஅ
ந தாரகாஸம்	...	கடுக
ந தெந மஹேஸா	...	க
ந வ்யுயிவ்யா திஷதி	...	கடுஎ
ந ஜாநுஜாமொ	...	நுஉ
ந ஜாநு ஜாநயிஷுனி	...	நுந
நரகவ்யுதிஷாரெஸ	...	கஅஉ
ந வெலாநாம்	...	கக௦
ந வெ ஜாநஸு	...	நுந
ந வெ ஜுத்யம்	...	உ௦
ந ஸஜாமொ	...	நுக
ந ஸாஜுஸு	...	உ௦க
நானம் மஹேசு	...	உஉந
நாலாதி ஸங்குலிவ	...	கடுஎ
நாஸு வயெஷுணம்	...	ககஉ
நிதூஜுதாயு	...	சஎ
நிஜிஸு	...	க௦
நிமிஷம்மஜயம்	...	சஅ
நிவ்யுதெநெவ	...	க௦ச
நிஷயுஷம்	...	கடு
ந்யஸம்ஸயஜா	...	கஅ௦
நெநதஜு	...	கசக

	பக்கம்
நெநதெந வாரொ	கஅஅ
நெநந் தநெநுத ஹகுயிஷம்	சந
நெநந் ஸா-	அஎ
நெநவக்ஷ-ஃ	கருக
வங்ஹகுதாநி	கஅக
வராங் ஹி காயெ-ஃ	கசரு
வரிவாரொ	க00
வாவாநி காவ-ஃ	அக
விதாங் ஸவ-ஃ	உஉஎ
விதாஹொ-ஃ	உஉரு
விதூரொகெ	உஉ
வ-ஹெந் வாவம்	கஉ
வ-ஹெந்-ஃ வ-ஹெந்-ஃ	உ0க
வ-ஹெந்-ஃ	ககச
வ-ஹெந்-ஃ	உ0
வ-ஹெந்-ஃ	கக
வ-ஹெந்-ஃ	ச
வ-ஹெந்-ஃ	கசக
வ-ஹெந்-ஃ	அ
வ-ஹெந்-ஃ	கருக
வ-ஹெந்-ஃ	கசஎ
வ-ஹெந்-ஃ	சக
வ-ஹெந்-ஃ	கஅஎ
வ-ஹெந்-ஃ	கச
வ-ஹெந்-ஃ	க
வ-ஹெந்-ஃ	ருச
வ-ஹெந்-ஃ	க
வ-ஹெந்-ஃ	க

		பக்கம்
ஹகுதாநி ஜஜீரொ	...	௨௨௧
உஷாஹாஹா-	...	௧௦௧, ௧௮௩
உநவாஹாஹா	...	௧௮௭
உநீஷயாஹா	...	௨௧௦
உநெஷய ஹயாஹா	...	௨௨௩
உத தெ ஹாஹா	...	௨௧௮
உயாஹா-	...	௨௬
உளநாஹி ஹ	...	௧௧௩
உளநெஹ	...	௮௪
ய ஹநம் விஹாஹாஹா	...	௨௧௦
ய ஹவ	...	௧௦௮
யஜாஹ	...	௧௧௧
யதொ ஹ	...	௮௩
யதொ யஜாஹ	...	௧௮௭
யதஹாஹ	...	௨௦௩
யதஹாஹ	...	௪௪
யதஹாஹாஹா	...	௪௩
யதஹாஹிதொ	...	௮௩
யதா நிதஹம் ஹாஹ	...	௧௩௧
யதா ஹம்	...	௩௦
யதொஹாஹ	...	௨௨௪
யதெஹாஹ	...	௩௮
யதஹாஹாஹ	...	௧௩௭
யதெஹாஹாஹ	...	௨௦௩
யதஹாஹாஹ தம் ஹாஹ	...	௧௩௨
யதஹம் ஹாஹாஹ	...	௧௦௩
யதஹாஹாஹ	...	௩௨
யதஹம் ஹாஹாஹ	...	௨௨

மூலச்சீலோக.....குறிப்பகராதி.

		பக்கம்
யம் ஸூட்சுவா஽யம்	...	கூ
யஸ்ரிநவ்விசி தஸு:	...	கக௨
யஸுதெதஸுா஽	...	க௦௦
யஸூகஜாநாஅரணீஹ	...	௩௩
ய: ஸஹஸு	...	௨௨௨
யானெவாஹுரிஜ்யா	...	௩௨
யாஃ ஸூரெவெநம்	...	கசுகா
யொ நெதெஸு:	...	கஅக
யெஷாஃ யெஷ ந ஹ	...	ச௨
யெஷாஃ யெஷஷ	...	ச௨
யெயராவிஷுா நர:	...	கஅ௦
யொயிநஸு	...	௨௦ச
யொ ந ஸகெூ	...	கூ
யொ஽நூயா	...	சுகூ
யொ஽ஸியூயநு	...	௨அ
யொ வா஽கஸயயாநஸு	...	சுகூ
யொ வெஷ வெஷ	...	கக௦
யொ வெஷ வெஷாநு	...	ககக
யொ வெஷ தம் வா஽ஷ	...	௨ககூ
யாஸுரெ ஸூஹூயெ	...	கநூகூ
யாஹாஹா	...	கூ
யிஷூனெநா஽னார்	...	கூஅ
யொகஸெஷுா஽	...	க௦௦
யொகஸெஷு ஸூதிகுஷு	...	கஅ௩
யொகஸுஹாவ	...	ந௨
வயுஸூஸுஹி	...	கூஅ, கஅக
விஷூஷுஹுவம்	...	க௦அ

		பக்கம்
வி.அ.ஹெஸா	...	௫௨
வி.ந.ஸூ.தெ வி.ஷ.யெ	...	௩௧
வி.வ.ய.பு.யாஃ	...	௧௦௧
வி.ஷ.ஹெ.ர.நு	...	௯
வெ.ஷா.நா.ம் வார.வ.கு.வெ.பு.ண	...	௧௧௫, ௧௮௧
ஸ்ரீ.ர.தெ.தள	...	௧௪௯
ஸ்ரீ.ஷ.பு.தி	...	௧௫௧
ஸ்ரீ.ஷெ.ரா	...	௫௦
ஸ்ரீ.கா.பி.ஹ	...	௨௦௫
ஸ்ரீ.பு.பு.யொ.நா.வ.ஹம்	...	௫
ஸ்ரீ.ண.ம் தெ	...	௧௮
ஸ்ரீ.கா.ஃ கெ.பு.ய.பு	...	௧௪௯
ஸ்ரீ.ஹி.ஃ	...	௫௪
ஸ்ரீ.யா.ஹம்	...	௧௦௨
வ. கு.பு.பெ.ணா.த.பு.தம்	...	௧௫௦
வ. வ. த.ஜி.நி.தம்	...	௮
வ. வெ.த.ம்	...	௮
வ. தெ. ம.ஹ.ர.நு	...	௪
வ.தூ.க. பூ.பு.வ.பா.நா.நா.ம்	...	௧௮௧
வ.தூ.ம் யூ.நா.ம்	...	௧௦௩
வ.தூ.பெ.ஷெ.க.ஷெ.	...	௧௦௪
வ.தூ.க. பூ.பு.வ.பா.நா.நா.ம்	...	௧௦௪
வ.தூ.ஜ.ஃ.வெ	...	௫௫
வ.தூ.தூ.	...	௧௦௪
வ.தூ.ந.பு.தெ	...	௨௨௦
வ.தெ.பு. வெ	...	௧௧௪
வ.பு.பு.யொ.மா.ந.பு.ம.பா.க	...	௨௫
வ.பா.ஃ.வ.பா. வ.ரீ.வா.பெ.	...	௧௮௨

வநதுஜாத கடி குணி	...	பக்கம் கூடு
வநதுஜாதம் ராணிதெ	...	கௌ
வநதுஜாத யலிடி	...	கௌ
வநதுஜாத யலி ஜா	...	கசுடு
வநதுஜாத யெநெடி	...	கூகூ
வநதுஜாதம் வெராவா	...	சு
வ நெஹ	...	நூ
வஜாநகெத	...	உகௌ
வங்குவிஜம்	...	கஅௌ
வண்டொமவம் அரிஷெய-	...	கஅ
வண்டொமவம் அரிஷெயா	...	கஅ
வண்டெடிநெ	...	ககஉ
வவ-பாது	...	நூ
வவ-பாது-பாநா	...	ககசு
வ வெ	...	உகூ
வவ்வெவவிஷம்	...	அ
வவ்வெவவிஷ வெ	...	கஅசு
வவ்வெவவிஷம்	...	கஅ
வவ்வெவவிஷம்	...	கஅசு
வவ்வெவவிஷம்	...	உகூ
வவ்வெவவிஷம்	...	உகஉ
வவ்வெவவிஷம்	...	உகஉ

மேற்கோள்முதற்குறிப்பகராதி.

		பக்கம்
சுஜாஷோகம்	...	உகடு
சுலாயஸீர-	...	கடுஅ
சுஜாயசாமொ	...	௩௭
சுஜோஷி ஸங்	...	௩௯
சுஜோமொநாவதம்	...	உ௩
சுய யதூநுக் வஸு-	...	௯௦
சுய யொநுரம் லெவதா-	...	௩௯
சுயாவநயுயநம்	...	௭
சுநுலெவ தலிதா-	...	௧௦௯
சுவ வனவ	...	உ௦௭
சுஜேதஸுயஸீர-	...	கடுஅ
சுஜெநம் உ ஜெநம் உ	...	௧௦அ
சுயஸீரொர	...	கடுஅ
சுயசோதா ஸுஜ	...	௩௯
சுவ்யாகுதலீக்	...	௯௧
சுஸஸீஸுய-	...	கடு௭, உ௧௦
சுஸீரம்...விஹ-	...	கடுஅ
சுஹம் ஸுஹாஸி	...	௩௯
சுலாயபுவலாலாயபுலொஷ-	...	கடுஉ
சுலாயபுவலாலாயபுலொசு	...	கடுஉ
சுலாயபுவங்	...	கடு௪
சுலாயபுதாடி-	...	௧௩௩
சுலாயபுலெவ	...	௧௩௪
சுதொநா...விஜுமொநெதம்	...	௧௧௦
சுதொநுவ ரத்யெபுஷா	...	உ௧

மேற்கோள்முதற்குறிப்பகராதி.

		பக்கம்
சூதூலாநத வரம்	...	கந
சூதாநம் வெலிஜாநீயா-	...	கந
சூதாநம் ராயிநம்	...	உ௦அ
சூடுதெவ ரிவம்-	...	நக
சூயவடிணம் உதம்யடி-	...	க௦க
சூதநீம் ஸ்ரஹணொ	...	நஉ
ஐதம் ஸவடிம் யதயரோதா	...	நக
ஐந்தியாணி ஹயா-	...	உ௦அ
ஐந்தொ ரோயாவி:	...	நஅ
வனகெ ஸதூரம்ஷா:	...	கஅடு
வனகொ டெவம் ஸவடி-	...	ந௭
வனகம் ஸலிபுரா வஹம்யா	...	ந௭
வனகம் ஸனம் வஹம்யா	...	ந௭
ஒத்ததலிதி நிதெடிஸொ	...	டுந
கெயாயோநாடியொ	...	ச௭
கூயெண வம்ணெ	...	உடு
கூயெண வரஸ்ய கடிடாணி	...	ச௦
விதாமதீரோடுவடி	...	கடுஅ
ததூலி	...	நக, டுந
தயா விதாடு வம்ணெ-	...	ச௦
ததரோடுவெதாநியடி	...	கடு௭
ததெவா ஜெயாதிஷா	...	உ௦ச
ததெவ விதிகா	...	கடுக
தம் ஸாஹாராசு	...	கசஅ
தரதி ஸொகரோதவிக	...	ந

[illegible]

மேற்கோள்முதற்குறிப்பகராதி.

		பக்கம்
உதாநி ஸவஹுதாநி	...	உஉரு
உயாநயுகுஷண	...	நக
உயாநாதுரிஃ	...	உகச
உயிநம் தா உஹ-	...	நஅ
உயீ ஸுஜதெ விஸு-	...	நஅ
உயுதூமெவெ. தஃ	...	உந
உயுதூர்: ஸ உயுதூ-	...	நக
ய சூதூ ஸவஹுநர்	...	நக
யதொ வாவொ	... அநு, கூக, க௦க	
யது க்ஷஸு ஸவஹுதூமெதூ-	...	க௦
யது நாதூக் வஸூதி	...	க௦
யது ஹி மெதூததிவ	...	க௦
யயா வஹுர-	...	ச௦
யமெயயாஹி	...	சக
யதாதிதூதம்	...	உ௦ச
யதா ஹெமெவஷ ஹதஷி-	...	நரு
யதெவ விதூயா கரொதி	...	கச
யதூதாநதி ஸுஹு:	...	க
யதெமெவஷ வுணுதெ	...	ககந
யம் யம் வாதவி ஸுந	...	அஎ
யஸு தெமெ வரா	... கரு௦, உக௦	
யாவாதயு உதவாதெ	...	உகஅ
யகூதாஹாநவிஹாநஸு	...	சச
யெந ஸுயபுஸுவதி	...	உ௦ச
யெ மெவ விதூஹுஸு	...	உகந
விஜூதஸாரயி-	...	உ௦அ
விவாவொ விரஜொ	...	க௦அ
விஷயபுதிஸஹாரம்	...	உக

வெவெடிஸ்ஸு ஸவெவெடிஸ்ஸு-	...	பக்கம் அசு, க0க
ஸ்ருவணாயாவி. வஹு-	...	1 ருச
ஸ்ருயாந் ஸுயதெடி (இருமுறை)		எ
ஸகூவாஜநஸா-	...	கக
ஸத்யம் வாந்யதம்	...	உஉ0
ஸத்யம் ஜோந-	...	க0எ
ஸ ஹவஃ கஸுநிந்	...	கருஅ
ஸந்திராநாடி ராஹநெணா	...	சசு
ஸந்திராநதா வரரா	...	சரு
ஸவ்யம் கதேடிவிதம்	...	உகஅ
ஸவெடி வெடி யசு-	...	அசு, க0க
ஸ கமி விடி ராதஸம்	...	கசசு
ஸாவம் ஹுவதே:	...	சசு
ஸஸாவெடி கமி	...	உ0ரு
ஸெ ரகமிதி	...	உஉசு
ஹுடிஷா ட்யவ்யதி	...	கஅச

வி ஷ ய அ க ரா தி.

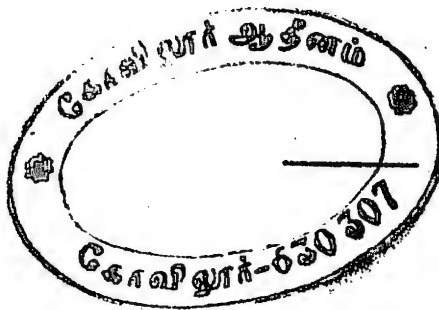
	பக்கம்
அஜ்ஞான கார்யங்கள் ...	௨௩
அஜ்ஞானிகள் ஸஞர்யன்மகளை	
மிருத்தியுவாகக் கொள்கிறார்கள் ...	௨௨
அஜ்ஞானிக்கே கர்ம மாம் ...	௩௨
அடக்கத்தைக் கெடுக்கும் குற்றங்கள்	௧௦௦
அடக்கமுள்ள ஞானி ...	௫௦
ஆத்மஸ்வரூபமும், ஆத்மக்காட்சியும் ...	௨௦௩
ஆத்மாவை யறியாமையே பெருங்	
குற்றம் ...	௪௯
இன்னும் தள்ளவேண்டிய குற்றங்	
களும், கொள்ளவேண்டிய குண	
ங்களும் ...	௧௦௧
இன்னும் தள்ளவேண்டிய குற்றங்கள்	௧௮௨
நச்வரன் ...	௮௯
கர்மம் ...	௩௯, ௧௨
காமத்தின் தீமையும், ஞானத்	
தின் நன்மையும் ...	௨௯
குணங்கள் ...	௯௯
குற்றங்கள் ...	௯௭
கொள்ளவேண்டிய குணங்கள் ...	௧௮௧

ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் உண்மை யிலே ஒரேபொருள்	...	௩௪
ஞானி அங்கீகரிக்கும் உணவு	...	௪௬
ஞானிக்கு மிருத்தியு இல்லை	...	௨௮
ஞானியின் ஒழுக்கம்	...	௪௭, ௫௨
ஞானியின் மகிமை	...	௫௧
ஞானியின் வாழ்க்கை	...	௪௩
ஞானியே எல்லாம் அறிந்தவன்	...	௧௧௪
ஞானியே முனிவன்	...	௧௧௩
ஞானியே வையாகாரணன்	...	௧௧௪
டம்பமுள்ள ஞானி	...	௫௦
தன்னை யறியாத தடுமாற்றமே மிருத்தியு என்பது	...	௧௧௧
திருதராஷ்டிரனும் விதூரனும் கூடிப் பேசுதல்	...	௩
திருதராஷ்டிரன் ஸந்தகுமாரரை வினவுதல்	...	௧௭
துறவிக்கு உரிய இடம்	...	௪௪
துறவிக்கு நல்லது செய்வோர்	...	௪௪
நீக்கவேண்டிய குற்றங்கள்	...	௧௭௧
பரம்பொருளுக்கு வேறுகப் பிர பஞ்ச மில்லை	...	௩௮
பிறர்க்கு உரைப்பதிலே பிராம ணர் உரியவர்	...	௬
ப்ரஹ்மசர்யத்தின் புகழ்ச்சி	...	௧௫௪
ப்ரஹ்மசர்யம்	...	௧௪௭

விஷய அகராதி.

பாஹ்மத்தைக் காணுதல்	...	பக்கம் ககரு
பாஹ்மம்	...	கருகூ
பாஹ்மவித்யை	...	கசரு
பாஹ்மணனாதற்கு வழிகள்	...	ககஉ
பாஹ்மணன்[பாஹ்மத்தை யறிந் தவன்]	...	க௦ரு
மாநமும், மௌநமும்	...	ருந
மௌநம்	...	அச
விதூரன் திருதராஷ்டிரனுக்காக ஸநத்குமாரரை வரவழைத்தல்	...	அ
விதூரன் நல்லோரொழுக்கத்தைக் கொள்ளுதல்	...	ரு
விதூரன் ஸநத்குமாரரை உப சரித்துப் பிரார்த்தித்தல்	...	அ
வேதஇயல்பின் திறமை	...	அகூ
வேதாந்தமுடிபு	...	க
ஸநத்ஸுஜாதர் விடை கூறுதல்	...	கஅ
ஸுஹிருத்தின் இயல்பு	...	கஅச

அ ச் சு ப் பி னை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௭	ச	இழந்துரைக்க	இகழ்ந்துரைக்க
௨௦	௨க	கண்டுகொள்க	கண்டுகொள்க
௨௫	கக	மநுஷ்ப	மநுஷ்ய
௨௭	௭	எகமான	ஏகமான
சக	கஅ	மநு - ககஉ,	மநு - ௨ - ககஉ,
கருள	ந	யடி ஹணஃ யூ	யடி ஹணஃ யூ
கஅக	கக	கொள்ளவேண்டிய	கொள்ளவேண்டிய
கஅஉ	௨ரு	தள்ளவேண்டிய	தள்ளவேண்டிய
கஅச	௭	உாராந்	உாராந்

விளம்பரம்.

த. சுந்தரராஜசர்மா பதிப்பித்த

ஞானமார்க்க புஸ்தகங்கள் :

பகவத்கீதை (சிறிய பதிப்பு)

மூலம் கிரந்தத்திலும், அர்த்தம் தமிழ்நடையிலும் அமையப்பெற்றுள்ளது. விலை அனாதான்கு.

ஷட (பெரிய பதிப்பு)

பகவத்கீதையும் சாங்கரபாஷ்யமுகிய இவ்விரண்டினுடைய மூலம் கிரந்தத்திலும், அவ்விரண்டினுடைய அர்த்தம் தமிழ்நடையிலும் அமைந்திருப்பது. விலை ரூபாய் ஏழு.

ஸந்தஸுஜாதீயம்

மூலம் கிரந்தத்திலும், அர்த்தம் தமிழ்நடையிலும் அமைந்திருப்பது. விலை ரூபாய் மூன்று.

தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்திரமும், மாநஸோல்லாஸமும்

மூலம் கிரந்தத்திலும், அர்த்தம் தமிழ்நடையிலும் அமைந்திருப்பது. விரைவில் வெளிவரும்.

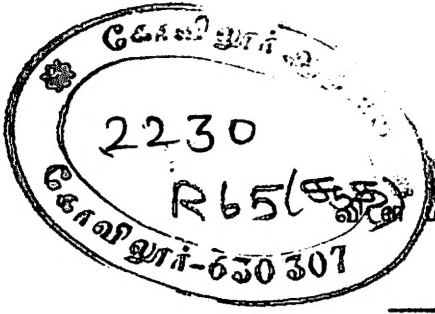
ஐதரேயஉபநிஷத்தும், சாங்கர பாஷ்யமும்

மூலம் கிரந்தத்திலும், அர்த்தம் தமிழ்நடையிலும் அமைந்திருப்பது. விரைவில் வெளிவரும்.

தபாற்கூவிமுதலியன வேறு.

வேதாந்தபோதினி ஆயிஸ்,

சென்னை.

ப ர ம்.

த. சுந்தரராஜசர்மா பதிப்பித்த

தர்மமார்க்க புஸ்தகங்கள் :

ஸாவித்ரி

எளிய தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. விலை அணு ஒன்று.

சகுந்தலா

எளிய தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. விலை அணு ஒன்று.

பார்யாதர்மம்

மூலம் கிரந்தத்திலும், அர்த்தம் தமிழ்நடையிலும் அமையப்பெற்றது. மீள அச்சிடப்படவில்லை.

தபாற்கூலிமுதலியன வேறு.

வேதாந்தயோதினி ஆபிஸ்,

சேன்னை.

